

MINH HOẠ LỜI CHÚA

*** 532 MẪU TRUYỆN NHỎ** **DO LM CARÔLÔ VÀ LM VDT GÓP NHẬP** *** VỚI BẢNG MỤC LỤC PHÂN TÍCH** *** TIỆN DỤNG ĐỂ MINH HOẠ LỜI CHÚA**

01. MÓN QUÀ GIÁNG SINH

Một đôi vợ chồng trẻ, Gim và Đêla, tuy nghèo tiền của nhưng rất giàu tình thương đối với nhau. Giáng sinh sắp tới, Đêla tự hỏi phải tặng Gim món quà gì đây. Nàng muốn tặng chàng sợi dây cho chiếc đồng hồ của chàng. Nhưng nàng không có đủ tiền để mua. Vì thế nàng nảy sinh một sáng kiến : Nàng có bộ tóc dài rất đẹp, nàng rất quý nó và rất hạnh diện vì nó. Nàng quyết định cắt ngắn bộ tóc và đem bán để mua cho Gim sợi dây đồng hồ.

Hôm áp lễ giáng sinh, từ phố về, nàng cầm trong tay một chiếc hộp rất đẹp đựng sợi dây đồng hồ mạ vàng mà nàng vừa sắm được bằng mái tóc của mình. Bỗng nhiên Đêla cảm thấy lo lắng. Nàng biết Gim rất quý mái tóc dài của nàng. Nàng tự hỏi không biết Gim có buồn vì nàng cắt và bán nó đi hay không. Về tới nhà, Đêla mở cửa và thấy Gim đang đợi nàng. Tay chàng cầm một cái hộp thật đẹp đựng món quà chàng mới mua cho nàng. Khi nhìn thấy mái tóc ngắn của vợ, Gim như muốn khóc, nhưng chàng không

nói gì cả. Cô trần tình, chàng trao cho nàng chiếc hộp xinh xắn. Mở hộp ra, Đêla rất đỗi bàng hoàng. Trong hộp là một bộ lược chải tóc bằng xà cừ rất đẹp. Còn chàng, khi mở món quà vừa nhận được từ tay vợ, Gim cũng ngỡ ngàng không kém. Chính lúc đó Đêla mới nhận ra rằng Gim đã bán chiếc đồng hồ vàng, món đồ quý nhất của anh, để mua lược chải tóc tặng nàng. Phút chốc cả hai đều hiểu rằng họ đã tặng nhau những gì quý giá nhất. Họ đã hy sinh tất cả cho nhau. (Trích "Món quà Giáng sinh")

02. TẶNG PHẨM CHÚA MONG ĐỢI

Một đêm giáng sinh nọ, Thánh Giêrônimô đang quỳ bên máng cỏ để suy niệm về mầu nhiệm Ngôi Hai Thiên Chúa xuống thế làm người thì bỗng Chúa Hải Đồng hiện ra trong vàng sáng chói loà. Ngài hỏi thánh nhân :

- Giêrônimô, con có gì làm quà cho Ta trong ngày Ta giáng sinh không ?

- Lạy Chúa Hải Đồng, thánh nhân đáp, con xin dâng Chúa trái tim của con.

- Được lắm, nhưng còn gì khác nữa không ?

- Lạy Chúa, con xin dâng Chúa tất cả những gì con có và tất cả những gì con có thể.

- Con còn điều gì khác nữa không ?

- Con có điều gì khác để dâng Chúa nữa đâu. Thánh nhân khản khoản thưa.

Chúa Hải Đồng bảo :

- Này Giêrônimô, hãy dâng cho ta cả những tội lỗi của con nữa.

- Ô lạy Chúa, Thánh nhân hốt hoảng hỏi lại, làm sao con dâng cho Chúa tội lỗi của con được ?

- Được chứ ! Ta muốn con dâng cho Ta tội lỗi của con để Ta có thể tha thứ cho con. Đó là điều Ta rất mong đợi.

Nghe thế, thánh nhân bật khóc vì sung sướng. (Trích "Món quà giáng sinh")

03. CHÚA ĐẾN NƠI THA NHÂN

Vào buổi sáng nọ, người thợ giấy thức giấc rất sớm. Anh quyết định chuẩn bị căn xưởng nhỏ của anh cho tươm tất rồi vào phòng khách chờ đợi cho bằng được người khách quý. Người khách đó không ai khác hơn là chính Chúa, bởi vì tối qua trong giấc mơ Ngài đã hiện ra và báo cho anh biết Ngài sẽ đến thăm anh trong ngày hôm sau.

Người thợ giấy ngồi chờ đợi, tâm hồn tràn ngập hân hoan. Khi những tia nắng sớm vừa rọi qua khung cửa, anh đã nghe được tiếng gõ cửa. Lòng anh hồi hộp sung sướng. Hẳn là Chúa đến. Anh ra mở cửa. Thế nhưng kẻ đang đứng trước mặt anh không phải là Chúa, mà là người phát thư. Sáng hôm đó là một ngày cuối đông. Cái lạnh đã khiến mặt mũi tay chân người phát thư đỏ như gấc. Người thợ giấy không nỡ để nhân viên bưu điện run lẩy bẩy ngoài cửa. Anh mời ông ta vào nhà và pha trà mời khách. Sau khi đã được sưởi ấm, người phát thư đứng dậy cảm ơn và tiếp tục công việc.

Người thợ giấy lại vào phòng khách chờ Chúa. Nhìn qua cửa sổ, anh thấy một em bé đang khóc sụt sùi trước cửa nhà. Anh gọi nó lại hỏi cơ sự. Nó meo máo cho biết đã lạc mất mẹ và không biết đường về nhà. Người thợ giấy lấy bút viết vài chữ để lại trên bàn, báo cho người khách quý biết mình đã đi ra ngoài. Nhưng tìm đường dẫn đưa bé về nhà đâu phải là chuyện đơn giản và nhanh chóng. Mãi chiều tối anh mới tìm ra nhà đưa bé và khi anh

về lại nhà thì phố xá đã lên đèn.

Vừa bước vào nhà, anh đã thấy có người đang đợi anh. Nhưng đó không phải Chúa mà là một người đàn bà với dáng vẻ tiêu tụy. Bà cho biết đứa con của bà đang ốm nặng và bà đã không thể chợp mắt suốt đêm qua. Nghe thế, người thợ giày lại hồi hả đến săn sóc đứa bé. Nửa đêm anh mới về nhà, anh để nguyên quần áo và lên giường ngủ.

Thế là một ngày đã qua mà Chúa chưa đến thăm anh. Nhưng đột nhiên trong giấc ngủ, người thợ giày nghe tiếng Chúa nói với anh : “Cám ơn con đã dọn trà nóng cho Ta uống. Cám ơn con đã dẫn đường cho Ta về nhà. Cám ơn con đã săn sóc an ủi Ta. Cám ơn con đã tiếp đón Ta ngày hôm nay” (Trích ”Món quà giáng sinh”)

04. ĐỒNG XU VÔ GIÁ

Tổng thống Wilson Hoa kỳ là người rất trân trọng đối với những kỷ niệm nhỏ.

Một lần kia, ông và phu nhân cùng nhiều nhân vật cao cấp trong chính phủ dừng lại tại một thành phố thuộc tiểu bang Montana. Cảnh sát làm hàng rào không cho bất cứ ai đến gần vị Tổng thống. Thế nhưng không hiểu làm thế nào mà có hai cậu bé đã chui lọt hàng rào để đến gần chỗ ngồi của Tổng thống. Hai cậu bé ngắm nhìn một cách say sưa vị nguyên thủ quốc gia.

Một cậu đã tặng cho ông lá cờ nhỏ bé của nước Mỹ đang cầm trong tay. Cảnh sát cố tình ngăn cản, nhưng bà Wilson đã đưa tay đón lấy lá cờ và nhiệt tình cảm ơn em. Cậu bé kia cảm thấy buồn vì không có gì dâng tặng tổng thống. Em cố moi trong túi quần và cuối cùng lôi ra được một đồng xu nhỏ. Em sung sướng vô cùng vì chính Tổng

Thống đã chìa tay đón nhận món quà của em.

Năm năm sau, Tổng thống Wilson qua đời. Khi Bà Wilson xếp lại các đồ dùng quen thuộc của chồng. Mở chiếc ví, bà thấy một bọc giấy được giữ cẩn thận. Cởi bọc giấy, Bà nhận ra ngay đồng xu nhỏ mà cậu bé đã tặng chồng bà cách đây 5 năm. Ông Wilson quý đồng xu nhỏ ấy đến độ đi đâu cũng mang nó trong mình. (Trích "Món quà giáng sinh")

05. CON NGƯỜI LÀ KẺ THÙ CỦA CHÍNH MÌNH

Đời nước Tề, có một người nằm mơ thấy có người đem gươm vào nhà ông mắng chửi rồi giận dữ bỏ đi. Ông ta giật mình tỉnh dậy... nhưng không tài nào ngủ lại được nữa. Sáng hôm sau ông nói với một người bạn : Từ thuở nhỏ tới giờ, tôi vốn là người trí dũng. Đến nay 80 tuổi tôi chưa hề bị ai làm nhục. Thế mà đêm qua có người đến làm nhục tôi. Tôi cảm thấy bứt rứt và cố tìm cho gặp được người đó, bằng không tôi phải chết mất.

Thế là ngay sáng hôm ấy, ông cùng người bạn đi tìm kẻ thù đã khiêu khích mình. 5 ngày trôi qua nhưng ông vẫn chưa tìm được kẻ thù. Tức tối vì bị kẻ thù làm nhục, hậm hực vì không tìm được kẻ thù, ông ta về nhà mất ăn mất ngủ mà chết.

Cicéron diễn giả Lamã đã nói "Con người là kẻ thù khủng khiếp nhất của chính mình". Đúng thế, con người tự tạo cho mình kẻ thù rồi tự tiêu diệt chính mình. (Trích "Món quà giáng sinh")

06. TỰ ĐÂM MÌNH

Có hai người kia đều bị tên bắn. Người thứ nhất bình tĩnh và nhẹ nhàng nhổ mũi tên ra, băng bó vết thương, vài ngày sau khỏi hẳn. Người thứ hai tức giận, nhổ mũi tên ra nhưng cầm lấy đâm túi bụi vào mình mấy của mình, đã thế, khi gặp những người thân anh còn đâm họ bị thương nữa.

Mũi tên chính là lời công kích của kẻ khác. Người khôn cư xử như người thứ nhất, nghe xong bỏ đi. Kẻ đại cư xử như người thứ hai cứ lặp đi lặp lại lời công kích đó và còn thuật đi thuật lại cho những người thân, làm cho bản thân mình và người thân thêm đau đớn vô ích.

07. SỰ THA THỨ ĐÍCH THỰC

Liền sau thế chiến II chấm dứt, Coritanbun với những vết sẹo trên thân thể, tàn tích của những khổ hình Bà phải chịu trong trại tập trung Đức quốc xã, đã đi khắp Âu châu rao giảng sự tha thứ cho những kẻ đã làm hại mình.

Thế nhưng vào một Chúa nhật nọ, sau khi kêu gọi mọi người hãy tha thứ cho nhau trong một nhà thờ của thành phố Munich, bước ra ngoài Bà bắt gặp đối diện với một khuôn mặt quen thuộc. Đó là dung mạo của người lính đã hành hạ bà và hàng ngàn nữ tù nhân khác trong trại tập trung. Những tiếng than khóc, những cảnh tra tấn, rồi những tiếng kêu trả thù nổi dậy mạnh mẽ trong tâm trí Bà.

Lúc đó người đàn ông tiến lại khiêm tốn đưa tay ra vừa muốn bắt tay bà vừa nói : “Thưa Bà, tôi rất cảm ơn những lời tốt đẹp của Bà kêu gọi sự tha thứ. Xin Bà tha thứ cho tôi”. Bà Coritanbun như chết điếng người, vì trước đây bà đã cầu nguyện và quyết tha thứ thật sự, nhưng giờ đây đối diện với con người cụ thể đã tra tấn mình, bà đứng lặng im, tay không thể nào bắt tay người đến xin bà tha thứ.

Sau này vào năm 1971 khi kể lại biến cố ấy trong tập sách ”Nơi ẩn trốn”, bà đã cho biết ”Trong giây phút thỉnh lặng đó, tôi đã cố gắng dâng lên Chúa lời nguyện : Lạy Chúa, Chúa thấy con chưa thể tha thứ cho người đã hành khổ con. Xin Chúa hãy ban cho con những tâm tình của Chúa để con có thể tha thứ như Chúa”. Và chính trong lúc đó Bà đã hiểu rằng con người chỉ có thể tha thứ cho nhau khi nhìn nhận tình yêu thương và sự tha thứ của Thiên Chúa. (Trích ”Món quà giáng sinh”)

08. ĐỢI GÌ NƠI CUỘC SỐNG

Vào Tuần Thánh 1980, Đài phát thanh Vienne nước Áo truyền đi một bài phỏng vấn vô cùng cảm động. Người được phỏng vấn là một nữ sinh viên đang nằm chờ cái chết đến từng ngày tại một bệnh viện ở thủ đô Áo quốc. Cô phát biểu : “Sau khi bác sĩ chẩn đoán và cho biết tôi mắc chứng sung bạch huyết, tôi có cảm tưởng như trời sập xuống trên tôi. Tuy nhiên tôi cũng cảm thấy như Chúa muốn gọi đến cho tôi một cơ may mới. Từ hai ba năm nay tôi đã bắt đầu có một cái nhìn mới. Tôi nhận ra trong đau khổ của riêng tôi cũng như của những người chung quanh phản ánh chính nỗi đau khổ của Chúa Giêsu chịu đóng đinh và bị bỏ rơi trên thập giá. Tôi đã tìm cách yêu thích nỗi đau khổ ấy”.

Chính vì muốn chấp nhận đau khổ mà cô gái đã ghi danh vào trường Y khoa. Nằm trên giường bệnh, biết mình không còn sống bao lâu nữa, vậy mà cô vẫn cầm trên tay một cuốn sách và cây viết. Cô giải thích : “Không ai có thể nói cho tôi biết chắc 100 phần trăm là tôi sẽ không học xong hoặc tôi sẽ không bao giờ trở thành bác sĩ. Tuy nhiên

vẫn luôn luôn có những phép lạ. Và riêng tôi, tôi xác tín rằng tôi phải thực thi ý Chúa nếu tôi muốn tiến tới. Đó là cách thế tôi chuẩn bị đón nhận cái chết, chuẩn bị đi vào thiên đàng. Tôi để Chúa làm việc hầu cho tất cả mọi việc trở thành tình yêu. Tất cả mọi sự, từ việc học hành của tôi cho đến những việc nhỏ mọn tôi làm cho người khác. Bởi vì tôi không làm được những việc quan trọng nữa.”

Không khỏi ngạc nhiên trước những lời phát biểu trên đây, người phóng viên liền hỏi : “ Tôi đọc thấy trên gương mặt của cô niềm vui và hy vọng. Thế nhưng cô còn chờ đợi gì nơi cuộc sống này ?”

Cô gái mỉm cười nói : “Tôi chờ đợi mọi sự từ cuộc sống. Nhưng trên hết mọi sự là tình yêu của Chúa. Chính Ngài đã cho tôi nếm thử thiên đàng. Chỉ có như thế tôi mới đương đầu được với những đau khổ đang đè nặng trên tôi”. (Trích “Món quà giáng sinh”)

09. VỊ THƯỢNG KHÁCH

Khi văn hào Maxim Goocky của Nga viếng thăm nước Mỹ, ông được bạn bè đưa tới một khu giải trí nổi tiếng ở California. Họ muốn ông chứng kiến cảnh trùng trùng điệp điệp của những đám đông đến đây nghỉ hè và giải trí. Mỗi ngày ông được đưa đi xem một cảnh quan. Hôm thì cảnh từng đoàn người nhào lộn với các trò chơi trên không trung. Hôm thì cảnh đua thuyền trên mặt hồ. Hôm thì viếng thăm các bảo tàng viện nổi tiếng. Hôm lại đi xem các đoàn xiếc, các vũ nữ trình diễn. Tóm lại, những người mỹ muốn cho một ông khách đến từ một nước xã hội chủ nghĩa thưởng thức được tất cả những trò giải trí tại một quốc gia được xem là văn minh nhất thế giới.

Sau một tuần lễ hưởng dẫn vị thượng khách du ngoạn

và giải trí, người ta hỏi cảm tưởng của ông. Thinh lặng một chập, Maxim Goocky phát biểu : “Có lẽ các ông là những người buồn bã lắm”. (Trích ”Món quà giáng sinh”)

10. INDIRA TÀM ĐẠO

Indira đến gặp đạo sĩ Makia và ngỏ lời : “Xin Ngài hãy chỉ cho tôi một thần linh để tôn thờ và một tôn giáo để sống theo”. Đạo sĩ Makia liền đưa Indira đến một tòa nhà rộng lớn nơi đó mỗi vị thần được dành cho một gian phòng riêng. Dừng chân đầu tiên trước tượng thần Batda, đạo sĩ giới thiệu : “Đây là vị thần sẽ cất hết mọi đau khổ khỏi thế giới.” Nhưng Indira lắc đầu và xin được sang phòng khác. Trước vị thần thứ hai, đạo sĩ Makia giới thiệu : “Đây là nữ thần Sopha có bí quyết giúp con người tránh được đau khổ.” Nhưng Indira cũng lại xin đạo sĩ đi nơi khác. Cuối cùng, hai người đến trước một vị thần bị treo trên thập tự giá. Indira tò mò hỏi : “Vị thần này là ai mà bị treo trên thập tự như thế ?” Đạo sĩ chậm rãi trả lời : “Đây là thần của những người kitô.” Với chút xúc động lộ trên mặt, Indira xin đạo sĩ giải thích thêm về những gì cần phải làm để trở thành môn đệ của Đấng chịu treo trên thập tự. Đạo sĩ ngạc nhiên hỏi : “Này anh Indira, anh làm tôi thắc mắc. Hai vị thần anh gặp lúc trước, một vị đề nghị cất hết mọi đau khổ, một vị đề nghị giúp tránh sự đau khổ, thế mà anh không thích vị nào cả. Tại sao anh lại thích và muốn làm đồ đệ của vị chết nhục nhã trên thập tự như thế ?” Indira giải thích : “Hứa làm mất đi sự đau khổ trên trần gian này là hứa suông vì người ta không thể nào cất đi những đau khổ. Và dạy con người tránh đau khổ là dạy con người sống thấp hèn và người ta cũng không thể nào tránh đau khổ được. Nhưng nhìn vào vị thần của người kitô chấp

nhận đau khổ trên thập tự, tôi hiểu được ý nghĩa của đau khổ và chấp nhận nó. Rồi một khi người ta hiểu và chấp nhận đau khổ thì niềm vui và an hòa sẽ trở sinh trên thế giới này. Đó là lý do tôi bị thu hút bởi Đấng chịu treo trên thập tự kia và muốn làm đồ đệ Ngài. Vậy xin đạo sĩ đưa tôi đến nơi người kitô sống để được trở thành người kitô”. Đạo sĩ dẫn Indira đến nhà thờ những người công giáo để xin lãnh bí tích rửa tội. Khi vừa bước vào làng thì hai người đã nhìn thấy những cảnh không tốt đẹp. Đây một nhóm người đang cãi lộn. Nơi khác có những kẻ như sắp đánh giết nhau. Nơi khác nữa thì nghe văng lại những lời tục tĩu vô lễ. Bảng ghi ”Coi chừng bị móc túi” được dán nơi công cộng. Indira hỏi đạo sĩ : “Đây là đâu vậy ?” Đạo sĩ trả lời : “Đây là làng của người công giáo.” Nghe thế, Indira vội vã nói : “Thôi, chúng ta hãy đi nơi khác. Tôi mệt mỏi và tin vào Đấng chịu đóng đinh trên thập giá. Nhưng tôi không muốn trở thành một người kitô nữa. (Trích ”Món quà giáng sinh”)

11. CỬA SỔ HOẶC TẮM GƯƠNG

Một người do thái giàu có nhưng rất keo kiệt đến gặp một vị giáo trưởng để xin một lời hướng dẫn cho cuộc sống của mình. Vị giáo trưởng đưa anh đến bên cửa sổ và nói : “Ông hãy nhìn qua cửa sổ và tôi biết ông thấy gì.” Không một chút do dự, người giàu có trả lời : “Tôi thấy nhiều người đi qua đi lại.” Sau đó vị giáo trưởng bảo người giàu có quay mặt vào trong nhà và nhìn vào một tấm gương treo trên tường. Rồi ông cũng đặt câu hỏi tương tự : “Nào, bây giờ ông thấy gì trong tấm gương ?” - ”Dĩ nhiên tôi chỉ thấy tôi”.

Bấy giờ vị giáo trưởng mới rút ra một bài học : “Này nhé, tấm gương được làm bằng kính, phía sau phủ một lớp bạc mỏng. Bao lâu lớp bạc mỏng còn dính chặt đằng sau tấm kính thì nhìn vào đó ông sẽ không còn thấy người nào khác nữa mà chỉ thấy có mình ông thôi. Trái lại khi nhìn qua tấm kính trong suốt ở cửa sổ, ông đã thấy được những người khác. (Trích ”Món quà giáng sinh”)

12. CHÚA NHẬN LỜI AI

Chỉ còn hai người sống sót sau một vụ đắm tàu. Sáng hôm sau hai người này lên được một hòn đảo hoang.

Trước khi bị đắm tàu họ đã tranh luận với nhau về việc cầu nguyện, nên giờ đây hai người đánh cá với nhau xem ai sẽ được Chúa nhận lời khi cầu nguyện. Họ chia đảo nhỏ ra làm hai phần để dễ kiểm chứng lời cầu nguyện của ai sẽ được chấp nhận.

Lời cầu mà hai người đồng ý trước hết là cầu cho có thức ăn. Sáng hôm sau, người thứ nhất thấy nơi phần đảo của mình có những cây ăn trái nặng trĩu những trái thơm

ngon. Còn bên phần đất của người thứ hai thì không có gì cả.

Một tuần lễ sau, người thứ nhất cầu nguyện cho có người nữ nào đó đến để cưới làm vợ vì anh ta cảm thấy cô đơn. Sáng hôm sau, có tàu bị đắm gần đây và chỉ có một phụ nữ sống sót dạt vào bờ bên phần đất của anh. Thế là người thứ nhất lập gia đình với người nữ ấy và rồi xin cho có con cái, nhà cửa. Anh được như ý. Nhưng bên phần đất của người thứ hai thì vẫn chưa thấy gì cả.

Cuối cùng người thứ nhất cầu nguyện xin cho có tàu đến để đưa về đất liền. Anh cũng được như ý nguyện vì vài hôm sau có tàu hàng đi qua ghé vào đảo.

Khi người thứ nhất vui mừng bước lên tàu với vợ con thì bỗng nghe một tiếng lạ từ trời phán xuống : “Còn người thứ hai kia thì sao ? Con bỏ anh ta lại hoang đảo này một mình à ?” “Thưa Ngài, người thứ nhất nhanh nhẹn trả lời, đây là kết quả những lời cầu nguyện của riêng tôi. Anh kia cũng cầu nguyện nhưng không được gì cả thì anh đành phải chịu vậy chứ sao !” Tiếng từ trời phán tiếp : “Con làm rồi. Ta đã nhận lời cầu nguyện của anh ta chứ không phải lời cầu nguyện của con”. Người thứ nhất thắc mắc hỏi lại thì được trả lời : “Con muốn biết anh ta cầu nguyện thế nào ư ? Phải, ngày đêm anh ta đã không ngừng lặp lại với Ta rằng” Xin Chúa nhận lời cầu của anh bạn con”. (Trích ”Món quà giáng sinh”)

13. ÔNG HOÀNG VÀ TƯỚNG QUỶ

Một ông hoàng kia rất đạo đức. Ngày nào ông cũng thức dậy lúc 5 giờ sáng để đọc kinh. Nhưng một hôm ông quên. Thấy vậy, tướng quỷ Satan đến đánh thức ông. Khi biết kẻ đánh thức mình là Satan, ông hoàng ngạc nhiên.

Quỷ liền nói : “Tôi là ai, điều đó không quan trọng. Việc tôi đánh thức ngài là điều tốt. Ngài thấy không, ai làm việc lành cũng là người tốt cả.” “Nhưng không bao giờ quỷ làm điều tốt. Vậy nhân danh Thiên Chúa, mi phải nói rõ vì lý do nào mi đánh thức ta.” Bấy giờ quỷ buộc lòng phải nói thật : “Nếu ngài ngủ quên không đọc kinh sáng thì khi thức dậy ngài sẽ hối hận rồi khiêm tốn sửa chữa để sống đạo tốt hơn. Còn ngày nào ngài cũng tỏ ra sốt sắng thì ngài sẽ kiêu căng tự mãn cho là mình đạo đức đủ rồi.” (Trích ”Món quà giáng sinh”)

14. CHÚ HEO VÀ CHỊ BÒ

Một người nọ thật giàu muốn gì cũng có. Tuy vậy ông không thấy hạnh phúc vì ông chỉ nhận được những cái nhìn soi mói, coi thường và khinh miệt của người khác. Ông tìm đến hỏi một người nổi tiếng khôn ngoan : “Tại sao người ta lại coi thường và khinh miệt tôi cho tôi là kẻ keo kiệt bủn xỉn ? Người ta đâu biết rằng sau khi chết, tôi sẽ hiến tất cả gia tài của tôi cho người nghèo và cho công việc từ thiện”. Để trả lời, nhà khôn ngoan kể cho ông một câu chuyện nhỏ như sau : một chú heo than thở cùng chị bò cái : “Tôi cũng như chị, chúng ta cống hiến thịt mình cho loài người. Thế mà tại sao họ thân thiện với chị mà xa lánh tôi ?” Ngẫm nghĩ giây lát, chị bò cái trả lời : “Thịt chúng ta chỉ cống hiến cho loài người khi chúng ta chết. Còn bây giờ có lẽ tại tôi hiến cho họ sữa lúc tôi còn sống nên họ quý mến tôi hơn đấy chẳng.” (Trích ”Món quà giáng sinh”)

15. GIẤC MƠ HẢI HÙNG

Người kia kể lại giấc mơ khủng khiếp như sau : Tôi thấy mình đứng trước một biệt thự nguy nga. Bước vào trong tôi thấy hai hành lang với hai hàng chữ ”Bên phải dành cho người công giáo ; bên trái dành cho kẻ ngoại”. Tôi đi theo hàng lang bên phải. Đi được một lúc tôi tới ngã rẽ khác, lần này tôi đọc thấy bảng chỉ dẫn như sau ”Bên phải dành cho người có đức tin vững mạnh, bên trái dành cho kẻ có đức tin yếu kém”. Tôi lại đi theo bên phải. Đến một ngã rẽ khác, tôi lại thấy bảng chỉ dẫn ”Bên phải dành cho những người có lòng bác ái, bên trái dành cho những kẻ ích kỷ”. Tôi lại chạy qua bên phải. Cuối cùng tôi gặp bảng chỉ dẫn ”Bên phải dành cho những ai có đời sống thánh thiện, bên trái dành cho những kẻ tội lỗi”. Một lần

nữa, tôi chọn bên phải. Tôi đang hân hoan rảo bước thì bỗng một cảnh tượng hãi hùng khủng khiếp hiện ra ở cuối hành lang ấy : cảnh hỏa ngục với muôn vạn hình khổ không lời nào tả xiết. Tôi hoảng hốt kêu rú lên và giật mình thức dậy. Sau một phút, tôi tự hỏi” Phải chăng cuộc sống đạo của tôi cũng chỉ là một giấc mơ hãi hùng ?” (Trích ”Món quà giáng sinh”)

16. CHỖ Ở CỦA CHUỘT

Có một con chuột sống trong một ngôi nhà thờ cũ kỹ ở miền quê. Một hôm nó đi lang thang dạo mát bỗng gặp một con chuột khác cũng đang đi chơi. Nó liền được dịp tâm sự : “Tôi sống chui rúc dưới gầm một tòa giải tội. Nhưng chẳng được yên thân vì hầu như lúc nào cũng có người xưng tội, phá giấc ngủ của tôi.” Nghe thế, con chuột kia nói : “Vậy bạn hãy dọn đến chỗ ở của tôi. Chỗ ấy âm áp sạch sẽ mà chẳng mấy khi có người quấy rầy, yên tĩnh lắm.” Ô thế bạn ở đâu vậy ?” “Tôi ở trong thùng tiền cứu giúp người nghèo.” (Trích ”Món quà giáng sinh”)

17. NẾU TIN, HÃY BUÔNG TAY RA

Một người vô thần rất mê leo núi. Ngày kia trượt chân té ngã lăn từ đỉnh núi xuống. Nhưng may thay ông bám được một cành cây nằm chơ vơ giữa đỉnh cao và vực thẳm. Giữa lúc chỉ còn biết chờ chết, một ý nghĩ chợt đến với ông : Tại sao không gọi Chúa đến cứu giúp. Thế là lấy hết sức lực, người vô thần la lớn : “Lạy Chúa”. Tuy nhiên bốn bề chỉ có thinh lặng và ông chỉ nghe được tiếng dội của lời kêu van. Một lần nữa, người vô thần lại kêu xin tha thiết hơn : “Lạy Chúa, nếu quả thật Chúa hiện hữu thì xin hãy cứu con. Con hứa sẽ tin Chúa và dạy cho những

người khác cũng tin Chúa.” Sau một hồi thỉnh lặng, bỗng người vô thần nghe một tiếng vang dậy cả vực thẳm và núi cao : “Gặp hoạn nạn thì ai cũng cầu xin như thế.” “Không, lạy Chúa, nghìn lần không. Con không giống như những người khác. Chúa không thấy sao, con đã bắt đầu tin từ khi nghe tiếng Chúa phán. Nào bây giờ xin Chúa hãy cứu con đi, và con sẽ cao rao danh Chúa cho đến tận cùng trái đất.” Tiếng ấy trả lời : “Được lắm, Ta sẽ cứu ngươi. Vậy nếu ngươi tin thì hãy buông tay ra.” Người vô thần thất vọng thốt lên : “Buông tay ra ư, bộ Chúa tưởng tôi điên sao !” (Trích ”Món quà giáng sinh”)

18. LỜI KINH ĐẸP NHẤT

Có một người nông dân nghèo khó nhưng đạo đức. Đi đâu anh cũng mang theo người cuốn sách kinh. Nhưng một buổi chiều nọ, trên đường từ chợ về nhà, anh không còn thấy quyển sách kinh trong túi của mình nữa. Anh bối rối vô cùng vì đã đến giờ cầu kinh mà anh lại không nhớ bất cứ lời kinh nào cả.

Suy nghĩ mãi, cuối cùng người nông dân ngược mắt lên trời cầu nguyện mà không có quyển sách kinh trước mắt. Anh cầu nguyện như sau : “Lạy Chúa, con đã phạm một điều thật đáng trách. Sáng nay con vội vã ra đi mà không mang theo quyển sách kinh. Mà trí nhớ của con tồi tàn, đến độ đã bao năm trời cầu kinh mà con không nhớ được một kinh nào cả. Xin cho phép con được làm như thế này : Con xin đọc chậm rãi mỗi lần 5 mẫu tự. Và Chúa là Đấng quen thuộc những kinh đọc của con, xin Chúa hãy thêm các chữ khác vào. Và như thế các lời kinh của con được hoàn tất.

Nghe thế, Chúa liền nói với các Thiên thần : “Trong

tất cả những lời kinh mà ta nghe đọc hôm nay, đây là lời cầu nguyện đẹp nhất vì nó xuất phát từ một tâm lòng đơn sơ và chân thật.” (Trích ”Món quà Giáng sinh”)

19. TỘI VÔ TÌNH

Một bề trên tu viện công giáo đến tìm một ẩn sĩ ẩn giáo tại chân núi Hy mã lap sơn và trình bày về tình trạng bi đát của tu viện ông :

Trước kia tu viện này là một trung tâm thu hút nhiều khách hành hương. Nhà thờ lúc nào cũng vang tiếng hát của giáo dân từ khắp nơi đến. Trong tu viện không còn chỗ nhận thêm người vào tu hàng ngày đến gõ cửa nữa. Thế mà bây giờ tu viện chẳng khác nào một ngôi chùa hoang phế. Nhà thờ vắng lặng, tu sĩ thì leo teo mấy người, cuộc sống thật là buồn tẻ.

Vị bề trên hỏi tu sĩ ẩn giáo cho biết nguyên nhân nào hay lỗi lầm nào đã đưa tu viện tới tình trạng trên đây. Tu sĩ ẩn giáo ôn tồn bảo : “Các tội đã và đang xảy ra trong cộng đoàn đó là tội vô tình.” Và ông giải thích : “Đấng Cứu Thế đã cải trang thành một người trong quý vị, nhưng quý vị không nhận ra Ngài.”

Nhận được lời giải đáp, vị bề trên hớn hờ trở về tu viện. Ông tập họp mọi người lại và loan báo cho họ biết Đấng Cứu Thế đang cải trang thành một người trong nhà. Các tu sĩ đều mở to đôi mắt và quan sát nhau. Ai là Đấng Cứu Thế cải trang vậy ? Nhưng có điều chắc là một khi Ngài đã cải trang thì không ai có thể nhận ra Ngài được. Mỗi người trong họ đều có thể là Đấng Cứu Thế.

Vậy là từ đó mọi người đều đối xử với nhau như với Đấng Cứu Thế. Chẳng bao lâu, bầu khí yêu thương huynh

đệ, sức sống và niềm vui đã trở lại với tu viện. Từ khắp nơi người ta lại tìm đến tu viện để tĩnh tâm và cầu nguyện. Nhiều người trẻ cũng đến xin gia nhập cộng đoàn. (Trích "Món quà giáng sinh")

20. NƯỚC MẮT SÁM HỐI

Người Hồi giáo có chuyện sau đây : Ngày kia Đức Ala truyền cho một sứ thần xuống thế gian tìm xem có điều gì tốt đẹp nhất để mang về trời. Sứ thần đáp xuống ngay một chiến trường nơi máu của các vị anh hùng đang chảy lai láng. Sứ thần thu nhặt một ít máu mang về cho Đức Ala. Nhưng xem ra Đức Ala không hài lòng lắm. Ngài bảo : "Máu đổ ra cho tổ quốc và tôn giáo là một điều quý giá nhưng vẫn chưa phải là điều tốt đẹp nhất nơi trần gian."

Sứ thần đành phải giáng thế một lần nữa. Lần này ngài gặp đám tang của một người giàu có nhưng rất quảng đại. Vô số người nghèo đi theo sau quan tài, vừa đi vừa khóc vừa xông hương để tỏ lòng biết ơn đối với vị đại ân nhân. Sứ thần liền thu nhặt hương thơm nang về trời. Lần này Đức Ala mỉm cười đón lấy hương thơm ngào ngạt. Nhưng xem ra Ngài vẫn chưa hài lòng, Ngài nói : "Dĩ nhiên lòng biết ơn là một trong những điều hiếm có và tốt đẹp nơi trần gian. Nhưng Ta nghĩ rằng còn có một cái gì tốt đẹp hơn."

Lại một lần nữa sứ thần đành phải vâng lệnh. Sau nhiều ngày tìm kiếm khắp 4 phương, một buổi chiều nọ ngài nghỉ bên vệ đường, Ngài bỗng thấy một người đang khóc sụt sùi. Trước những câu hỏi đầy ngạc nhiên của sứ thần, người ấy giải thích : "Tôi đã chịu theo cơn cám dỗ mà phạm tội. Giờ đây nước mắt là lương thực hằng ngày của tôi". Sứ thần giơ tay hứng lấy những giọt nước

mắt còn nóng hổi và thẳng cánh bay về trời. Đức Ala chăm chú nhìn những giọt nước mắt rồi mỉm cười nói : “Thế là người đã hoàn thành tốt nhiệm vụ. Quả thật dưới trần gian không có gì tốt đẹp và hữu ích cho bằng lòng sám hối, bởi vì nó có sức canh tân cuộc đời. Một lòng sám hối chân thật có sức biến đổi mùa đông giá rét của lòng người thành mùa xuân ấm áp của tình yêu. (Trích ”Món quà giáng sinh”)

21. CON SÂU TRONG TẢNG ĐÁ

Một hôm Đức Ala gọi một Thiên sứ đến và truyền lệnh : “Người hãy xuống trần gian để đưa về đây người đàn bà góa có 4 đứa con thơ”. Thiên sứ ra đi, gặp ngay người đàn bà góa đang cho đứa con nhỏ nhất bú. Ngài nhìn người đàn bà với 4 đứa con dại, rồi lại lên Đức Ala để tha thiết nài xin rút lại lệnh truyền. Làm sao có thể nhẫn tâm tách lìa người mẹ khỏi những đứa con thơ ấy ? Nhưng lời van xin của Sứ thần chẳng mấy may đánh động được Đức Ala. Cuối cùng Sứ thần đành phải vâng lệnh Đức Ala mà cướp người mẹ góa khỏi bầy con thơ và đưa về trời.

Hoàn thành công tác, nhưng xem chừng vị thiên sứ lại có vẻ buồn. Phải, làm sao vui được trước cảnh chia ly giữa mẹ và con ? Thấy sứ thần buồn, Đức Ala gọi đến và đưa vào sa mạc. Ngài chỉ cho sứ thần thấy một tảng đá lớn và bảo đập nó ra. Tảng đá vừa vỡ đôi, sứ thần ngạc nhiên vô cùng, vì từ trong tảng đá một con sâu nhỏ từ từ bò ra. Chợt hiểu được ý nghĩa của sự kiện ấy, sứ thần bỗng thốt lên : “Ôi lạy Đấng tối cao, mầu nhiệm thay công cuộc sáng tạo của Ngài. Với sự khôn ngoan thượng trí và tình yêu vô biên, Ngài đã không bỏ mặc một tạo vật bé nhỏ như con sâu kia, thì hẳn Ngài cũng sẽ không quên được 4 đứa trẻ mồ côi là con cái của Ngài.” (Trích ”Món quà giáng sinh”)

22. VỊ THÁNH LÀ AI ?

Ngày kia một em bé theo mẹ đi chợ. Từ nhà đến chợ, hai mẹ con đi qua một thánh đường nguy nga. Em bé ngược nhìn thánh đường rồi đưa tay chỉ mẹ và nói : “Mẹ xem kia, những cửa kính màu bám đầy bụi, trông chả đẹp tí nào.”

Bà mẹ không nói gì, nhưng lại nắm tay con dẫn vào bên trong thánh đường. Từ bên trong thánh đường nhìn ra, những cửa kính dơ bẩn xấu xí lại trở nên sáng chói và rực rỡ nhiều màu sắc tuyệt đẹp. Em bé ngạc nhiên mở to mắt nhìn. Em thích thú đặc biệt khi ngắm nhìn 4 vị thánh trên cửa kính sau bàn thờ đang rực rỡ chói lòa nhờ ánh mặt trời chiếu thẳng qua.

Vài ngày sau, trong một lớp giáo lý, tình cờ cô giáo hỏi : “Các em có biết vị thánh là ai không ?” Trước câu hỏi bất ngờ, cả lớp đều thình lặng, chỉ có em bé được mẹ dẫn vào nhà thờ hôm trước giơ tay xin trả lời. Em nói : “Thưa cô, vị thánh là người được ánh sáng mặt trời chiếu qua.” (Trích ”Món quà giáng sinh”)

23. NGƯỜI QUÉT LÁ RỪNG

Có một người làm công, ngày ngày đi quét lá rừng rụng xuống, gom lại một nơi rồi hốt đi. Một hôm một đoàn người lên rừng chơi, thấy người quét lá họ rất đổi ngạc nhiên, và họ càng ngẩn ngơ khi biết rằng chính Hội đồng Thành phố đã thuê với số lương 7000 đồng một tháng.

Sau một hồi vãng cảnh, đoàn người trở về. Một số người tìm đến ông Chủ tịch Hội đồng thành phố đề nghị hủy bỏ phụ khoản chi tiêu cho việc quét lá rừng vì quá vô

ích. Ông Chủ tịch cũng như Hội đồng chẳng hiểu căn do của phụ khoản kia, vì họ chỉ làm theo truyền thống, nên cuối cùng quyết định không thuê người quét lá rừng nữa.

Ngay giữa thành phố có một cái hồ rộng lớn, nước trong xanh, cây to in bóng mát, người qua lại dập dìu. Mọi người ca tụng nó là viên ngọc trai điểm trang cho thành phố. Nhưng lạ thay, một tháng sau ngày người quét lá rừng nghỉ việc, nước hồ trở nên đục ngầu bẩn thỉu, không còn thấy bóng người hóng gió ngoạn cảnh, quán xá bên bờ hồ vắng tanh... Cả thành phố trở nên buồn tẻ mà không hiểu tại đâu. Hội đồng Thành phố nhóm ngay phiên họp bất thường để tra xét hiện tượng trên. Và sau cùng họ tìm ra nguyên nhân : do người phu quét lá rừng nghỉ việc nên lá rừng rụng xuống, gió đùa lá bay tứ tung trên mặt đường, rồi rơi xuống hồ nước trong xanh, gây nên tình trạng ô nhiễm...

Và ngay hôm đó họ tái dụng người phu quét lá với số lương còn cao hơn xưa. (Trích "Phúc")

24. CÁI LƯỖI

Khi còn là nô lệ, triết gia Esope được chủ sai đi mua một thức ăn ngon nhất. Ông mua toàn lưỡi heo đem về làm thức ăn. Người chủ lấy làm lạ hỏi lý do. Ông đáp : "Lưỡi là chìa khóa của tất cả những lý lẽ của sự thật, nhờ nó mà con người được địa vị cao sang, được nhiều người kính nể trọng vọng".

Lần khác, người chủ sai ông ra chợ mua thức ăn nào dở nhất. Lần này ông cũng mua toàn lưỡi heo. Ông chủ ngạc nhiên hỏi tại sao. Ông đáp : "Nếu nói về cái quý thì không gì quý hơn lưỡi, nhưng tìm cái xấu thì không gì xấu hơn lưỡi" (Trích "Phúc")

25. LẤY ON BẢO OÁN

Có hai người thổ dân Nam phi rất ghét nhau. Ngày kia một trong hai người gặp đứa con gái nhỏ của kẻ thù mình trong rừng. Tên ấy liền bắt cô bé, lấy dao chặt hai ngón tay rồi thả ra. Cô bé vừa chạy về vừa khóc, bàn tay máu chảy ròng ròng. Còn tên hung thủ vừa đi vừa la lớn : “Trả được thù rồi”.

Ngày qua tháng lặn, thấm thoát mười mấy năm, cô gái đã có chồng con. Một hôm có một tên ăn mày tới xin ăn. Người đàn bà nhận ra đó là kẻ chặt tay mình, vội vàng trở vào nhà biểu đầy tớ đem sữa bánh ra cho ăn. Khi kẻ kia ăn no rồi, người đàn bà đưa bàn tay cụt ra cho hắn coi và nói : “Tôi cũng đã trả được thù rồi”. Tên ăn mày xúc động khóc ngất. Riêng bà kia vì đã trở lại đạo nên hiểu rằng” Nếu kẻ thù mình đói, hãy cho nó ăn, khát hãy cho nó uống...” (Rm 12,20)

Có thể coi đó là hai cách trả thù : cách của người ngoại giáo, và cách của người công giáo. (Trích ”Phúc”)

26. DƯ LUẬN

Hai cha con một bác nhà quê dắt con lừa đi ra tỉnh. Mới đi được một quãng thì gặp một người hỏi : “Chà, sao ông không để cho con ông cỡi con lừa ?” - ” Ô tôi chưa nghĩ tới điều đó”. Nói xong ông bồng con cho ngồi lên lưng lừa. Đi được một lát lại gặp người khác nói : “Sao mày ngồi trên lưng lừa mà để cho ông già đi bộ ? Mày xuống ngay đi cho cha mày cỡi.” - ”Phải đây.” Đứa con vội nhảy xuống đất đỡ cha mình lên lưng lừa. Đi thêm một đôi nửa họ gặp một mục bán cá, mục kêu lên : “Ông không mắc

cỡ à, sao lại để thằng bé phải đi bộ dưới trời nắng như thế ?” - ”Chị nói phải đấy.” Ông già tuột xuống khỏi lưng lừa và hai người tiếp tục đi bộ như trước. Khi sắp vào thành phố, có mấy người nhìn chăm chăm và nói : “Sao hai cha con không biết cỡi lên lưng lừa mà đi cho khoẻ ? Hai cha con nghe chí lý liền leo lên. Nhưng con lừa mới đi được mấy bước đã quỵ xuống vì không chịu nổi sức nặng. Hai cha con lại vội vã xuống đi bộ và dắt lừa đi như trước. (Trích ”Phúc”)

27. GIÁ TRỊ CỦA MỘT NGƯỜI BẠN TRĂM NĂM

Một thanh niên đến gặp Cha Sở để xin học Giáo lý hôn nhân. Cha hỏi :

- Người vợ sắp cưới của con như thế nào ?
- Thừa cha, cô ta đẹp lắm.

Cha sở liền viết một con số không lên tờ giấy trước mặt.

- Rồi thế nào nữa con ?
- Thừa Cha, cô ta thuộc một gia đình giàu có.

Cha sở viết thêm một con số không nữa.

- Rồi sao nữa con ?
- Cô ta rất đảm đang cha ạ.

Lại thêm một con số không nữa.

- Còn gì nữa không con ?
- Thừa cha, cô ta thông minh lắm.

Thêm một con số không khác.

- Còn gì nữa không con ?
- Thừa cha, cô ta rất đạo đức.

Cha sở mỉm cười nhìn anh, và sung sướng viết một con số một trước những con số không vừa rồi, rồi nói :

- Cha chia vui với con vì con đã chọn được người bạn đời xứng đáng. (Trích ”Phúc”)

28. LỜI KHUYÊN BẰNG VÀNG

Một Cha sở già kia có nhiều kinh nghiệm thường khuyên các đôi tân hôn như sau : “Khi các con thấy trong nhà sắp xảy ra cãi vã, các con hãy nói với nhau : “Đề sáng mai rồi hãy gây gổ”. Sáng hôm sau các con sẽ thấy rằng việc hôm qua thật là nhỏ nhoi không đáng gây gổ chút nào. Khi các con sắp có chuyện cãi vã, chúng con hãy ngâm hoài một ngụm nước lạnh cho đến khi ngụm nước nóng lên. Rồi cứ tiếp tục ngâm ngụm nước khác. Làm như thế các con sẽ bớt được những xô xát đổ vỡ trong gia đình. (Trích ”Phúc”)

29. CHẲNG CẦN PHẢI XÉT MÌNH

Trong lúc cha con nói chuyện, một người bốn đạo nói với Cha sở của mình

- Khi đi xưng tội, con không cần ngồi lâu ở nhà thờ để xét mình.

- Sao thế, vậy anh làm thế nào để nhớ được mọi tội đã phạm ?

- Con chỉ cần nói chộc vợ con một câu thì nàng sẽ nổi sùng lên và đọc cho con nghe một lô các thứ tội, cả những tội con không phạm. Con chỉ việc lắng nghe, tội nào có thì nhớ lấy, tội nào không thì loại ra. Thế là xong công việc, vừa mau lại vừa đúng sự thật nữa. (Trích ”Phúc”)

30. LÀM THẾ NÀO CHỊU THẾ ẤY

Một Cha sở ở miền núi trước khi lên giường ngủ quỳ

xuống quay mặt về hướng nghĩa địa và cầu nguyện. Đêm yên lặng, những nấm mộ chập chờn trong bóng tối, những cây thánh giá lộ nhô trong nghĩa địa. Tất cả những cái đó làm cho ngài cầu nguyện thật sốt sắng. Một đêm kia ngài nghe có tiếng chân người và tiếng đá rơi. Trong bóng tối ngài thấy một hình người đang trèo lên thành nghĩa địa và đi giữa những nấm mộ. Một kẻ trộm ? Một tên điên ? Qua đêm thứ tư, ngài núp sau một cây, ngài thấy rõ người lạ mặt đến quỳ trước ngôi mộ và khóc than thảm thiết : “Cha ơi, cha có tha cho con không ? Cha nói đi, cha nói đi”.

Cha sờ nhìn kỹ và biết đó là một người bỏn đạo trong họ. Người này đã ngộ nghịch làm cho người cha phiền muộn quá đến chết đi.

- Ô con, con còn bị cắn rứt không thể nào ngủ được sao ?

Người bỏn đạo khiếp sợ quá nhưng khi nhận ra tiếng cha sờ thì định thần lại nói :

- Thừa cha, con không được bằng an chút nào cả. Hình ảnh cha con đang tức giận luôn theo dõi con.

- Con biết con đã xử tệ với cha con, con cái của con cũng sẽ xử tệ với con như vậy. Ngày mai con hãy đem con cái đến đây và xin chúng đừng bắt chước gương xấu của con đã làm.

10 năm sau, người bỏn đạo đó chết và được chôn cất trong nghĩa địa ấy. Trong khi cha sờ đang làm phép mộ, con cái ông ta lên tiếng nhạo báng và chửi rủa. Ôi các bạn trẻ, đừng bao giờ quên truyện này. (Trích ”Phúc”)

31. KHÔNG THẬP GIÁ NÀO KHÔNG ĐÒI HỎI

Có một người kia được Chúa cho vác một cây thập giá. Nhưng anh ta không chịu nổi, anh đến xin Chúa cho

đổi cây thập giá khác. Chúa bằng lòng : “Ngoài nghĩa địa có vô số thập giá đủ loại. Con cứ ra đó muốn chọn cây nào tùy thích.” Dưới ánh trăng mờ trên nghĩa địa, anh ta đã thờ phào nhẹ nhõm vất cây thập giá của mình và loay hoay chọn cây khác. Nhưng anh tìm mãi vẫn không được : cây thì quá dài, cây thì quá ngắn, có cây nhẹ nhàng nhưng sù sì khó vác, có cây trơn tru nhưng nặng quá... Và rồi đêm nào cũng thế.. cho đến một lần kia anh tìm được cây thập giá vừa ý nhất, nhẹ nhàng và êm ái nhất, vác về nhà. Nhưng ôi khi nhìn kỹ lại thì ra đó chính là cây thập giá đầu tiên mà Chúa đã trao cho anh ngày nào ! (Trích ”Phúc”)

32. BA ĐỒNG TIỀN VÀNG

Thời trung cổ, có một vụ hành quyết tội phạm tại một thị trấn kia. Theo phép nước, chỉ có mỗi một lối thoát chết cho tử tội là nộp đủ 1000 đồng tiền vàng để chuộc mạng. Nhà vua tỏ ra hào hiệp tặng hết số vàng 700 đồng mang theo. Hoàng hậu theo gương tặng 200 đồng. Các quan cũng dốc túi... Người ta đếm được tất cả 997 đồng, còn thiếu 3 đồng. Công lý không thể nhân nhượng, đành phải thi hành án lệnh. Toán hành quyết tròng giây thừng vào cổ tử tội, sửa soạn rút giây. Bỗng một tiếng kêu lớn “Khoan đã, lục soát người nó đi. Biết đâu đây”. Tên đao phủ lần giây lưng tội nhân, móc ra được 3 đồng tiền vàng hằn dấu kỹ từ trước...

Bài học rất dễ hiểu : Vua là Chúa cứu thế, hoàng hậu là Đức Maria, các quan là các thánh và các kitô hữu chân chính... Tất cả đã quyên góp thành một kho báu cứu độ. Dầu sao vẫn thiếu một ít. Mỗi người chúng ta phải đóng góp bằng thiện chí của mình dù là một chút, để chắc tâm thực hiện được cuộc” vượt qua” từ đời sống tội lỗi lên đời

sống thánh thiện. (Trích ”Phúc”)

33. CHIẾC QUAN TÀI NHỎ

Ở Tô Châu có một nhà sư tên là Viên Thủ Trung. Để răn mình và cảnh giác những khách đến viếng Chùa, ông cho làm một chiếc quan tài nhỏ xíu dài 3 tấc có nắp đậy và mở ra được, rồi để trên bàn ở phòng tiếp khách. Khách đến viếng chùa người nào cũng xem và tò mò hỏi. Nhà sư giải thích : “Có sống tất phải có chết, rồi ai cũng phải chui vào cái hòm này. Nhưng trong thực tế thiên hạ ít ai nghĩ tới, chỉ ham mê mãi miết bận bịu với danh vọng, tiền của, nhan sắc... là những thứ chẳng bao lâu sẽ biến thành mây khói. Phần tôi, mỗi khi bị thế tục ám ảnh và lôi cuốn, khi nhìn vào quan tài nhỏ này, tôi cảm thấy một sức mạnh lạ lùng đủ chặn đứng mọi cám dỗ và tâm hồn lại được nhẹ nhàng thanh thoi.

Thánh Kinh cũng ghi : Hãy năng nhớ đến sự chết thì con sẽ không phạm tội. (Trích ”Phúc”)

34. CHÀN CHỜ

Ngày kia Satan họp các đồ đệ bàn tính kế hoạch :

- Làm thế nào để chiếm đoạt được các linh hồn ?
- Tôi sẽ rỉ tai họ rằng ”Không có Chúa. Không có Chúa”, con thứ nhất trả lời.
- Họ đâu có tin. Nhìn vũ trụ, họ không thể nào chối có Chúa được.
- Tôi sẽ rỉ tai họ ”Chết là hết. Chết là hết”.
- Than ôi, sự đòi đòi đã được khắc sâu vào chính giữa trái tim của con người.

Satan và các đồ đệ trầm ngâm nghĩ ngợi. Bỗng một

con quỷ khác đứng dậy

- Tôi sẽ nhắc đi nhắc lại cho loài người rằng Chúa có thật và chết là chưa hết đau. Tôi lại còn nói với họ hãy ăn năn đền tội và trở lại với Chúa. Nhưng tôi sẽ rì tai họ” Gấp gò, còn chán thời giờ. Gần chết hẳn ăn năn tội, đợi khi nguy hiểm tới rồi hẳn lo phần hồn cũng chưa muộn gì”.

Quý vương Satan cười ha hả :

- Tuyệt, tuyệt ! Theo kế hoạch này, thế nào chúng ta cũng thành công (Trích ”Phúc”)

35. CHA MAXIMILIEN KOLBE

Một buổi sáng cuối tháng 7 năm 1941 tại trại tập trung Oswicim của Đức quốc xã, có một người vượt ngục, 10 người khác bị xử thay vào. Các nạn nhân run rẩy bước ra, đứng không vững, khiếp đảm, không dám kêu la, trừ một người kêu ré lên ”Ôi vợ và các con tôi”.

Hàng trăm dây tù nhân xếp hàng dài im thin thít, hù hồn vì chưa phải tên mình, không một ai dám cựa quậy. Bỗng từ dây tù nhân bên trái, một người gầy guộc rời hàng bước về phía viên trưởng trại. Mọi người nín thở : chuyện chưa từng có ! Viên trưởng trại đặt tay lên súng :

- Anh muốn gì ?

- Tôi muốn chết thay một người trong bọn họ.

Viên trưởng trại sững sốt. Ý tưởng mình nghe lầm. Nhưng không, người kia thực sự xin được chết thay cho kẻ có vợ và các con đang đợi ở nhà. Sau mấy câu gượng gạo, viên trưởng trại nhượng bộ, chấp nhận lời yêu cầu. Kẻ tình nguyện đó là Maximilien Kolbe, một linh mục công giáo. Cha đã được Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II phong thánh ngày 10.10.1982 tại Rôma. (Trích ”Phúc”)

36. CON TIM RỘNG MỞ

Năm 1597 lệnh bắt đạo trên đất Nhật thật gắt gao. Chỉ trong một tuần lễ, mọi cơ sở công giáo đều bị triệt hạ, giáo sĩ bị bắt gần hết, giáo dân bị phân tán và khủng bố tàn tạ.

Tại vùng Odawara, Kamakura, người ta bắt được 2 linh mục trẻ tuổi là Simauchi và Uzawa cùng nhiều ảnh tượng giải về Tokyo. Quan đại thần Tsukamoto nhật trong đồng ảnh tượng một mẫu ảnh thật kỳ cục : người gì mà để trái tim ra ngoài !

Tsukamoto là một nhà nho uyên bác có óc thực tế, thích tìm hiểu. Ông cầm mẫu ảnh trái tim coi qua rồi vứt vào sọt rác, nhưng đến tối, ông nhớ lại và nghĩ bức ảnh kỳ lạ kia hẳn có một ý nghĩa nào đó. Ông lượm lại bức ảnh để trên bàn và suy nghĩ. Trời đã về khuya mà quan vẫn ngồi bất động một mình với bức ảnh trước mặt. Mãi đến gần một giờ sáng, vị đại thần mới thở ra nhẹ nhàng khoan khoái, tay cầm bút lông ghi dưới bức ảnh mấy chữ : “đối ngoại hữu kỳ tâm - đối nội vô tâm giả”

Từ đó Tsukamoto đặt bức ảnh trái tim trên bàn làm việc một cách kín cẩn. Một hôm có ông bạn tên Osaki đến chơi, thấy vậy hỏi :

- Thế nào, bạn lại thích ảnh tượng của bọn tà đạo rồi sao ?

- Đứng về mặt chính trị của triều đình thì tôi không dám phản kháng. Nhưng về mặt văn hóa và nhân đạo thì tôi rất thích bức ảnh này. Phải chăng bức ảnh này đã nói lên chương trình và hành động cùng lối xử thế tổng quát của Kitô giáo. Để ông bạn coi : đối với thiên hạ, tha nhân bên ngoài thì ”Hữu Tâm”, còn với bản thân mình thì ”Vô Tâm”. Cho nên họ mới vẽ trái tim để ra ngoài... Nghĩa là

phải đem hết trái tim của mình mà phục vụ xã hội, giúp ích cho đời ; còn về phần mình thì hy sinh xả kỷ, đừng bao giờ lo riêng cho mình, phải diệt cái ngã vị kỷ. Đem hết trái tim ra giúp đời giúp người. Nội bức ảnh này tôi thấy đầy đủ hơn cả cái học Từ Bi của Phật, khoan dung hơn cái Nhân Thứ của Khổng, cao siêu hơn cái Vô Ngã của Lão, mạnh mẽ hơn cái học Dũng thuật của Thần Đạo Nhật bản vậy. Một tôn giáo dạy phụng sự nhân loại, yêu thương mọi người, còn bản thân mình thì không màng tới, không quan tâm đến tư lợi, thì quả là ngay chính của Thiên hạ vậy. Osaki cảm phục sự diễn đạt của bạn. Không ngờ Đạo công giáo lại hàm chứa một triết lý nhân sinh cao siêu như vậy. Từ đó hai ông trở nên những người bạn chí thân và đã âm thầm nhận phép rửa tội, đồng thời vận động triều đình thả hai linh mục... (Trích "Phúc")

37. NGƯỜI THUYỀN TRƯỞNG

Có một thuyền trưởng ghé tàu qua đảo hoang, bắt gặp một khối lượng nam châm rất lớn. Ông đem hết lên tàu để về làm giàu. Nhưng tàu bị lạc giữa biển không sao định hướng được, kim nam châm hải bàn lúc nào cũng chỉ về phía khoan tàu chứa khối nam châm. Cuối cùng lương thực thiếu, nhiên liệu cạn dần, người thuyền trưởng phải quyết định vất bỏ khối nam châm để hải bàn có thể định hướng đúng mà cứu sống cả con tàu. (Trích "Phúc")

38. RƯỢU

Ngày xưa có một con quỷ hiện về báo cho người đàn ông kia biết gã sắp chết. Nhưng nó lại bảo gã rằng nó có thể cứu gã nếu gã chịu làm một trong 3 điều sau : một là giết tên đầy tớ của gã, hai là gã hãy đánh đập vợ, ba là gã

hãy uống rượu

Gã kia nghĩ : Ta không thể giết tên đầy tớ trung thành, đánh vợ thì vô lý quá, vậy ta uống rượu. Rồi gã lấy rượu uống. Đến chừng say quá, gã đánh vợ. Tên đầy tớ nhào vô can bị hấn cho một dao chết tốt. (Trích "Phúc")

39. THA HẾT MỌI TỘI

Ngày kia thánh Phanxicô Salêsiô cho một người xưng tội. Người này xưng rất thành thật, khiêm nhượng và hết lòng ăn năn. Thánh nhân cảm động lắm. Sau khi xưng tội xong, người ấy hỏi :

- Bây giờ cha biết tất cả những sự xấu xa của con rồi. Cha nghĩ thế nào về con ?

- Bây giờ cha nhìn con như một đấng thánh.

- Chắc cha phải nói ngược lại mới được.

- Không. Cha nói theo lương tâm của cha. Con bây giờ hoàn toàn khác trước rồi.

- Nhưng tội lỗi con đã phạm thì luôn luôn ở với con mà.

- Không phải thế đâu con ạ. Khi bà Mađalêna đã ăn năn trở lại, Chúa xem bà như một đấng thánh. Chỉ có bọn Phariseu giả hình cứ coi bà là kẻ tội lỗi.

- Nhưng đối với cha, con muốn biết cha nghĩ thế nào về quá khứ của con ?

- Cha không nghĩ thế nào cả. Điều gì không có trước mặt Chúa thì cha không nghĩ đến. Cha chỉ biết ngợi khen Chúa và vui mừng vì con đã trở lại với Chúa. Cha muốn cùng các thánh trên trời vui mừng với con.

Nói xong, thánh nhân khóc. Người kia bỡ ngỡ hỏi :

- Cha khóc à ? Chắc cha khóc vì thấy con phạm nhiều tội quá ?

- Cha khóc vì thấy con đã sống lại với Chúa.

Thánh nhân biết rõ phép Giải tội không phải là che dấu tội ta đã phạm, nhưng là rửa sạch hết mọi tội ta đã khiêm nhường xưng ra. (Trích "Phúc")

40. TÁI ÔNG THẤT MÃ

Ngày xưa có một ông lão ở gần cửa ải mất một con ngựa. Có người đến thăm phàn nàn cho sự rủi ro. Ông đáp : "Biết đâu chuyện mất ngựa chẳng là điều may." Vài ngày sau, con ngựa cũ trở về lại rử được một con ngựa Hồ rất hay. Có người cho đó là điều may mắn. Ông nói : "Chưa hẳn được ngựa là may đâu." Ông có đứa con trai, thấy ngựa Hồ hay, liền bắt cỡi thử, chẳng may bị ngã ngựa té gãy chân. Nhiều người cho rằng xui xẻo. Ông lại nói chưa biết chừng đây là điềm báo trước điều phúc cho gia đình ông. Qua năm sau, giặc Hồ tràn sang nước ông. Theo lệnh vua, các trai tráng trong làng đều phải sung vào cơ ngũ đi dẹp loạn, 10 người chỉ sống sót được một. Con trai ông vì tàn tật nên được miễn dịch, nhờ đó mà thoát chết, gia đình ông được an toàn. Nên việc họa phúc không biết đâu mà ngờ được. (Trích "Phúc")

41. GIẾT CHÓ KHUYÊN CHỒNG

Ngày xưa nhà nọ có hai anh em. Người anh thì giàu có, người em thì nghèo túng. Người anh không ngó ngang gì đến em, chỉ lo cò bạc rượu chè. Tuy không được anh giúp đỡ, người em không chút oán giận. Tuy nhiên người vợ thấy thế lấy làm bất bình khuyên chồng phải biết nghĩ đến em. Thế nhưng người chồng gạt ngang nói : "Ai có thân thì lo lấy. Còn tôi giao du với chúng bạn đều là người

tốt cả”.

Vợ biết khuyên chồng không được liền nghĩ ra một kế : một hôm người chồng đi vắng, vợ ở nhà bắt một con chó đập chết rồi bó chiếu đem ra để ở góc vườn. Tối đến khi chồng về, vợ giả vờ sợ hãi nói : “Ban trưa lúc mình vắng nhà, có thằng bé ốm yếu vào xin ăn. Tôi mắc bận chưa kịp cho thì nó kêu chửi ầm ầm. Tức mình tôi lấy đòn gánh đập nó một cái, chẳng may nhằm chỗ ghê gớm, nó ngã lăn ra chết. Sợ quá tôi lấy chiếu bó nó lại để ở ngoài vườn kia. Bây giờ mình tính sao ?”

Chồng nghe nói hốt hoảng chạy đi tìm những bạn thân xưa nay trình bày sự việc mong họ giúp đỡ. Nhưng người nào cũng viện cớ thoái thác. Người chồng thất vọng trở về nhà. Vợ nói : “Đâu mình chạy sang chú nó coi, xem chú có giúp mình được chăng”. Người anh sang gọi. Đứa em sang giúp ngay mà không phiền hà gì cả. Lúc em về rồi, vợ bảo chồng : “Anh xem đây, lúc hoạn nạn có bạn bè nào đến giúp anh không ? Chỉ có mình chú nó thôi. Phải nhớ câu ”một giọt máu đào hơn ao nước lã”. Người chồng hối hận về cách đối xử với em mình.

Hôm sau có mấy người bạn tới giở trò làm tiên. Người chồng toan đưa, nhưng người vợ nhất định không chịu, nên họ đi tố cáo gia đình anh giết người. Quan liền đòi vợ chồng anh đến. Lúc quan hỏi, người vợ mới thành thật thừa rõ đầu đuôi. Quan cho lính quật mồm lên thì quả nhiên là xác một con chó mực. Quan liền ra lệnh cho lính đánh đòn những người bạn xấu bụng và khen ngợi người vợ đã khéo khuyên chồng. (Trích ”Phúc”)

42. CHIẾN DỊCH BÀI SẺ

Vua nước Đức Frederic tự cho mình là học rộng tài

cao, lấy làm hãnh diện đã khám phá ra một phương pháp mới khả dĩ làm cho nền kinh tế quốc gia phát triển mạnh. Ông ngồi trong phòng tính đi tính lại : Cứ mỗi năm chim sẽ ăn hết 2 triệu thùng thóc trên toàn lãnh thổ. Vì thế ông truyền phát động chiến dịch bài sẻ. Giết được một chim sẻ là được một phần thưởng. Toàn dân hưởng ứng nhiệt liệt vì thấy công việc dễ dàng và vui thú. Thế là lần lượt chim sẻ bị bắn chết, một số khác bay về một phương trời xa. Cuối cùng chẳng còn thấy một mống nào trên toàn lãnh thổ Đức quốc. Frederic vui mừng khôn tả vì tin chắc kế hoạch của mình sẽ thành công rực rỡ.

Nhưng có ngờ đâu, vừa khi ngày mùa tươi tốt đầy hứa hẹn tới, thì không biết từ đâu từng bầy sâu bọ đua nhau kéo đến, từng đàn châu chấu cũng ùn ùn xuất hiện tràn lan khắp lãnh thổ, không cách nào diệt nổi. Thế là Frederic chỉ còn cách ngồi trong điện rồng lòng buồn ủ rũ chứng kiến kỳ công của mình hoàn toàn sụp đổ. (Trích "Phúc")

43. BA NGƯỜI BẠN

Người kia có 3 người bạn. 2 người trước là bạn rất thân, người thứ ba thường thường vậ thôi. Ngày kia ông bị tòa bắt xử liền xin 3 người bạn đi theo để biện hộ. Người bạn thứ nhất từ chối ngay, viện cớ bận việc quá không đi được. Người thứ hai bằng lòng đi đến cửa quan nhưng lại không dám vào. Chỉ có người thứ ba tuy không được ông yêu thích nhưng tỏ ra trung thành vào tận tòa án biện hộ cho ông ta không những trắng án mà còn được thưởng nữa.

Người bạn thứ nhất là Tiền bạc. Khi ta chết, tiền bạc bỏ rơi ta, chỉ để lại cho ta một chiếc chiếu và một cái hòm. Người bạn thứ hai là Bà Con Bạn Hữu. Họ khóc lóc đưa ta

tới huyết rồi về. Người bạn thứ ba là các Việc Lành. Chúng theo ta đến tòa phán xét và đưa ta vào cửa thiên đàng. (Trích "Phúc")

44. MẶT TRỜI

Bạn biết gì về Mặt Trời của chúng ta ?

- Đường kính dài 1.390.000 km. To hơn trái đất 1.301.200 lần.

- Nhưng mặt trời còn nhỏ hơn nhiều vì sao khác, như sao Antarès lớn hơn trái đất một tỉ lần.

- Sự sáng và sức nóng mặt trời hơn gấp triệu lần các vật ta có thể đốt cháy như dầu, than, củi...

- Hiện tại sức nóng trung bình cho trái đất là 15°C. Nếu sức nóng lên tới 20°C ở khắp nơi thì nước đá ở 2 cực trái đất sẽ tan, biển thêm nước và sẽ tràn vào lục địa. (Trích "Phúc")

45. BẠN CÓ BIẾT

Trái đất hiện nay quay với tốc độ 1600 km/giờ. Nếu quay chậm đi 10 lần thì ngày và đêm trên địa cầu sẽ dài gấp 10. Như vậy một số cây sẽ bị chết khô, còn lại bao nhiêu thì cũng bị chết cồng.

Mặt trời có nhiệt độ 1500 triệu độ. Trái đất cách quảng xa vừa đủ để chúng ta được sưởi ấm. Nếu giảm đi một nửa thì ta sẽ bị chết cháy, mà nếu tăng lên một nửa thì ta sẽ bị chết cồng.

Trái đất phải ở vị trí hiện nay nghiêng 23 độ thì mới có 4 mùa xuân hạ thu đông và 2 cực mới khỏi bị chông chết băng.

Nếu mặt trăng ở gần lại 80.000 km thì mỗi ngày nước

biển sẽ bao phủ lục địa 2 lần và cuốn trôi mọi vật ra biển.

Nhờ viễn vọng kính người ta đếm được 2 ngàn triệu ngôi sao. Đó là chưa kể hàng tỉ ngôi sao khác ở quá xa không thể đếm được.

Vận tốc của ánh sáng là 300.000 km/giây. Vậy mà từ mặt trời tới trái đất, nó phải đi mất 6 phút 20 giây. Nhưng nếu từ trái đất vượt qua Thái dương hệ đến một ngôi sao gần nhất thì phải mất tới 4 năm. (Trích "Phúc")

46. GIÁ TRỊ CON NGƯỜI

Đem phân chất một người nặng 70kg sẽ thấy :

- Mỡ : đủ làm 7 cục xà bông
- Nước : 40 lít
- Lân tinh : đủ chế tạo 2100 que diêm
- Than : đủ làm 7 cây đinh 3 phân
- Vôi : đủ quét trắng một căn phòng nhỏ
- Lưu huỳnh : Đủ để giết chết bọ của một con chó
- Oxy : Đủ bơm một trái banh.

Nếu không nhận con người có linh hồn thì giá trị con người chỉ có thể này thôi sao" (Bác sĩ Clauber) (Trích "Phúc")

47. CON NGƯỜI

Trên đầu con người có chừng 120-150 ngàn sợi tóc

Da chứa được 2 triệu lỗ chân lông.

Trong da có 3,5g sắt, 7,5g kẽm, một ngày nước tiết ra là 3 lít.

Óc có 9 tỉ tế bào, nặng 1361g, và nằm trong một dung tích độ 2,1 phân khối.

Lưỡi chịu đựng sức nóng tới 75 độ.

Máu lưu thông trong huyết quản với tốc độ 50km/giây.

Một giọt máu chứa 5 triệu hồng huyết cầu, 7000 bạch huyết cầu.

Nếu đem các đường máu trong cơ thể chấp nối lại sẽ dài 560.000 km.

Tim là bộ máy tốt nhất trần gian. Nó có thể chạy đều trong một thời gian là 62 năm và đập được 2 tỉ 500 triệu lần.

Phổi : Bên trái luôn nhỏ hơn bên phải. Số máu trong phổi chừng 2 lít. Trong khoảng 24 giờ, ta hít không khí vào 23.000 lần.

Toàn bộ xương có 280 đốt với những hình thể khác nhau. Muốn biết sức nặng của bộ xương, ta lấy sức nặng của toàn thân chia cho 9,125.

Điện lực trong con người có thể thắp một bóng đèn 25W trong 3 phút. Sức nóng tiết ra một giờ có thể đun sôi một số nước đủ pha 4 bình trà.

Người ta có cả thảy 11 giác quan. Ngoài 5 giác quan quen dùng, còn có giác quan về đói khát, khí hậu, thăng bằng, đau và bắp thịt căng dãn. (Trích "Phúc")

48. THIÊN CHÚA CẦN CON

Trên một chuyến tàu xuyên đại dương, vị giám mục kê cho một giáo sĩ trẻ mới ra trường về cuộc đời gian khổ của mình, rồi xin anh nói về ơn gọi của mình. Anh tự mãn trả lời : “Dễ thôi. Tất cả là Thiên Chúa cần con”.

Vị giám mục nói : “Này bạn trẻ, quả là trùng hợp ! Như tôi nhớ, trong Thánh Kinh, chỉ có một lần Thiên Chúa nói Ngài cần một điều gì đó. Trong Lc 19, 34 trên đường vinh thắng vào Giêrusalem, Ngài nói Ngài cần một con lừa”.

49. LO CẦU NGUYỆN

Một tài xế xe buýt và một linh mục chết cùng lúc. Bác tài thì được vào thiên đàng ngay, còn vị linh mục phải chờ ở luyện ngục. Ngài than phiền : “Việc ông tài vào thiên đàng tôi chẳng nói làm gì. Nhưng tôi là linh mục, tại sao tôi lại phải chờ đợi như thế này ?” Từ trời cao có tiếng đáp : “Cha ơi, khi cha giảng, mọi người ngủ gục. Còn khi bác tài lái xe, mọi người lo cầu nguyện”.

50. BỨC TRANH CỦA HOLMAN HUNT

Họa sĩ Holman Hunt vẽ xong bức tranh Đức Giêsu đang đóng gỗ cửa một ngôi nhà nhỏ. Ông mời bạn bè đến góp ý xem có gì sai sót.

Thấy bức họa, các bạn trầm trồ khen ngợi và không thấy có gì sai. Ông Hunt cứ thúc dục các bạn xem kỹ lại. Cuối cùng, một họa sĩ còn rất trẻ lên tiếng : “Thưa Ngài, tôi thấy có một sai lỗi trên bức danh họa. Ngài đã quên không vẽ tay cầm hay ổ khoá nơi cửa”.

Hunt đáp : “Này bạn, khi đức Giêsu gõ cửa nhà bạn, thì cửa phải mở từ bên trong”.

51. PHỤC SINH

Bà De Gaulle cho gọi một nhân viên mai táng đến, bảo tìm nơi an nghỉ cuối cùng cho người chồng quá cố. Người này thân hành chở bà đến một sườn đồi, trước mặt là một thung lũng tuyệt đẹp. Ông nói : “Đây là nơi an nghỉ rất xứng đáng với người chồng vĩ đại của bà, và cũng chỉ tốn 200.000 francs”. Trong lúc bà còn đang phân vân, ông ta nói tiếp : “Ông nhà thật đáng hưởng sự ưu đãi đó”. Bà đáp : “Nhưng ông chỉ cần nơi ấy 3 ngày thôi mà !”

52. CÂY NẾN

Buổi chiều, người nọ lấy cây nến nhỏ từ trong hộp ra và leo lên tầng tháp cao. Cây nến hỏi :

- Chúng ta đi đâu ?
- Đi lên cao hơn để chỉ đường cho tàu bè vào cảng.
- Nhưng tôi nhỏ bé thế này làm sao tàu bè thấy được ?
- Chỉ cần người cứ cháy sáng thôi, còn mọi việc ta lo.

Tới đỉnh tháp, người nọ đặt cây nến vào trong một cái đèn có ghép những tấm kính phản quang. Nhờ đó, ánh sáng lan tỏa và mọi tàu bè đều thấy.

Chúng ta cũng là cây nến trong tay Thiên Chúa. Chỉ cần ta cháy sáng, còn kết quả là ở Thiên Chúa.

53. LÀM VIỆC LƯƠNG THIÊN

Khi chú giải đoạn Tin Mừng Luca 6,6-11 nói về việc Chúa chữa người có tay bại, Barclay viết :

Một ngụ ý thư nói rằng người đó là thợ đập đá, khi đến xin Chúa Giêsu chữa, anh nói : tôi là thợ đập đá, sống bằng đôi tay mình, xin Ngài giúp tôi tìm lại sức khỏe để khỏi phải ngửa tay xin ăn.

Anh là một người muốn làm việc. Thiên Chúa luôn ưu ái với những người muốn làm tròn bổn phận cách lương thiện.

54. BÒ VÀ LỪA

Khi đức Maria và thánh Giuse đang trên đường đến Bêlem, thiên thần hiện ra với đàn súc vật để chọn lấy một con có thể giúp đỡ thánh gia. Sư tử tình nguyện trước. Nó nói : “Chỉ có tôi là chúa sơn lâm đáng phục vụ người cai trị

thế giới. Tôi sẽ xé xác kẻ nào đến gần hài nhi.”

Thiên thần nói : “Bạn hùng hổ quá”.

Cáo tinh khôn theo dõi và vờ về mặt vô hại, nó nói : “Tôi sẽ hết sức cung phụng trẻ Giêsu, mỗi sáng tôi sẽ bắt một con gà cho mẹ ngài”.

Thiên thần nói với cáo : “Bạn xảo quyệt quá”.

Rồi con công đến khoe màu sắc tuyệt vời của cái đuôi. Nó nói : “Tôi sẽ trang hoàng ngôi nhà nhỏ bé này đẹp hơn cả đền thờ Salômon”.

Thiên thần nói : “Bạn hảo huyền quá”.

Nhiều con khác đến và cũng muốn giúp đỡ nhưng không con nào được chọn. Sau cùng, thiên thần rảo mắt nhìn quanh và thấy một con lừa và một con bò đang làm việc với một bác nông dân. Thiên thần gọi chúng lại và hỏi : “Các bạn có gì giúp đỡ Thánh gia không ?”.

Lừa cụp tai xuống trả lời : “Không có gì. Chúng tôi chả được học hành, càng cố học càng dốt, nhưng chúng tôi khiêm tốn và kiên nhẫn.” Bò ngượng ngùng tiếp lời : “Vâng, có lẽ chúng tôi chỉ có thể làm được một vài việc nhỏ như lấy đuôi đuổi ruồi thôi”

Thiên thần nói : “Được lắm, Tôi cần hai bạn.”

55. LỄ GIÁNG SINH

Một cô bé cầu nguyện ít ngày trước lễ Giáng sinh, bỗng nhiên cô lo lắng hỏi mẹ : “Chúng ta có gì cho Chúa Giáng sinh ? Chúa cần gì trong ngày đó ?”

Ta mỉm cười trước câu hỏi, nhưng đó lại là một câu quan trọng. Chúa có mặt nơi những toan tính của ta dịp lễ Giáng sinh ?

56. NHÂN VẬT ĐẶC BIỆT

Ba người chết và về trời cùng ngày. Người thứ nhất là giáo hoàng, người thứ hai là linh mục và người thứ ba là một chính trị gia.

Thánh Phêrô dẫn họ vào thiên đàng : giáo hoàng và linh mục ở trong hai túp lều nhỏ, còn nhà chính trị gia vào tòa nhà lớn.

Cả linh mục và giáo hoàng cung kính hỏi xem tại sao hai tôi tớ trung thành như họ được hưởng cuộc sống hạnh phúc ở nơi không hấp dẫn, trong khi nhà chính trị được sống trong tòa nhà vĩ đại.

Thánh Phêrô trả lời : “Này các con, ở đây đã có nhiều linh mục và giáo hoàng. Nhưng đây là nhà chính trị đầu tiên của chúng ta”.

57. HÃY ĐỢI ĐÂY

Một chính trị gia đang nói chuyện với Chúa về giá trị và anh hỏi Ngài :

- Giá trị một phút ở trên trời là bao nhiêu ?
- Một tỷ năm.
- Giá trị một xu trên trời là bao nhiêu ?
- Một tỷ đô la.

Anh liền xin : “Ngài có thể cho tôi một xu ?”

Chúa nói : “Đợi một phút”.

58. XIN THA THỨ

Satan phàn nàn với Chúa : “Ngài không công bằng.

Nhiều tội nhân làm điều sai trái và Ngài lại đón nhận họ. Thật ra, có người trở lại sáu bảy lần và Ngài vẫn nhận. Tôi chỉ phạm một lỗi lớn mà Ngài kết án tôi đời đời.” Chúa nói : “Đã bao giờ ngươi xin tha thứ hoặc ăn năn chưa ?”.

59. THIÊN CHÚA VÀ CON

Một nhà thần bí Do thái cầu nguyện cách lạ lùng : “Lạy Chúa, xin hãy nhớ, Ngài cần con như con cần Ngài. Nếu không có Ngài, con sẽ cầu nguyện với ai ? Nếu không có con, ai sẽ cầu nguyện ?”

60. ĐỨC TIN VÀ VIỆC LÀM

Tâm là một người cứng cõi. Khi trận lụt xảy đến trong vùng, anh trèo lên mái nhà. Một chiếc tàu đến cứu nhưng anh từ chối : “Không, cảm ơn. Tôi tin vào Thiên Chúa, Ngài sẽ cứu tôi”.

Sóng nước dâng cao hơn và Tâm đã trườn lên tận nóc nhà. Một chiếc tàu khác đến cứu anh nhưng anh xua đi. Anh tin là Thiên Chúa sẽ cứu anh. Khi nước chạm đến chân anh, anh lại trèo lên đỉnh ống khói. Một chiếc trục thẳng xà xuống cứu, nhưng anh vẫn dựa vào Thiên Chúa. Bạn đoán xem điều gì xảy ra ? Tâm chết đuối.

Trước mặt Chúa, anh phàn nàn : “Lạy Chúa, con có đức tin mạnh như thế, tại sao Ngài không cứu con ?” Chúa trả lời : “ Con còn muốn Ta làm gì cho con nữa ? Ta đã gởi tới con hai chiếc tàu và một chiếc máy bay !”

61. CẦU NGUYỆN BẰNG ĐIỆN THOẠI

Mỗi Chúa nhật, vị linh mục thường quy tụ thiếu nhi lại và kể truyện. Lần kia, ngài mang theo một máy điện thoại để dễ minh họa việc cầu nguyện. Ngài bắt đầu : “Khi nói chuyện qua điện thoại, các con không thấy người ở đầu dây bên kia phải không ?”

Các em gật đầu đồng ý.

Linh mục tiếp : “Cầu nguyện với Chúa cũng vậy. Ngài ở đầu dây bên kia, dù ta không thấy Ngài nhưng Ngài đang nghe ta nói”. Một bé trai đứng lên hỏi : “Thưa cha, điện thoại của Chúa số mấy ?”

62. NGỐC HƠN

Ông vua nọ có một anh hề trong cung. Vua đưa cho anh một cây gậy và nói : “ Hãy trao gậy này cho bất cứ ai mà người nhận thấy ngốc hơn người ”.

Một ngày kia, biết mình sắp chết, vua phàn nàn : “Ta sắp tới nơi khác và sẽ không bao giờ trở lại”. Anh hề nói với vua : “Tâu vua, ngài biết chắc một ngày nào đó ngài sẽ đến xứ lạ. Hẳn Ngài đã làm mọi sự để có được một căn nhà ở nơi đó ?” Vua thừa nhận là chưa, anh hề ném cây gậy cho vua và nói : “Nó thuộc về Ngài. Ngài ngốc hơn tôi”.

63. LỜI CẦU NGUYỆN

Một bà cụ năng đến nhà thờ cầu nguyện. Một cậu bé lầy lăm ngạc nhiên liền theo dõi. Cậu nấp sau bàn thờ nghe bà cầu nguyện lớn tiếng : “Lạy Chúa, con đã già và sống đủ. Bất cứ lúc nào Ngài gọi, con sẵn sàng.”

Bà cầu nguyện suốt ba ngày vẫn những lời ấy. Ngày thứ tư, sau khi bà cầu nguyện, cậu bé giả giọng nói vọng ra từ sau bàn thờ : “Ta đã nghe lời cầu xin của con, Ta sẽ đến đón con lúc chín giờ sáng mai.”

Bà về nhà, không sao ngủ được vì lo lắng về điều đã nghe. Bà không chấp nhận nỗi những gì bà đã cầu nguyện.

64. SỰ KHÔN NGOAN CỦA THIÊN CHÚA

Một truyện về Môsê không ghi trong Thánh Kinh.

Một hôm, Môsê ngồi buồn rầu. Thiên Chúa hỏi :

- Môsê, sao ngươi buồn thế ?
- Con thấy nhiều người khổ cực không cơm ăn áo mặc. Xin Ngài cho họ no đủ”.

Thiên Chúa hứa và Ngài đã thực hiện. Nhưng chẳng bao lâu, Môsê lại buồn và Chúa hỏi nguyên nhân. Ông đáp :

- Lạy Chúa, nhà con sụp đổ mà chẳng ai đến giúp. Họ mãi vui chơi hưởng thụ.
- Vậy Ta làm gì bây giờ ?
- Lạy Chúa, hãy cho họ khổ cực như trước.

65. TRẺ GIÊSU

Trên tường nhà thờ cổ ở Đức có một bức tranh được vẽ cách nay khoảng 500 năm, diễn cảnh trẻ Giêsu đang đi học. Họa sĩ tưởng tượng cậu trai 6 tuổi đang một tay nắm tay bà ngoại Anna và tay kia cầm cặp.

Trẻ Giêsu cũng giống như những bé trai, bé gái cùng thời đến trường để thêm kinh nghiệm, như Thánh Kinh nói : “Con trẻ ngày càng khôn lớn”.

66. XUNG TỘI

Một chiều Chúa nhật, con trai trong xóm đi xung tội. Lần lượt từng em vào xung, trong số tội xung ra có tội : “Con đã ném đậu xuống sông”.

Sau khi 3 em đều xung như thế, linh mục không hiểu câu đó nghĩa là gì. Vì thế khi em thứ tư vào xung, linh mục hỏi : “Con có ném đậu xuống sông không ?”

- Thừa cha, không. Con là Đậu.

67. ĐỢI CHÚA ĐẾN

Chúa hứa với một bà là Ngài sẽ đến thăm bà vào ngày đó. Bà rất hãnh diện về điều này. Bà cọ rửa, lau chùi, đánh bóng, quét bụi và xếp đặt mọi thứ sẵn sàng. Bà ngồi và đợi Chúa đến.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa. Bà vội chạy ra. Vừa đẩy cửa, bà thấy một người ăn xin đứng đó. Bà liền nói : “Không, hôm nay tôi không giúp anh, vì Chúa luôn ở với anh rồi. Tôi đang nóng lòng đợi Chúa đến, không thể giúp anh điều gì”. Bà đuổi anh và đóng cửa lại.

Mấy phút sau lại có tiếng gõ cửa. Bà mở cửa nhanh hơn trước. Thấy gì ? Vài người già nghèo nàn. ”Rất tiếc, tôi đang đợi Chúa đến. Hôm nay tôi không thể giúp đỡ các ông”. Rồi bà đóng sầm cửa lại.

Một lát sau lại có tiếng gõ cửa. Bà mở và lại thấy một người ăn xin rách rưới. Anh xin ăn và nghỉ qua đêm. ”Ồ, hãy để tôi yên. Tôi đang đợi Chúa đến. Tôi không thể tiếp anh”. Người ăn xin ra đi và bà tiếp tục ngồi chờ.

Hàng giờ trôi qua và màn đêm buông xuống, nhưng

cũng chẳng thấy dấu hiệu gì của Chúa. Bà băn khoăn không biết Ngài ở đâu.

Cuối cùng, bà đành lên giường nằm chờ. Bà ngủ quên và mơ thấy Chúa đến với bà và nói : “Hôm nay Ta đã đến với con 3 lần và cả 3 lần con đều đuổi Ta”.

Ai nghe chuyện này hẳn sẽ chẳng dám đuổi một người ra khỏi cửa. Vì họ không biết ai đang đứng đó. Và có ai muốn xua đuổi Thiên Chúa ?

68. PHÉP LẠ KHÔNG THỂ HIỂU ĐƯỢC

Một người đến gặp linh mục và muốn khôi hài một chút về niềm tin của mình, nên anh hỏi : “Làm thế nào mà bánh và rượu trở nên thịt và máu Chúa Giêsu được ?”

- Chẳng khó gì. Chính anh cũng biến đổi thức ăn thành thịt và máu. Tại sao Chúa Giêsu lại không làm được điều tương tự như vậy ?

Chưa chịu thua, anh hỏi : “Bằng cách nào mà Chúa Giêsu ngự trọn vẹn trong tấm bánh nhỏ như vậy ?”

- Cũng tương tự, quang cảnh bao la ở trước con mắt nhỏ bé của bạn.

Nhưng anh vẫn cố chấp : “Làm sao Chúa Giêsu có thể hiện diện ở tất cả các nhà thờ cùng một lúc ?”

Linh mục cầm chiếc gương, đập bẻ nát, rồi cho anh nhìn vào và nói : “Chỉ có một mình anh nhưng bây giờ anh có thể nhìn thấy mặt mình được phản chiếu trong mỗi mảnh gương vỡ này cùng một lúc”.

69. DẤU CHÂN CHÚA

Một nhà khoa học Pháp đi ngang qua sa mạc và ông

đem theo một vài người Ả-rập làm hướng dẫn viên. Hoàng hôn buông xuống, những người Ả-rập trải thảm ngồi cầu nguyện. Nhà khoa học hỏi :

- Các anh đang làm gì thế ?
- Chúng tôi cầu nguyện.
- Với ai ?
- Với Đức Allah.
- Đã bao giờ các anh thấy, chạm đến hay sờ được ngài chưa ?

- Chưa.
- Các anh thật ngớ ngẩn.

Sáng hôm sau khi nhà khoa học lên ra khỏi lều, ông nhìn quanh và nói : “Tối hôm qua có một con lạc đà đến đây”.

Những người Ả-rập liếc nhìn ông và hỏi : “Ông có thấy, chạm đến hoặc sờ được nó không ?”

- Không.
- Ông thật là nhà khoa học ngớ ngẩn.
- Nhưng các anh có thấy dấu chân nó chung quanh lều không ?

Mặt trời lên với tất cả vẻ huy hoàng. Những người Ả-rập chỉ tay và nói : “Ông thấy dấu chân của Chúa ở đó”.

70. SỢ HỎA NGỤC

Một linh mục, một giáo sĩ Do thái và một mục sư chết cùng lúc. Cả ba đều có mặt ở cổng thiên đường nhưng phải xếp hàng chờ đợi. Đột nhiên một tài xế đến đứng với họ, nhưng thánh Phêrô lại mời anh lên đứng đầu hàng. Ba giáo sĩ không thể hiểu được.

Cuối cùng, linh mục đến bên thánh Phêrô và hỏi :

“Tại sao anh tài xế lại ở trên chúng tôi ? Ngài biết những tài xế...và cũng biết ba chúng tôi đã cả đời khăn gói ra đi giảng dạy giữ nhiều người khỏi sa hoả ngục”.

Thánh Phêrô mỉm cười : “Ta biết. Nhưng anh tài này, chỉ một tuần, đã làm nhiều người ở xa hoả ngục hơn ba ngài giảng dạy cả đời”.

71. GIẢNG SINH VÀ TRẺ NHỎ

Hai tuần trước lễ Giáng sinh, linh mục dạy cho thiếu nhi vài điều về chuyện Giáng sinh. Các em quy tụ ở tầng hầm nhà thờ, nơi gió lùa mạnh nhất. Hai em vô sau để cửa mở, cha bảo : “Đóng lại !”

Vài phút sau, hai em nữa vội bước vô và cũng để cửa mở, cha lại hét : “Đóng lại !”

Cha giải thích những giải băng tuyết, đặc biệt là bức tranh vẽ chuồng ngựa. Khi giải thích, cha nhún mạnh trời lạnh như thế nào. Lại một em lên vào và cũng để cửa mở. Luồng gió lạnh đập vào cổ, nhưng ngài vẫn hỏi : “Ai được sinh ra trong chuồng ngựa ?” Em bé mới đến lạnh quá rên : “Giêsu !”

72. BỊ HỒ

Một thanh niên Tin lành muốn cưới cô gái Công giáo. Cha mẹ cô đồng ý vì dù sao anh cũng thuộc gia đình có đức tin. Vì vậy anh bắt đầu đọc sách và dự lớp giáo lý do một linh mục giảng dạy.

Mọi chuyện êm xuôi cho đến một ngày, bà mẹ vào phòng thấy con gái nằm khóc. Cô nức nở :

-Tại anh ấy. Không thể làm đám cưới được.

- Con gái mẹ, có điều gì thế ? Anh ấy không yêu con nữa ?

- Không phải. Chúng ta bị hồ rôi. Anh ấy muốn làm linh mục !

73. MUU KẾ

Satan qui tụ các quỷ con về cách chúng sử dụng để lôi kéo con người xuống hoả ngục. Nó hỏi : “Muru kế hoặc những lời nói dối các ngươi định dùng là gì ?”

Một quỷ con đưa tay nói : “Tôi sẽ nói với họ : không có thiên đàng. Thiên đàng chỉ là điều tưởng tượng”.

- Ngươi khùng quá ! Trong thâm tâm mỗi người đều tin rằng một ngày nào đó họ sẽ được hưởng thiên đàng vì đã làm điều lành. Nói không có thiên đàng là không được.

Đứa khác xung phong : “Tôi sẽ nói với họ : không có hoả ngục”.

- Cũng không được. Bản năng mỗi người biết rằng ngày nào đó trong hoả ngục, những kẻ làm điều ác sẽ phải nhận những điều xứng với họ. Họ sẽ phải đền bù. Hãy bỏ lập luận đó đi.

Đứa thứ ba nói : “Tôi sẽ nói với mọi người : cứ thỏa thích vui chơi rồi sau sẽ hoán cải. Đừng vội. Mặc sức vui hưởng”.

- Hoan hô ! Như thế sẽ thắng. Hãy lên trần gian và thực hiện.

74. TÔN GIÁO

Sách đạo Do thái có kể về một nhà chế biến xà bông và một giáo sĩ. Ngày kia, nhà sản xuất xà bông đến với vị

giáo sĩ và báo rằng : “Tôi đã hiểu đạo Do thái. Ngài đã nói với chúng tôi rằng mục đích của tôn giáo là mang lại hòa bình, công bằng và bác ái cho thế giới. Nhưng tôn giáo chẳng thực hiện được điều nào cả”.

Vị giáo sĩ bình thản mời anh đi dạo trong công viên. Họ đi ngang qua một đám trẻ đang chơi. Giáo sĩ nói : “Quan sát những trẻ này, anh sẽ kết luận rằng xà bông không có hiệu quả”.

Anh phản đối : “Vô lý. Xà bông bao giờ cũng hiệu quả khi nó được sử dụng”.

Vị giáo sĩ phản lại : “À, tôn giáo cũng vậy. Nó cũng chỉ có giá trị khi những lời giáo huấn và những điều luật được áp dụng vào cuộc sống”.

75. CỬA HIỆU THÁNH GIÁ

Một thanh niên thường hay phàn nàn với Chúa rằng thánh giá anh phải mang quá nặng. Chúa nói : “Hãy đến với Ta”, và Ngài đưa anh đến một cửa hiệu thánh giá. Ở đây chất đầy những thánh giá đủ hình dáng và kích cỡ.

Chúa mỉm cười nói với anh : “Con hãy xem xét kỹ lưỡng và nếu thích cây nào, cứ việc vác nó đi”.

Anh vào cửa, dựng thánh giá của mình vào tường, xoa tay trong niềm vui sướng và nhủ thầm : “Đây là cơ hội tôi từng mong đợi trong đời. Nếu vác được một cây, tôi sẽ dễ chịu vì thánh giá không quá nặng, hợp với tôi”.

Anh thử hết cây này đến cây kia và chẳng cây nào vừa với anh. Cây thì quá dài kéo lê trên đất. Cây khác lại quá ngắn và vướng chân. Cây thì quá nhẹ và lắc lư trước gió. Cây khác lại quá nặng như cắt vai anh. Hầu như thất vọng, anh nhìn một cây đang dựa ở tường. Anh thử nó về

kích cỡ, xem xét chung quanh và quay lại mỉm cười nói với Chúa : “Đây là cây con đang tìm kiếm. Con sẽ nhận nó”.

Rồi cả hai cùng bước ra cửa và Chúa quay lại mỉm cười nói với người vác thánh giá : “Ta mừng vì con thích thánh giá này. Đó chính là cây con mang vào”.

76. KẾ HOẠCH CỦA CHÚA VÀ CỦA TA

Bạn xét đoán Chúa chỉ vì không thể thấy kế hoạch của Ngài vì những đau khổ của bạn, giống như con chuột chui vào cây đàn piano găm nhăm dây đàn làm nhạc sĩ rối loạn khi biểu diễn bản nhạc của Chopin hoặc Beethoven. Với trí óc nhỏ bé, chuột nghĩ rằng nó đâu làm gì, nhưng cả vũ trụ bị đảo lộn. Khi xét đoán kế hoạch của Chúa theo quan điểm của ta, phải chăng sự thể cũng như vậy ?

Tương tự, con nhện cuộn tơ trên một xà sắt, sẽ bất mãn khi cây xà được chuyển đi xây một cây cầu. Nó chẳng bao giờ nghĩ rằng kế hoạch của một kỹ sư có giá trị hơn tơ của nó.

77. CÓ CHÚA

Buổi tối, cậu bé làm đồ ly sữa. Mẹ cậu bảo ra ngoài lấy cây lau nhà, cậu nói rằng sợ. Bà mẹ bảo chắc chắn Chúa Giêsu ở ngoài đó sẽ bảo vệ cậu. Cậu thò đầu ra cửa và nói cách ngoan ngoãn : “Lạy Chúa, nếu Ngài ở đó, xin đưa cho con cây lau nhà”.

78. XUNG TỘI KHÔNG THÀNH THỰC

Paddy đang hồi phục sau ca mổ, ba bạn thân ghé thăm để khích lệ anh. Ngoài chuyện thăm hỏi, họ kể cho anh về những ca mổ họ nghe biết.

Một người nói : “Tôi nghe có một ca mổ họ để quên cái gạc trong bụng bệnh nhân và phải mổ để lấy ra”.

Người khác kể về ca mổ bác sĩ để quên kéo bên trong và bệnh nhân phải mổ lần nữa để lấy ra. Vừa nói xong, bác sĩ thực hiện ca mổ cho Paddy thò đầu vào cửa gọi lớn : “Có ai thấy mũ của tôi không ?”

Và Paddy ngất đi.

Một lần xung thú không chân thành giống như một ca mổ tồi tệ. Một vài thứ bị để quên và phải thực hiện một ca mổ khác để lấy ra.

79. BẢO VỆ QUA THẬP GIÁ

Một túi hành lý ”quên” trên máy bay đựng mọi thứ mà một hành khách cần : một đèn pin chống nước, thuốc nhuộm làm đổi màu nước biển hay tránh cá mập và một gương soi.

Gương được dùng để báo hiệu máy bay đang bay qua một nơi. Chia đôi gương là một thánh giá với lời chỉ dẫn : phản chiếu ánh sáng mặt trời tới mục tiêu, giữ máy bay trong tầm nhìn qua trung tâm thánh giá.

Hãy nghĩ tới thánh giá trên bàn thờ... cứu giúp ta, bằng cả hai cách, nhờ Chúa Giêsu.

80. THÁNH KINH

Trở lại những ngày xa xưa, một thợ săn lạc trong rừng Michigan nhiều lần. Một người bạn mua cho anh một

la bàn. Dù vậy, anh thợ săn trẻ vẫn bị lạc. Khi tìm thấy, người bạn hỏi xem anh có mang theo la bàn. Anh bảo có.

- Tại sao anh không dùng nó ?

- Tôi không dám. Tôi muốn đi về hướng Nam và cố giữ cho kim chỉ hướng Nam, nhưng không được. Nó luôn lắc quanh và chỉ hướng Bắc.

Nhiều người mong Thánh Kinh chỉ hướng *họ muốn đi*, hơn là hướng Thánh Kinh *muốn họ đi*.

81. TÔN GIÁO NÀO CÓ CHÚA ?

Ngày nọ, Chúa và tôi đến một hội chợ, không phải hội chợ thương mại, mà là Hội chợ Tôn giáo. Nhưng những người tham dự luôn tỏ ra hung bạo và tuyên truyền âm ỉ.

Tại quầy hàng của người Do thái, chúng tôi nhận được những tờ quảng cáo nói rằng Chúa là Đấng thương xót và dân Do thái là dân được Ngài tuyển chọn. Ngoài những người Do thái, không ai khác được chọn như họ.

Tại quầy hàng của người Hồi giáo, chúng tôi học biết rằng Chúa đầy lòng khoan dung và Mohammed là ngôn sứ duy nhất của Ngài. Sự cứu độ đến nhờ việc nghe ngôn sứ duy nhất của Chúa.

Tại quầy hàng của người Kitô giáo, chúng tôi khám phá ra Chúa là tình yêu và không có sự cứu độ ở ngoài giáo hội. Hoặc gia nhập giáo hội hoặc phải chịu kết án đời đời.

Trên đường trở ra, tôi hỏi Chúa : “Ngài nghĩ gì về những điều nói về Chúa ?”

Chúa nói : “Ta không tổ chức Hội chợ đó. Ta thấy xấu hổ ngay cả khi đến thăm nó”.

82. CÁC TÔN GIÁO

Chúa Giêsu nói rằng Ngài chưa bao giờ xem bóng đá. Vì thế, bạn tôi và tôi dẫn Ngài đi xem một trận. Đó là trận đấu gay cấn giữa những người Tin lành và những người Công giáo.

Người Công giáo ghi bàn thắng trước. Chúa Giêsu reo hò và tung mũ lên. Rồi đến người Tin lành ghi bàn thắng, Chúa Giêsu cũng reo hò và tung mũ. Điều này gây khó chịu cho anh thanh niên ngồi sau chúng tôi. Anh vỗ nhẹ lên vai Chúa Giêsu và hỏi : “Này anh bạn tốt, anh ủng hộ bên nào ?”

Lúc này Chúa Giêsu thấy hứng thú vì trận đấu, Ngài trả lời : “Tôi hả ? Ồ, Tôi không đứng về bên nào. Tôi chỉ thưởng thức trận đấu”.

Anh quay sang người bạn bên cạnh, nhếch mép cười : “Hừ, kẻ vô thần”.

Trên đường trở về, chúng tôi cho Chúa Giêsu biết về tình trạng các tôn giáo trên thế giới ngày nay : “Chúa ạ, thật buồn cười về những người trong các tôn giáo. Đường như họ luôn nghĩ rằng Chúa chỉ đứng về phía họ và chống lại những người khác”.

Chúa Giêsu đồng ý : “Đó là lý do tại sao Ta không ủng hộ các tôn giáo. Ta ủng hộ con người. Con người quan trọng hơn tôn giáo. Con người quan trọng hơn ngày Sabat”.

Một trong chúng tôi nói với vẻ lo lắng : “Ngài phải thận trọng. Ngài biết, Ngài đã một lần bị đóng đinh vì nói như thế”.

83. THIÊN ĐÀNG

Một phụ nữ có nhiều cửa cải. Khi vào thiên đàng, bà được dẫn đến một căn nhà rất đơn sơ. Bà phản đối. Nhưng thiên thần bảo :

- Đó là căn nhà bà đã chuẩn bị cho chính bà”.
- Còn căn nhà đẹp bên kia đường là của ai ?
- Nó thuộc về người làm vườn của bà.
- Làm thế nào anh ấy lại có căn nhà đẹp hơn của tôi ?
- Những căn nhà ở đây được chuẩn bị từ những vật liệu gởi từ dưới thế lên, chứ chúng tôi không chọn : đức tin của bà chỉ đáng được như thế.

84. ĐỨC MẸ

Một ngày kia, Chúa Giêsu đi dạo trên thiên đàng - cũng giống Thiên Chúa đi dạo trong vườn địa đàng - Ngài rất ngạc nhiên khi nhận thấy trong những góc tối, có những khuôn mặt khả nghi. Ngài tự hỏi : làm thế nào họ vào được. Ngài đến gặp thánh Phêrô và trách ông thiếu cảnh giác.

Thánh Phêrô phản nản : “Con làm thế nào được ? Con canh cổng rất cẩn thận, nhưng đêm khuya mẹ Ngài mở cửa sổ cho những kẻ tinh quái này vào....và làm sao con dám chống cự ?”

85. NIỀM TIN

Một người vô thần rơi từ một vách đá dốc. Giữa chừng, anh bị vướng vào một bụi cây mọc ngay sườn núi. Anh gần như tuyệt vọng : nhìn lên là đỉnh núi, nhìn xuống là vực thẳm.

Trong lúc tuyệt vọng, anh ngửa mặt lên trời và la lớn : “Nếu có Chúa, hãy cứu tôi”.

Một giọng âm âm trả lời : “Nếu người thật sự tin vào Chúa, hãy buông tay ra đi”.

Anh nhìn lên rồi nhìn xuống và hoảng sợ. Anh thét lên : “Có ai ở trên đó không ?”

86. HẠT ĐẬU HUYỀN BÍ

George Washington Carver, nhà khoa học nổi tiếng, có lần đã nói về cách ông hỏi Chúa : “Lạy Chúa, vũ trụ được làm bằng gì ?”

Chúa trả lời : “George, vũ trụ quá lớn, con không thể hiểu được. Con cứ để Ta chăm sóc vũ trụ”.

Ông lại hỏi cách khiêm tốn : “Lạy Chúa, nếu vũ trụ quá lớn đối với con, còn hạt đậu thế nào ?” Chúa nói : “George, con đã hỏi điều hợp với con. Con có thể hiểu một hạt đậu, nên Ta sẽ giúp con”.

Vì thế, George đã để vũ trụ cho Chúa chăm sóc và ông khám phá sức mạnh to lớn của hạt đậu nhỏ bé. Và từ hạt đậu, ông đã phát triển được hơn 200 sản phẩm hữu dụng.

Chẳng bao giờ ông phàn nàn rằng Chúa không cho ông biết những điều huyền bí sâu xa hơn.

87. CẦU XIN KHÔNG THỰC

Một cậu bé trèo lên nóc nhà. Cậu đang vui thú nhìn

xuống cảnh vật phía dưới. Bất chợt, cậu trượt chân. Thấy những hòn đá lớn dưới đất, cậu liền chấp tay và nói : “Lạy Chúa, xin đừng để con rơi xuống những tảng đá đó”.

Liền đó, quần cậu bị máng vào cọc và cọc giữ cậu khỏi rớt. Cậu nhìn lên nói : “Chúa ơi, không thể tưởng tượng nổi, may mà con vướng vào cọc”.

88. THỜI GIỜ CẦU NGUYỆN

Khi linh mục đang thống kê tình hình của xứ đạo, ngài hỏi một gia đình câu hỏi thường lệ :

- Các con có thường cầu nguyện chung cả gia đình không ?

Gia trưởng trả lời :

- Thừa cha, chúng con không có thời giờ.

- Giả như con biết một đứa con sẽ bị bệnh nếu chúng con không cầu nguyện, gia đình con có cầu nguyện không ?

-Ồ, con đoán chúng con sẽ cầu nguyện.

- Giả sử con biết ngày nào đó khi gia đình lơ là việc cầu nguyện, một đứa con sẽ gặp tai nạn. Các con có cùng cầu nguyện không ?

- Tất nhiên chúng con sẽ cầu nguyện.

- Giả sử mỗi ngày con quên cầu nguyện, giáo luật phạt 5 đôla. Các con có sao lãng việc cầu nguyện không ?

- Chắc chúng con sẽ cầu nguyện. Nhưng ý của những câu hỏi này là gì ?

- Vấn đề của con là không có thời giờ. Con có thể tìm được thời giờ. Con không nghĩ cầu nguyện chung gia đình là quan trọng như nộp phạt hay giữ sức khỏe cho con. Ôn ban của Chúa qua lời cầu nguyện quan trọng hơn bất cứ

những gì con có thể nghĩ tới.

89. CHÌA KHÓA VÀO THIÊN ĐÀNG

Một thầy dòng là thợ may cho cộng đoàn. Ngày kia, ông đau nặng và chờ chết. Ông nói với anh em : “Đưa cho tôi chìa khóa vào thiên đàng !”

Anh em nhìn nhau bối rối. Họ không biết ông muốn nói gì. Nhưng ông chỉ lặp lại lời đề nghị : “Đưa cho tôi chìa khóa vào thiên đàng”. Cuối cùng, họ đưa cho ông chiếc kim may. Một nụ cười mãn nguyện làm gương mặt thầy già sáng lên khi liếc nhìn chiếc kim trong tay và nói : “Tôi làm việc mỗi ngày với chiếc kim này vì vinh quang Chúa. Bây giờ nó là chìa khóa mở cửa cho tôi vào thiên đàng”.

90. VÀO THIÊN ĐÀNG

Truyện kể : “Con vật đầu tiên xuất hiện ở cổng thiên đàng là Ốc. Thánh Phê rô cầm gậy, gõ nhẹ vào vỏ ốc hỏi :

- Chú Ốc nhỏ bé, con tìm gì ở đây ?”

- Tìm sự vĩnh cửu.

Thánh Phêrô cười hỏi tiếp :

- Sự sống vĩnh cửu ! Và con định làm gì với sự vĩnh cửu ?

- Xin Ngài đừng cười. Con có phải là một trong những tạo vật của Chúa không ? Giống như tổng lãnh thiên sứ Micae, con là tổng lãnh thiên sứ Ốc.

- Đôi cánh, ngọn kiếm và giầy đỏ tổng lãnh của con đâu ?

- Ở trong con, chúng đang ngủ và chờ.

- Chờ gì ?
- Chờ phút trọng đại.
- Phút trọng đại nào ?
- Phút này- bây giờ !

Vừa nói xong *bây giờ*, nó liền nhảy một bước lớn vào thiên đường”.

Đề vào thiên đàng, chúng ta cũng phải nhảy- ngay cả khi chúng ta là những con ốc.

91. NHÂN CHỨNG

Một nhóm bạn trẻ từ nhiều quốc gia đang bàn thảo về cách làm cho Tin Mừng của Chúa được lan rộng. Họ nói về sự tuyên truyền, về tài liệu và tất cả những cách phổ biến Tin mừng trong thế kỷ XX này.

Một cô gái Phi châu nói : “Khi muốn truyền đạo cho một làng của chúng tôi, chúng tôi không cho họ sách. Chúng tôi gửi một gia đình Kitô giáo đến sống trong làng. Và họ sẽ làm cho mọi người thành Kitô hữu”.

92. THẤY CHÚA

Một ông vua nọ muốn nhìn thấy Chúa. Ông đe dọa tất cả các linh mục và các nhà thông thái là nếu không chỉ cho ông thấy Chúa, họ sẽ bị trừng phạt nặng nề.

Trong lúc các vị suy nghĩ tìm cách, thì một người chặn cừu dẫn vua đến bãi cỏ, chỉ lên mặt trời và nói : “Hãy chăm chú nhìn”. Vua cố gắng cách cực khổ rồi gục đầu xuống và hét lên : “Người muốn cho Ta mù phải không ?”

- Tàu bệ hạ, mặt trời chỉ là một tạo vật của Chúa, một hình ảnh mờ nhạt của Người. Nếu ngài không thể nhìn vào

mặt trời, làm sao ngài có thể nhìn vào Chúa.

93. THIÊN CHÚA ẮN MÌNH

Cháu của một thầy giảng đang chơi trò chơi cút-bắt với trẻ trong xóm. Cậu trốn thật kỹ. Cậu đợi và đợi mãi, rồi chạy ra khỏi chỗ trốn mà chẳng thấy các bạn đâu. Cậu nhận ra chúng đã lừa cậu. Cậu khóc, chạy về nhà và phàn nàn với chú về những đứa bạn tệ bạc.

Thầy giảng rơm nước mắt nói : “Đó cũng là điều Chúa nói : “Ta ăn mình và không ai tìm Ta”

94. ĐỂ RÂU

Hai cha con thỏa thuận : ông sẽ mua cho cậu một xe hơi nếu cậu cạo râu, cắt mái tóc dài và đọc Thánh Kinh mỗi ngày. Xe mua về, cậu đọc sách nhưng không cắt tóc và cạo râu.

Khi ông đe dọa, cậu nói : “Con đang đọc về Chúa Giêsu, Ngài để tóc dài và râu”.

Ông bố nói : “Đúng, Ngài đã để râu và tóc, và Ngài luôn thi hành ý Cha”.

95. THIÊN ĐÀNG VÀ HOẢ NGỤC

Thiên đàng : nơi người Pháp nấu ăn, người Anh là cảnh sát, người Đức là kỹ sư, và người Thụy sĩ tổ chức.

Hoả ngục : nơi đầu bếp Anh, Kỹ sư Pháp, cảnh sát Đức, người yêu Thụy sĩ và người tổ chức Ý.

96. KẾT HÔN NHỜ THÁNH GIUSE

Một cô gái cầu nguyện hàng ngày trong suốt 10 năm xin thánh Giuse cho được tẩm chồng tốt, nhưng chẳng thấy kết quả gì. Cô bắt đầu mất niềm tin. Một sáng Chúa nhật, cô đi lễ về, quỳ trước tượng thánh Giuse nài xin ngài ban cho điều cô khẩn xin.

Nhưng 10 phút sau, với vẻ bức tức và tuyệt vọng, cô cầm tượng thánh Giuse ném ra ngoài cửa sổ. Tượng rơi trúng đầu một thanh niên đang đi ngang qua đó làm anh bị thương khá nặng. Anh gõ cửa xin giúp đỡ cũng như xin được giải thích.

Cô gái thành thực xin lỗi và xin được chăm sóc vết thương. Họ nên bạn bè thân thiện và sáu tháng sau, đám cưới được tổ chức tốt đẹp.

97. SỰ THẬT VÀ NIỀM TIN

Một mục sư đang giảng về tương quan giữa sự thật và niềm tin. Ông nói : “Anh chị em đang ngồi trước mặt tôi trong nhà thờ này là sự thật. Tôi đang nói với anh chị em từ bục giảng này là sự thật. Nhưng việc tôi tin rằng mỗi anh chị em đang nghe giảng chỉ là niềm tin.

98. THIÊN ĐÀNG, SỰ PHỤC SINH

Người thanh niên hỏi Giuse thành A-ri-ma-thê : “Bây giờ ngôi mộ ông cho mượn đã được trả lại. Ông định làm gì với ngôi mộ đó ?”

Giuse nhìn anh một lúc rồi nói : “Khi nghe Ngài sống

lại, tự nhiên là tôi chạy đến mộ. Ngài không còn ở đó. Ngài đã trả lại ngôi mộ cho tôi. Nên điều tôi sẽ làm sau đó là : Tôi đặt một ghế băng dưới gốc cây, đối diện với ngôi mộ trống. Buổi chiều, tôi tới ngôi đó và suy nghĩ : 'Giêsu Nazareth đã ngủ trong ngôi mộ này và Thiên Chúa đã cho Ngài sống lại từ cõi chết. Giuse A-ri-ma-thê cũng sẽ nằm trong ngôi mộ này, và điều Chúa sẽ làm cho ta là gì ?' Chúa Giêsu đã nói : 'Ta sống và người sẽ sống'. tôi có thể tin vào lời đó”.

99. CA NGÔI CHÚA BẰNG CUỘC SỐNG HIỆN TẠI

Để làm vinh danh Chúa cách tốt đẹp hơn, bạn hãy nghĩ về triết lý sống của Charles Spurgeon. Ông thường kể truyện này...

“Một con cá nói : 'Tôi có thể biểu tỏ sự khôn ngoan của Chúa nếu tôi hót hay hoặc bay lên cây như một con chim. Nhưng một con cá heo ở trên cây là điều kỳ quái và một con cá hồi hót trong lùm cây chẳng làm vinh danh Chúa. Nhưng khi bầy cá lượn lơ trên mặt nước hay tung tăng lướt sóng đại dương, khung cảnh đó nói lên kì công của Tạo hóa”.

Chúa đã làm cho tâm hồn xứng hợp với hoàn cảnh của ta. Ta không tình cờ có mặt ở đây. Ta hãy làm vinh danh Chúa nơi ta đang sống.

100. CẦU NGUYỆN TRONG GIA ĐÌNH

Một thanh niên Scotland làm mưu cho một gia đình khá giả. Nhưng sau hai tuần, anh xin nghỉ việc. Một người

bạn hỏi :

- Có phải công việc quá nặng không ?
- Không.
- Hay lương thấp ?
- Không, lương cao.
- Có lẽ thức ăn không hợp với anh ?
- Thức ăn rất ngon.
- Thế sao anh nghỉ việc ?.
- Tôi nói cho anh biết. Nhà không có mái che.

Ở Scotland, thành ngữ đó ám chỉ không có sự cầu nguyện trong gia đình.

101. LÀM VÀ HƯỞNG THIÊN ĐÀNG

Truyện kể : một nông dân nghèo Nhật bản vào thiên đàng và điều đầu tiên ông nhìn thấy là một kệ dài với những vật rất kỳ lạ. Ông hỏi :

- Cái gì thế ? Có phải để nấu xúp ?
- Không, đó là những cái tai. Chúng là của những người khi sống ở đời nghe được những điều tốt, nhưng họ không làm. Nên khi chết, tai họ vào thiên đàng, nhưng các phần khác của cơ thể thì không.

Một lát sau, ông lại thấy một kệ khác với những vật kỳ quái. Ông hỏi :

- Cái gì thế ? Có phải để nấu xúp ?
- Không, đó là những cái lưỡi. Chúng là của những người sống ở đời bảo người khác làm điều tốt và sống tốt, nhưng chính họ không làm hoặc không sống điều đó. Nên khi chết, lưỡi họ vào thiên đàng, nhưng các phần khác của cơ thể thì không.

102. NAM VÀ NỮ

Truyện kể Ấn độ về tạo dựng : Khi tạo dựng người nam xong, Đấng sáng tạo thấy Ngài đã tận dụng tất cả những yếu tố vật chất. Ngài không còn chất cứng hay vật rắn trên tay để tạo dựng người nữ.

Sau một hồi suy nghĩ, Ngài lấy sự tròn trịa của mặt trăng, dẻo dai của thân nho, mảnh mai của cây sậy, nảy nở của bông hoa, màu tươi sáng của lá cây và sự yên tĩnh của tia nắng mặt trời, nước của đám mây và sự bất ổn của gió, sự sợ hãi của con thỏ và tự cao tự đại của con công, sự mềm mại của ức chim và cứng rắn của kim cương, ngọt ngào của mật và độc ác của cọp, nóng của lửa và lạnh của tuyết, sự bép xép của chim mỏ ác và giọng líu lo của họa mi, sự dối trá của sếu và sự tự tin của sư tử.

Trộn tất cả những yếu tố đó lại với nhau, Đấng sáng tạo dựng nên người nữ và trao cho người nam.

Một tuần sau, người nam trở lại và nói : “Thưa Ngài, tạo vật Ngài trao cho làm con sống không hạnh phúc. Cô ấy nói luôn miệng và chòng ghẹo con suốt ngày, làm con chẳng được nghỉ ngơi. Cô bắt con phải luôn để ý đến cô, nên thời giờ của con bị lãng phí. Chuyện nhỏ tí cũng làm cô khóc và cuộc sống thật vô dụng. Con đến trả lại cô ấy cho Ngài, vì con không thể sống với cô ấy”.

- Được.

Và Ngài nhận lại. Một tuần trôi qua, người nam trở lại với Đấng sáng tạo và nói : “Thưa Ngài, cuộc sống của con thật trống rỗng từ khi con trao lại tạo vật đó cho Ngài. Con luôn nghĩ về cô ấy, về cách cô múa hát, về ánh mắt trao duyên, về bao câu chuyện và xích lại gần con. Trông cô

thật đẹp và da thịt cô mịn màng. Con rất thích nghe cô cười. Xin trao lại cô ấy cho con”.

- Được.

Và Ngài trao lại cho anh. Nhưng ba ngày sau, người nam trở lại và nói : “Thưa Ngài, con không biết phải giải thích làm sao, nhưng với tất cả kinh nghiệm của con về tạo vật này, con kết luận rằng cô đã gây cho con nhiều buồn bực hơn niềm vui. Con cầu nguyện cho cô và trao trả lại cho Ngài. Con không thể sống với cô ấy !”

- Anh cũng không thể sống thiếu cô ấy !

Rồi Ngài quay lại và tiếp tục làm việc. Người nam nói về thất vọng : “Con sẽ làm gì ? Con không thể sống với cô ấy và cũng không thể sống thiếu cô ấy !”

103. PHÀN NÀN VỚI CHÚA

Một hoàng đế nọ mở đại tiệc và nhiều người được mời. Đến giờ ăn, một cơn bão dữ dội ập tới và chẳng ai đến được. Tức giận với ”thần bão”, hoàng đế ra lệnh cho lính bắn lên trời để trả thù.

Những mũi tên rơi trở lại và gây thương tích cho rất nhiều lính, còn thần mặt trời Jupiter không bị phương hại gì.

Những lời than trách của chúng ta cũng giống như những mũi tên bắn lên Chúa. Chúng sẽ quay lại và làm ta thêm đau khổ.

104. SỰ THA THỨ CỦA CHÚA

Một nhà truyền giáo trên một đảo ngọc nhiên khi nhìn thấy một phụ nữ mang một nắm cát ướm bước vào túp lều

của ông.

- Ông biết đây là gì không ?
- Nó giống như cát.
- Ông có biết tại sao tôi mang nó vào đây không ?
- Không, tôi không thể tưởng tượng được tại sao.
- Đây là tội tôi. Tôi tôi không thể đếm được như cát biển. Làm thế nào tôi có thể được tha thứ tất cả ?
- Bà hãy đưa cát đó ra bãi biển và chất thành một ít cát. Rồi ngồi nhìn xem những con sóng ập tới, chắc chắn sẽ cuốn đi tất cả. Đó là cách Chúa thực hiện sự tha thứ của Ngài. Lòng nhân từ của Chúa bao la như đại dương. Hãy thành thật hối lỗi và Chúa sẽ tha thứ.

105. TỘI

Một mục sư giảng về chiếc thang Gia-cóp. Cậu con trai ông rất cảm động. Mấy ngày sau, cậu nói với cha là mình vừa mơ về câu chuyện đó.

- Sao, con mơ thấy gì ?
- Con mơ thấy một chiếc thang lên tới tầng mây. Ở dưới chân thang có rất nhiều phần, và mỗi người phải lấy phần viết hết các tội mình đã phạm lên chiếc thang đó thì mới lên được.
- Hay thật ! Rồi con thấy gì nữa ?
- Con thấy con leo lên, nhưng chưa được bao xa thì con thấy có người leo xuống.
- Ai vậy ?
- Ba chứ ai.
- Ba ? Thế ba leo xuống để làm gì ?
- Ba lấy thêm phần ! (Winnder, London)

106. CHÚA VÁC BẠN

Ngày nọ, một thầy dòng mơ thấy mình đang đi dọc theo bờ biển với Chúa.

Ông nhìn xuống bãi cát, thấy có hai dấu chân : một của ông và một của Chúa.

Nhưng ông cũng nhận thấy có những đoạn đường chỉ có một dấu chân. Và ông nhớ lại : đó là những ngày ông buồn khổ nhất và cực nhọc nhất.

Ông bèn than thở với Chúa : “Lạy Chúa, Chúa đã nói với con là nếu con theo Chúa, thì Chúa sẽ ở với con luôn luôn. Nhưng giờ đây con thấy rằng những lúc con chao đảo nhất, thì lại chẳng thấy dấu chân Chúa đâu. Con không hiểu tại sao Chúa lại bỏ con giữa lúc con cần Chúa nhất như thế ?”

Chúa đáp : “Con ạ, Ta chẳng bao giờ bỏ con. Con chỉ thấy một dấu chân trên cát, vì trong những lúc khốn khó đó, Ta đã vác con và mang con đi”.

107. ƠN CỨU ĐỘ NHƯNG KHÔNG

Linh mục giảng một bài dài về ơn cứu độ nhưng không (miễn phí). Giảng xong, ngài nói ông trùm đi lắc rổ xin tiền.

Ông này phản đối : “Cha vừa bảo ơn cứu độ là ơn nhưng không... như nước ta uống...”

Cha nghĩ một chút rồi đáp : “Phải, ơn cứu độ là ơn nhưng không... như nước uống cũng nhưng không... nhưng phải trả tiền cho người bơm nước chứ !”.

108. TRUYỆN A LIÊU

Truyện cổ Trung Hoa kể rằng : ở làng kia, có anh chàng A Liêu tính tình khờ khạo, làm đầy tớ cho họa sĩ Chu Nguyên Tổ. Bảo quét nhà, nó quét cả ngày không sạch. Mắng nó, nó trả lời : ông giỏi thì làm đi, sai nó làm gì. Khi ông đi vắng, khách đến nhà nó chẳng nhớ ai với ai. Trước sân, ông trồng cây liễu, bảo nó coi sóc đừng để trẻ con đến phá. Nó coi rất cẩn thận, đến lúc ăn cơm, nó nhổ lên cát đi. Ngày nọ, khi ông đang vẽ, nó tò mò đến xem. Thấy vậy, ông hỏi đùa : mày biết vẽ không mà xem. Nó trả lời : có khó gì ! Ông thử đưa cây cọ thì thấy nó vẽ say mê, nét đậm nét nhạt như một họa sĩ thực thụ. Thử hai ba lần, ông đều thấy nó vẽ rất khéo. Từ đó, ông Chu Nguyên Tổ luôn đem theo A Liêu bên mình không lúc nào rời. Về sau, A Liêu trở thành một danh họa.

109. TÌM VẾT

Công tước Devonshire bên Anh có nhiều tranh đẹp. Ngày nọ, ông mở cửa cho công chúng vào thưởng ngoạn. Người ta thấy một bà không nói gì mà xem xét rất kỹ một bức tranh. Một người đến hỏi bà nghĩ gì về phòng tranh đó. Bà trả lời : “Thật tuyệt ! Tôi không hề tìm thấy một vết nhơ nào trên bức tranh đó !”

Ta cũng thường bỏ quên vẻ đẹp cuộc đời để đi tìm vết nhơ của người.

110. NGAY LẬP TỨC

Đêm đông lạnh lẽo, lại có gió bắc mưa phùn, chợt chuông điện thoại nhà bác sĩ vang lên : “Vợ tôi đau, cần

gặp bác sĩ ngay”. Tiếng bác sĩ : “Ông có thể đến đón tôi không ? Xe của tôi đem đi sửa rồi !” Tiếng đàn ông : “Làm sao tôi có thể ra ngoài giữa đêm lạnh thế này ?”

Chúng ta thường trông chờ điều tốt lành mà không muốn hi sinh.

111. CỤC KẸO

Chuyện xảy ra trước Thế chiến 2. Một du khách thấy một bà già ở trong căn nhà nhỏ. Bà già hỏi du khách liệu bà có cách nào đến Mascova không. Rồi bà lại hỏi : “Ông có vui lòng chuyển dùm cho con trai tôi một cục kẹo đặc sản không ? Ở Mascova nó chẳng tìm thấy thứ kẹo đó đâu !”.

Con trai bà là Josef Stalin. Ta thường nghĩ đến ông như là nhà độc tài Nga hơn là một người bình thường thích ăn kẹo. Nhưng mẹ ông thì khác ! Với bà, những công trình lớn lao chẳng là gì cả.

112. THAM LAM VÀ GHEN TỊ

Một thương gia có hai công nhân, một người tham lam và một người ghen tị. Khi họ nghỉ việc, ông chủ nói muốn tặng cho mỗi người một món quà lưu niệm. Ai ước gì và nói trước sẽ được toại nguyện, nhưng người kia thì lại được gấp đôi.

Cả hai cứ đợi cho người kia nói trước. Cuối cùng người tham lam để cho người ghen tị chọn điều ước, hi vọng sau đó mình được gấp đôi. Người ghen tị nói : “Được, tôi ước gì mình chột một mắt”.

Tức thì, anh bị chột một mắt, còn người kia thì mù cả

hai mắt !

113. SỰ THA THỨ KHÔNG THỰC

Hai người Ailen là hàng xóm với nhau, nhưng cãi nhau suốt. Một người bị bệnh nặng. Bà vợ đón cha và nói : “Thưa cha, anh Pat và Mike cãi nhau luôn. Giờ anh gần chết. Cha có cách nào giúp họ làm hoà với nhau không ?”

Sau nhiều lần thuyết phục, Pat đồng ý cho gọi Mike đến làm hoà. Sau ít phút đợi chờ bên giường, Mike nói : “Thôi, mình huề nghe Pat. Chuyện gì đã qua cho qua luôn”.

Pat miễn cưỡng đồng ý. Mike ra về. Nhưng khi Mike ra đến cửa, Pat nhồm dậy, giờ nắm đấm nói : “Tao chỉ huề nếu như tao chết thôi à nghe !”

114. AĐAM EVÀ

Thầy giáo giải thích cho cả lớp nghe về việc Chúa dựng nên Ađam Evà. Tuần sau, thầy gọi học sinh trả bài. Một chú bé đứng lên tả việc Chúa dựng nên Ađam. Rồi một cô bé tiếp : “Chúa dựng nên Ađam xong, Ngài đứng ngắm và phán : Ta sẽ làm đẹp hơn, và Ngài dựng nên Evà.”

115. BA PHẢI

Hai người đến gặp một giáo sĩ để dàn hòa cuộc ẩu đả. Người thứ nhất trình bày xong, vị giáo sĩ gật đầu nói : “Ừ, anh đúng”.

Người thứ hai đến nói, ngài cũng gật đầu : “Ừ, anh

đúng”.

Người thứ nhất bực mình nói : “Thưa ngài, không thể cả hai chúng tôi đều đúng.” Vị giáo sĩ nhìn với vẻ cảm kích và mỉm cười nói : “Anh biết đấy, anh cũng đúng nữa !”

116. NỮ TU TRONG BỆNH VIỆN

Một cậu bé thăm bạn nằm trong bệnh viện. Họ nói chuyện về sinh hoạt ở bệnh viện Công giáo. Cậu bé hỏi : “Tại sao một số nữ tu mặc đồ trắng và một số khác lại mặc đồ đen ?” Bạn anh trả lời : “Ồ, những người mặc đồ trắng cho bạn thuốc uống, còn những người mặc đồ đen cầu nguyện cho bạn khi thuốc hết công hiệu.”

117. HEO VÀ BÒ

Một thanh niên giàu có than phiền với bạn : “Người ta không thích tôi. Họ cho rằng tôi ích kỷ và keo kiệt. Nhưng tôi đã tặng tất cả những gì tôi có cho một tổ chức từ thiện”.

Bạn anh nói : “Ồ, câu chuyện của bạn làm tôi liên tưởng đến cuộc trò chuyện giữa bò và heo. Heo đến phàn nàn với bò : ‘Người ta luôn nói tốt về bạn. Vâng, điều đó là sự thật, vì bạn cho họ sữa. Nhưng họ nhận nơi tôi nhiều hơn : dăm bông, thịt muối, mỡ và có khi họ nấu cả chân tôi. Chẳng ai giống tôi, đối với họ tôi chỉ là một con lợn, một con lợn để thịt. Tại sao thế ?’

Bò suy nghĩ một lát và nói : ‘Có lẽ điều đó đúng, vì tôi cho đi lúc tôi còn sống.’”

118. QUÁ KHỔ HẠNH

Một người ăn xin gặp một anh thanh niên trên đường và hỏi xin tiền mua đồ ăn. Anh thanh niên nói :

- Tôi sẽ cho anh uống rượu nếu anh thích.
- Tôi chẳng uống rượu bao giờ.
- Vậy thì tôi sẽ cho anh thuốc hút.
- Tôi không hút thuốc. Tất cả những gì tôi muốn là có gì để ăn.

- Tôi có cuộc đua ngựa chiều nay. Tôi cho anh một số tiền để anh đánh cá và có thể thắng”.

- Nhưng tôi không tin vào trò cá cược. Tôi chỉ muốn thức ăn.

Anh thanh niên nói : “Nếu vậy, tôi mời anh đến nhà dùng bữa tối. Tôi sẽ cho vợ tôi gặp anh vì muốn cô ta thấy những gì xảy ra nơi một người không hút thuốc, uống rượu hay cờ bạc”.

119. KHÔNG

Ông Nô đến tiệm bánh. Ông muốn mua bánh mì và bơ. Người bán hàng hỏi : “Ông muốn mua bánh mì không ?”

- Không.

- Ông muốn mua bơ không ?

- Không.

- Xin lỗi, vậy tôi chẳng còn gì bán cho ông.

Ông Nô trở về nhà tay không, chẳng có được thứ ông đang cần, vì ông luôn làm ngược lại những gì ông muốn : đói, ông đá đổ nồi súp ; khát, ông liệng bể ly nước ; buồn ngủ, ông đổ một xô nước lên giường.

Một ngày kia, có tiếng gõ cửa, một giọng nữ hỏi :

“Ông Nô có nhà không?”. Ông trả lời : “Không”. Nhưng cô biết ông có nhà nên mở cửa vào. Một cô gái xinh đẹp bê một cái rổ, cô không hỏi gì thêm mà chỉ đặt bánh mì, bơ và xúc xích lên bàn. Cô ngồi vào bàn, rồi ông Nô ngồi bên cạnh và họ có bữa ăn thật ngon. Ăn xong, cô gái hỏi : “Tôi có nên đến nữa không ?” Ông nói : “Có”.

120. NGOAN ĐẠO

Hai giáo dân gặp nhau nói :

- Chúng ta có nên cộng tác với cha sở không ?
- Tôi vẫn nghĩ về điều đó, nhưng tôi thấy dường như ngài chỉ chọn một số người giúp ngài. Tôi không muốn xen vào chuyện nội bộ.

- Đúng, luôn có một nhóm ở bên cạnh linh mục, họ như một tổ chức kín đáo và chỉ dùng những lời bí mật”.

Một người thuộc nhóm đó tiến lại và nói : “Đúng vậy. Có một nhóm. Nếu các anh muốn, tôi sẽ chỉ cho các anh lời bí mật đó”.

- Hãy cho chúng tôi biết lời đó.
- Linh mục cần người cộng tác. Ngài hỏi nhiều người nhưng chỉ những ai biết lời bí mật này mới được nhận. Lời đó là : “VÂNG.”

121. CÁM ƠN

Một thanh niên đánh ngồi ở hàng ghế trên trong xe buýt, một bà già bước đến cạnh nhìn quanh tìm ghế trống. Anh đứng dậy nhường chỗ cho bà. Rồi anh hỏi : “Cụ mới nói gì ạ ?”

- Tôi không nói gì cả.

- Thế mà cháu nghe cụ nói” cảm ơn”.

122. CẢI NHAU

Hai nhà tu hành sống thân ái với nhau trong nhiều năm. Ngày kia, một người nói :

- Chúng ta hãy thay đổi cách nói năng hằng ngày này và làm một việc gì khác, như người đời thường làm đó !

- Đồng ý. Nhưng người đời họ thường làm gì nhỉ ?

- Họ thường cãi nhau. Anh có thấy hòn đá kia không ? Ta đặt nó ở giữa, rồi một người bảo : nó là của tôi.

Rồi họ đặt hòn đá ở giữa, một người nói : “Nó là của tôi !”

Người kia ngẫm nghĩ một lúc, rồi nhớ đến tình thân bền chặt bao năm, liền nói : “Anh ạ, nếu nó là của anh, thì anh hãy giữ lấy !”

Và rồi vẫn chẳng có cãi nhau.

123. NÓI NĂNG ĐÚNG ĐẮN

Ngày kia, một giáo sư Mỹ nổi tiếng đến nói chuyện tại một đại học Trung hoa và ông muốn người thông dịch viết các câu nói của ông lên bảng. Ông để ý thấy có một số câu, thông dịch viên không viết. Cuối buổi nói chuyện, ông hỏi lí do thì người đó bình thản đáp : “Chúng tôi chỉ viết những câu nói về một điều gì đó”.

124. QUÀ SINH NHẬT

Một cậu bé mời bạn đến dự sinh nhật của mình. Cậu

giải thích một cách kỹ lưỡng cho bạn biết cách tìm nhà và phải làm gì : “Bạn lên lầu bảy, gặp chữ E trên cửa, dùng khuỷu tay ấn nút bên trái. Khi cửa mở, dùng chân đỡ chúng”.

Người bạn được mời hỏi : “Nhưng sao tôi lại phải dùng khuỷu tay và chân ?”

- Vì tay bạn cầm nhiều quà. Bạn biết, đó là ngày sinh nhật của tôi mà !

125. KHUYÊN ĐỪNG LÀM

Một thanh niên tiết kiệm tiền để đi Ý gặp Đức Giáo hoàng. Trước ngày khởi hành, anh đi hót tóc. Biết được, thợ hót tóc hỏi : “Anh đi Ý bằng cách nào ?”

- Tôi sẽ đi máy bay Ý.

- Đừng. Chúng phục vụ rất tệ. Anh sẽ ghét nó. Anh định làm gì trong thời gian ở Rôma ?

- Gặp Đức Giáo hoàng.

- Anh sẽ chẳng bao giờ gặp được. Anh chẳng là gì đâu !

Sáu tuần sau, anh thanh niên trở lại đến gặp thợ hót tóc và kể : “Tôi đã đi một chuyến tuyệt vời. Trên máy bay, tôi được phục vụ chu đáo. Tôi ở lại Hilton và nghỉ trong khách sạn. Thật tuyệt vời. Tôi gặp Đức Giáo hoàng, nói chuyện và hôn nhẫn”.

-Ồ, Anh thật hãnh diện được hôn nhẫn Ngài. Ngài nói gì ?

- Ngài nhìn tôi và nói : “Này con, con hót tóc ở đâu thế ?”

126. CƠ SỞ CHỌN LỰA

Đang cần một thư ký mới, giám đốc công ty doanh nghiệp quyết định thẩm vấn những người xin việc qua một nhà tâm lý. Ba cô gái được phỏng vấn.

Nhà tâm lý hỏi : “2 với 2 là mấy ?”

Cô thứ nhất trả lời cách chắc chắn : 4

Cô thứ hai : có thể là 22.

Cô thứ ba : Có thể là 22 và có thể là 4.

Khi các cô ra về, nhà tâm lý quay sang giám đốc và nói : “Đó là những biểu hiện tâm lý. Cô thứ nhất nói điều hiển nhiên. Cô thứ hai nghi ngờ. Cô thứ ba có cả hai. Ông sẽ chọn cô nào ?”

Giám đốc không ngập ngừng : “Tôi sẽ chọn cô có mái tóc vàng với cặp mắt xanh”.

127. ĐỪNG DỪNG ÁP LỰC

Hai ông cháu đang đi dạo tại một vùng nông thôn và gặp một con rùa nhỏ. Cậu bé nhặt lên, quan sát và dùng que cõ mở cho được mu rùa. Rùa liền thụt đầu vào.

Ông nhắc bảo : “Làm như vậy sẽ chẳng có tác dụng gì. Để ông chỉ cho”.

Họ trở về nhà. Ông đặt rùa ở gần lửa, ít phút sau rùa liền thò đầu, chân và bắt đầu bò về phía cậu bé. Ông nhận xét : “Đừng bao giờ dùng áp lực với ai, chỉ cần một chút lòng tốt và họ sẽ đáp ứng”.

128. KHÔNG CÓ KẺ THÙ

Một thầy giảng lên tiếng : Mọi người đều có kẻ thù. Ông mời bất kỳ một thánh giả nào không có kẻ thù lên nói

về chính mình.

Một sự thỉnh lặng đồng tình với lời xác quyết đó. Nhưng rồi một người già giơ tay và nói : “Tôi không có kẻ thù”.

Đương đầu với lời mời và gây sự chú ý của thánh giả, ông nói : “Rất dễ. Tôi không quan tâm đến họ”.

129. PHỤC VỤ

Một lá thư được viết nguệch ngoạc của đứa trẻ gửi vào bưu điện và địa chỉ tới là” *Chúa*”. Một nhân viên bưu điện không biết để làm gì, mở ra đọc : “Chúa thân mến. Con là Tommy. Con 6 tuổi. Ba con đã chết và mẹ con phải cực khổ để nuôi 6 anh em con. Chúa có thể gửi cho chúng con 300 \$?”

Anh rất xúc động. Anh cho các nhân viên khác xem thư và họ quyết định đi quyên góp. Họ góp được 100 \$ và gửi tới gia đình cậu bé.

Vài tuần sau, họ nhận được lá thư thứ hai. Cũng mở ra đọc : “Lần tới, Chúa có thể gửi trực tiếp cho gia đình con, vì gửi qua bưu điện, họ giữ lại 200 \$”.

130. MÙ VÀ QUÈ

Anh mù và anh què đang đi thì gặp một vụ cháy rừng. Họ rất sợ hãi. Anh mù chạy thẳng vào đám lửa. Anh què la lớn :

- Đừng chạy về hướng đó.
- Tôi nên chạy về đâu ?
- Tôi có thể chỉ đường cho anh chạy, nhưng anh phải vác tôi trên vai. Nhờ đó tôi có thể nói cho anh nơi nào có

rắn, gai, lửa và chúng ta cùng ra đến phố cách an toàn.

Anh mù cho rằng ý kiến hay và họ hợp tác như thế mỗi ngày.

131. HAY QUÊN

Bạn trai viết : “Em yêu, xin nhắc lại cho anh vì anh hay quên lắm. Tôi qua, anh có đề nghị với em nhưng không biết em nói nhận hay không”.

Bạn gái trả lời : “Anh yêu, em rất mừng khi nghe điều đó. Em biết tôi qua em có nhận đề nghị của một vài người nhưng đã quên đó là ai”.

132. LÒNG VỊ THA

Hai ông cháu đi dạo trên hè phố. Họ đến cạnh hàng rào hoa hồng rất đẹp. Cô bé thở nhẹ nói : “Nội ơi, nội có thể ngửi những bông hồng này ? Chúng rất thơm phải không ?” Rồi hai ông cháu nghe giọng nói của một bà từ trong mái hiên vọng ra : “Cứ làm tất cả những gì các bạn muốn”.

Hai ông cháu ngắt một bông hoa rồi cảm ơn bà và khen luống hoa thật đẹp. Bà nói : “Tôi trồng những bông hồng này mục đích là để những người khác được hạnh phúc. Tôi không thấy họ. Tôi mù”.

133. THỦ TRƯỞNG

Đứa bé nuốt đồng tiền, vợ giục chồng : “Mau đưa con đến bác sĩ”.

- Không. Anh nghĩ chúng ta có thể đưa đến gặp thủ trưởng.

- Anh không nghĩ là đứa trẻ sẽ chết à ?

-Ồ, không. Thủ trưởng của chúng ta có thể lấy tiền của bất cứ ai.

134. LÒNG VỊ THA

Phan và Lan nhìn trái táo to hồng một cách dễ thương. Bà mẹ nói : “Lan, con chia cách thân tình với anh Phan. Mẹ để dành cho hai con đó.” Lan không đợi mẹ mời lần thứ hai nhưng cô ngập ngừng hỏi :

- Mẹ, thân tình nghĩa là gì ?

- Nghĩa là chia quả táo thành hai phần, đưa phần lớn cho anh và con phần nhỏ hơn.

Lan phản ứng : “À”, rồi quay lại nhìn quả táo với một chút suy nghĩ. Đột nhiên, với điệu bộ quảng đại, cô đưa quả táo cho anh và nói : “Này, anh Phan. Anh hãy chia nó cách thân tình”.

135. CÁCH BÀO CHỮA

Một linh mục già rất tốt. Ngài không hề phiền lòng một ai. Ngày kia, ngài đến làng bên cạnh thăm một linh mục bệnh. Mới ra tới đường, một phụ nữ nhà bên cạnh cũng bước xuống các bậc thêm cửa.

Ngài biết bà là người hay ngồi lê đôi mách. Khi bà hỏi xem có thể cùng đi với ngài, ngài đồng ý.

Một lát sau, bà khởi xướng : “Này cha, con nói cho cha một người đàn bà độc ác, đó là người hàng xóm của

con”.

- Điều đó thật chứ ? Chúng ta hãy lần chuỗi cho bà ngay để bà có thể bỏ đàng tội lỗi. Nhân danh Cha.... Và bà phải thưa suốt năm chục kinh mân côi.

Việc này đã đưa họ đi được một phần ba quãng đường, rồi người phụ nữ lại phàn nàn : “Cha ạ, làm thế nào để con có thể kiên nhẫn với bà ở cạnh nhà con ?”

- Hơi khó kiên nhẫn. Chúng ta hãy lần chuỗi cho con. Nhân danh Cha.... Và vừa đi, họ lại hoàn thành được năm chục kinh nữa.

Nhưng khi đọc đến cuối phần cuối kinh Kính mừng, bà thấy cơ hội đã đến liền nói : “Thưa cha, có lẽ cha không thấy cách bà cư xử với chồng bà”.

- Thật tội nghiệp. Chúng ta hãy lần chuỗi cho ông ấy.

Khi vừa xong năm chục kinh nữa, họ cũng về đến nhà cha và bà ta nhận ra rằng chuyện mách lẻo sẽ lại có khi bà đi với ngài vào dịp khác.

136. CHÚC GIÁM MỤC

Khi Đức Piô X đắc cử giám mục Mantua, một ngày kia ngài về thăm mẹ. Họ chuyện trò vui vẻ một hồi lâu và trong khi nói chuyện, ông trộm vui cười chỉ cho bà thấy chiếc nhẫn của giám mục. Bà mỉm cười, đưa bàn tay chai cứng phô chiếc nhẫn cưới mỏng manh, mộc mạc. Bà nói : “Không có chiếc nhẫn này, sẽ chẳng có chiếc nhẫn đó”.

137. VỪA LÒNG MỌI NGƯỜI

Hai cha con đóng gói hành lý và bắt đầu chuyến đi hai ngày với một con lừa. Họ buộc hai ba lô ngang trên lưng

lừa. Cậu bé đi trước dẫn lừa, cha cậu theo sau và thúc lừa đi bằng một cây roi. Một người đi qua thấy thế nói :

- Sao ngốc vậy ? Có lừa mà không cười ?

Hai cha con lên lưng con lừa. Một người khác thấy vậy, nói :

- Coi kìa, con lừa còm nhom, chất đầy hàng, thế mà hai cha con đang tâm cười sao ?

Hai cha con lại xuống đi bộ.

138. VU KHỔNG

Một linh mục lâm bệnh vì cảm thấy đau lòng bởi vu khống và chống đối. Thấy linh mục đang hấp hối, một bà cầm đầu những kẻ chống đối đến xin tha thứ : “ Thưa cha, con xin lỗi về những điều vu khống và những lời chống đối cha. Bất cứ điều gì có thể làm cho cha bây giờ, xin cha cứ bảo, con sẽ làm tất cả cách vui vẻ”.

Linh mục kéo chiếc gối dưới đầu, yếu ớt đưa cho bà và nói : “Hãy lên tháp chuông nhà thờ và tung tất cả bông trong chiếc gối này ra”.

Bà cảm ơn lòng tốt của linh mục và đi làm điều ngài đề nghị. Bông được tung ra và gió đẩy đi muôn hướng. Bà trở về và nói đã làm xong.

Lúc này linh mục nói : “Bây giờ con hãy đi và thu gom tất cả số lông đó bỏ vào gối này cho ta”.

Bà khóc : “Không thể được. Gió đã thổi chúng đi khắp nơi”.

139. THẦY CHÚA NƠI NGƯỜI KHÁC

Một giáo sĩ Do thái hỏi các đồ đệ làm thế nào để biết

đêm kết thúc và ngày mới bắt đầu. Một người hỏi : “Có thể biết được điều đó khi ngài nhìn thấy một con vật ở xa và nhận ra rằng nó là cừu hoặc chó không ?”

- Không.

-Ồ, thế điều đó là gì ?

- Đó là khi người nhìn vào mặt bất kỳ một người nào và thấy rằng cô ấy hoặc anh ấy là chị hoặc anh người. Vì nếu không, dù thời gian có là gì đi nữa, vẫn là đêm tối trong lòng người.

140. Ý NGHĨA LỜI NÓI

- Bạn đã thân quen với con gái của giám đốc ngân hàng thế nào rồi ?

- Không quá tệ. Tôi đang được khích lệ.

- Thật sao ? Có phải cô ấy bắt đầu mỉm cười duyên dáng với bạn ?

- Không đúng, nhưng tôi qua cô ấy bảo tôi : cô đã nói ‘không’ lần cuối cùng.

141. THĂM BỆNH NHÂN

Một tổng thống có những cuộc thăm viếng thường xuyên những người lính tại một bệnh viện. Ông đi từ phòng này tới phòng khác, khích lệ và cảm thông với những bệnh nhân. Ông đến cạnh một anh lính trẻ đang hấp hối và hỏi : “Này bạn, tôi có thể giúp gì cho bạn ?”

Anh nhìn lên và diễn tả điều ao ước : “Ngài sẽ viết thư cho mẹ tôi giúp tôi được không ?”

Ông đồng ý : “Tôi sẽ viết” và yêu cầu lấy giấy bút. Ông ngồi cạnh giường và viết những gì anh đọc cho. Viết

xong, ông quay lại nói : “Tôi sẽ gửi thư này ngay sau khi rời khỏi văn phòng. Và bây giờ còn điều gì khác tôi có thể làm không ?”

Anh ngược nhìn, ngập ngừng, và cuối cùng buột miệng : “Ngài có thể ở lại với tôi ? Tôi muốn ngài nắm tay tôi”.

Ông nắm tay anh cho đến khi anh chết vài giờ sau đó.

142. CHÍNH TRỰC

Hai tu sĩ đang trên đường trở về tu viện, thấy một phụ nữ rất đẹp ở bờ sông. Cũng như họ, cô muốn qua sông, nhưng nước sông quá cao. Vì thế, một trong hai vị cũng cô qua sông.

Vị tu sĩ kia rất khó chịu. Hai giờ sau, ông quở mắng bạn vì thiếu sự quan tâm giữ các giới luật, nhất là không được đụng đến phụ nữ ! Người ta sẽ nói gì ? Anh đã làm thiên hướng của người tu hành bị mang tiếng xấu.

Vị tu sĩ bị xúc phạm kiên nhẫn nghe bài giảng không có đoạn kết. Cuối cùng, ông thốt lên : “Này anh, tôi đã đề người phũ nữ đó ở bờ sông. Còn anh, anh vẫn mang cô ấy theo”.

143. HÀNH HƯƠNG

Một du khách Mỹ thăm một giáo sĩ Ba lan nổi tiếng. Ông rất ngạc nhiên khi thấy căn nhà của vị giáo sĩ chỉ là một phòng đơn sơ đầy sách vở. Đồ đạc duy nhất là cái bàn

và ghé.

- Thừa ngài, đồ đạc của ngài ở đâu ?
- Thế đồ đạc của anh đâu ?
- Của tôi ? Nhưng tôi chỉ là du khách. Tôi chỉ đi ngang qua đây.
- Tôi cũng vậy.

144. TÌNH ANH EM

Hai anh em cùng làm trong trang trại của gia đình. Người anh có vợ, còn người em độc thân. Họ chia sản phẩm và lợi nhuận cách công bằng. Nhưng một ngày kia, người em tự nhủ : “Ta làm thế này thật không đúng. Xét cho cùng, mình độc thân và nhu cầu rất đơn giản. Nhưng anh mình nghèo lại còn vợ con”.

Nên lúc đêm khuya, anh lấy một giỏ gạo từ thùng của mình, bò qua cánh đồng giữa hai nhà và đổ vào thùng của người anh.

Trong lúc đó, người anh cũng nghĩ : “Thật không đúng khi chia lợi nhuận đồng đều. Xét cho cùng, ta đã có gia đình, có vợ con luôn chăm sóc”. Vì thế, cũng vào đêm khuya, anh lấy một giỏ gạo từ thùng của mình và lên qua cánh đồng rồi đổ vào thùng của người em.

Nhiều năm qua đi và cả hai đều thắc mắc : tại sao thùng gạo của mình không hao hụt. Một tối nọ, cả hai đều ra đi đến nhà của nhau cùng lúc. Trong đêm khuya, họ mang những giỏ của mình và va xầm vào nhau. Cả hai đều giật mình, nhưng rồi dần dần nhận rõ điều gì đang xảy ra. Họ bỏ giỏ và ôm chầm lấy nhau.

Đột nhiên, bầu trời trở nên rạng rỡ và một giọng nói vọng xuống : “Chính đây là nơi Ta sẽ xây đền thờ của Ta.

Vì nơi đây anh em gặp nhau trong tình yêu thương. Ta sẽ ngụ ở đó”.

145. VỮNG TIN

Một người đưa tin đến một lâu đài cũ kỹ và anh lấy búa gõ cửa. Không ai trả lời. Anh lại gõ và chỉ có tiếng vang dội lại. Nhưng anh biết có người trong nhà, anh nhìn thấy họ qua cửa sổ. Giận sôi lên, anh cầm búa và lấy hết sức giáng mạnh vào cửa hai ba chục lần.

Một khuôn mặt cau có ngó qua lỗ then cửa và lịch sự hỏi xem người khách muốn vào không.

Vị khách nói như mê sảng : “Này ông, tôi vào được không ? Chẳng lẽ ai muốn vào cũng phải gõ như tôi ?”.

- Ô, ông biết đấy : Có nhiều trẻ ở xung quanh đến đây, chúng gõ cửa một vài lần rồi bỏ chạy, nên chúng tôi biết là không cần để ý đến chúng. Nhưng khi nghe ông gõ cửa, tôi thực sự thấy ông muốn vào. Vì thế tôi ra mở cửa.

146. TRẢ THÙ

Một thanh niên trong làng bị lăng mạ cách thậm tệ. Anh vội vàng đến mục sư kể cho ông nghe và muốn đi trả thù ngay.

- Tốt hơn, con nên về nhà.
- Nhưng con bị nhục mạ.
- Đó là điều chính đáng tại sao con nên về nhà lúc này. Sự nhục mạ cũng giống như bùn.
- Con biết rằng....và con sẽ làm sạch nó.
- Này con, có một điều con có thể học hỏi tốt ngay bây giờ và sau này. Bùn được gạt sạch dễ dàng khi nó khô.

147. LƯƠNG THIÊN

Một cậu bé gõ cửa nhà một bà già và hỏi xem bà có mua những trái trứng cá chín mọng cậu vừa hái được. Bà trả lời : “Có, bà sẽ xách xô của cháu vào bếp và đong 2 lít”.

Cậu bé đứng ngoài đùa với con chó. Bà nói : “ Sao cháu không vào xem bà đong có đúng không ? Nhỡ bà lường gạt cháu thì sao ?”

- Cháu không sợ, vì làm thế bà sẽ nhận được điều xấu nhất.

- Cháu muốn nói gì ?

- Vì cháu chỉ mất vài trái nhỏ, nhưng bà tự biến mình thành kẻ trộm.

148. CƯƠNG VỊ LÀM BỐ

Một người cha tận tụy vào bệnh viện thăm con trai bảy tuổi đang nằm hấp hối vì chứng bệnh nan y. Cậu bé dường như cảm thấy mình sẽ không khỏi được. Cậu hỏi : “Bố, có phải con sẽ chết không ?”

- Sao con hỏi thế ? Con sợ chết phải không ?

Cậu ngược nhìn với ánh mắt tin tưởng và trả lời : “Không, Bố ạ, nếu Chúa giống bố”.

149. KỂ HÈN NHÁT

Hai người bạn đang đi dạo gặp một con gấu. Một anh hoảng sợ trèo lên cây trốn. Anh kia biết mình tay

không, không thể chống lại nên nằm xuống và giả bộ chết, vì anh tin là gấu không đụng đến tử thi.

Gấu tiến đến, ngửi tai và mũi anh. Anh nín thở và gấu cho là anh đã chết nên bỏ đi.

Khi gấu đi khỏi, anh bạn trốn trên cây xuống và hỏi gấu đã nói gì với bạn.

- Gấu bảo tôi đừng bao giờ đi chung với hạng không sát cánh với bạn lúc gian nguy.

150. SỰ HIỆN HỮU CỦA LINH HỒN

Một bác sĩ hỏi linh mục tại sao ngài giảng về sự cứu rỗi linh hồn : “Đã bao giờ ngài thấy, nghe, nếm, ngửi linh hồn chưa ? Đã bao giờ ngài cảm nghiệm về linh hồn chưa ?”

- Có, thật sự !

- Ô, có 4 trong 5 giác quan chống lại ngài. Vì thế, tôi nghi ngờ không có linh hồn.

Đến lượt linh mục, ngài nói : “Ông là một tiến sĩ y khoa. Công việc của ông là chữa khỏi đau đớn. Có bao giờ ông thấy, nghe, nếm, ngửi thấy một sự đau đớn không ? Không, tất nhiên là không. Ông chỉ cảm thấy đau đớn. Các giác quan chống lại ông. Nhưng cả ông và tôi đều biết có đau đớn. Tương tự, tôi biết có linh hồn hiện hữu”.

151. CON NUÔI

Một giáo viên cấp II đang vào sổ hai cậu học sinh mới chuyển trường. Cô thấy tên họ của chúng giống nhau, đáng người và quần áo như nhau nên hỏi : “Hai anh em sinh đôi phải không ?”

- Không.

Rồi cô đọc thấy ngày tháng năm sinh của chúng chỉ cách nhau sáu tháng. Cô lại hỏi : “Hai anh em họ phải không ?”

- Không, chúng em là anh em ruột.

- Ô, cô nghĩ có sự lầm lẫn trong việc ghi ngày sinh của các em. Hai em về nói mẹ ghi ngày sinh của mình và sáng mai đưa cho cô nhé ?

- Tại sao vậy ?

- Bởi vì nếu hai em không sinh đôi mà lại là anh em ruột, thì Nam không thể lớn hơn Tâm có sáu tháng.

Hai cậu nhìn nhau. Rồi Nam quay lại, mỉm cười nói với cô giáo : “Nhưng em không phải là người lớn hơn, vì cô biết một trong hai chúng em là con nuôi. Nhưng chúng em không biết ai là con nuôi”.

152. LÒNG TỐT

Hai cậu con trai cãi nhau suốt ngày. Người cha la rầy đứa anh, nhưng nó tự bào chữa và nói : “Nhưng Tâm hỗn láo với con”.

Tối hôm đó, ba cha con quỳ cạnh nhau cầu nguyện. Sau khi cha và em cầu nguyện xong, người anh còn nhỏ nhẹ thêm. Cha cậu hỏi xem cậu còn thêm gì với Chúa, cậu trả lời : “Con xin Chúa cho Tâm nên tốt hơn”.

153. DÂNG CÚNG

Truyện cổ Ấn độ kể về một nông dân đang vác bao đậu và anh gặp Chúa. Chúa nói : “Cho Ta một ít đậu”. Anh mở bao và tìm một hạt nhỏ nhất đưa cho Ngài.

Chúa biến hạt đậu thành vàng và trả lại cho anh. Anh nông dân tiếc rằng đã không đưa cả bao cho Chúa.

154. CHỦ TỊCH

Một nhóm thanh niên trong làng bầu ra vị Chủ tịch với nhiệm kỳ 4 năm. Cha một thanh niên hỏi con tại sao họ lại bầu một anh bạn nhỏ như thế.

Anh giải thích : “Ba thấy đó, anh ta không thể là thư ký, vì không biết đọc ; không thể làm thủ quỹ, vì không biết đếm. Anh ta quá nhỏ không thể xô nôi một người, nên không thể đeo băng cảnh sát trên tay. Và chúng con biết là anh ta sẽ rất tội tệ nếu không được chọn làm một việc gì đó, nên chúng con đặt anh ta làm chủ tịch.”

155. GIỮ THÍNH GIẢ

Một vị giảng thuyết được mời đến nhà thờ. Ông được báo trước rằng một số giáo dân thường bỏ về trước khi bài giảng kết thúc.

Bắt đầu bài giảng, ông loan báo : “Sáng nay, tôi sẽ nói với hai hạng người : trước tiên với người tội lỗi, và sau đó với những người thánh thiện”.

Ông diễn thuyết cho ”những người tội lỗi” được một lát, rồi nói họ bây giờ có thể ra về. Lân đó, mọi người ở lại cho đến kết thúc bài giảng.

156. LÒNG VỊ THA

Thầy giáo : “Tâm, bây giờ thầy nói cho em ghi nhớ

phương châm này : Cho có phúc hơn nhận”.

- Em đã biết điều đó, vì là phương châm trong nghề của Ba em.

- Ô, thật tuyệt vời ! Ông ấy làm nghề gì ?

- Võ sĩ.

157. TRI THỨC CỦA NGƯỜI VÀ CỦA CHÚA

Một giám mục chúc mừng viên quản lý gian hàng điện khí về công việc tốt đẹp của anh. Ngài nói rằng không bao giờ hết ngạc nhiên về khoa điện năng tuyệt vời.

- Đúng, và con cũng chưa bao giờ nghĩ về điều đó mà không ngạc nhiên về sự kiên trì của Chúa.

- Sự kiên trì của Chúa ? Anh muốn nói gì ?

- Ngài có bao giờ tự hỏi sao Đấng sáng tạo phải đợi hàng thế kỷ mới có một vài người khám phá nguồn điện phong phú trong vũ trụ chỉ chờ được sử dụng ?

158. YÊU NGƯỜI

Nạn đói xảy ra trong vùng. Một người ăn xin bên góc đường bước đến bên đại văn hào Nga, Tolstoi, đang đi ngang qua đó. Tolstoi dừng lại, lấy tiền cho nhưng không tìm được đồng nào. Ông nói với sự nuối tiếc : “ Đây người anh em, đừng giận tôi. Tôi chẳng đem theo gì”.

Mặt người ăn xin sáng lên và nói : “Ông gọi tôi là anh em, đó đã là món quà rất lớn rồi !”

159. TRÁCH NHIỆM

Một bác sĩ vừa chào tạm biệt hai đồng nghiệp, là những người khẳng định con trai duy nhất của ông sẽ chết trong vài giờ nữa vì bệnh bạch hầu. Việc tiêm kháng sinh bây giờ là quá trễ.

Đang ngồi với vợ bên đưa con chờ chết, chuông reo. Bác sĩ hét lên : “Tôi không muốn gặp ai”.

Nhưng người khách không chịu bỏ đi. Đó là một nông dân vừa đi bộ 10 km. Con trai anh bị bệnh.

Bác sĩ bảo : “Sáng mai tôi sẽ tới”.

Anh nài nỉ : “Nhưng nếu bây giờ ông không đến, con tôi sẽ không qua khỏi đêm nay”. Và cuộc tranh luận bắt đầu...

- Ông có thể cứu con tôi.
- Nhưng con tôi sắp chết, nó đang cần điều trị.
- Con tôi không được như vậy.
- Được, sáng mai tôi sẽ tới.
- Thế thì quá trễ.
- Để tôi vượt mặt con tôi đã.
- Nhưng nếu ông không thể cứu được cậu ấy nữa....
- Bao lâu con tôi còn sống, tôi còn ở bên nó.
- Như vậy cả hai đứa trẻ cùng chết.

Rồi bác sĩ hỏi triệu chứng bệnh đứa trẻ, nó giống bệnh con ông. Nhưng chưa đến nỗi quá trễ....

Vì vậy, bác sĩ quyết định đi với anh nông dân.

160. BÁNH MÌ THÀNH ĐÁ

Một bà mẹ nghèo với ba đứa con. Bên cạnh là một bà giàu cũng có ba đứa con. Bà giàu keo kiệt, chẳng bao giờ cho người nghèo chút gì.

Bà mẹ nghèo hết bánh. Con bà rất đói. Bà đến với

người giàu nói :

- Bà có thể cho những đứa con đói khổ của tôi một ổ bánh mì ?

- Tôi cũng chẳng có gì, làm sao cho bà được ?

- Trong chạn nhà bà làm gì mà chả có bánh ?

- Không có. Nếu có, Chúa cứ biến tất cả thành đá.

Bà mẹ nghèo khóc bỏ đi. Rồi bà giàu nói với con :
“Chúng ta hãy làm mứt và bánh Sandwich”. Bà đến chạn lấy bánh mì ra. Nhưng tất cả đã thành đá.

Bà đưa tiền, giỏ cho con và bảo chúng ra tiệm mua ba ổ bánh nóng.

Chúng đi, nhưng lâu lắm mới về.

- Tại sao đi lâu thế ?

- Mẹ, giỏ bánh nặng quá.

Bà mở giỏ và thấy ba ổ bánh đã thành đá. Bà sững sờ.

Sau một hồi suy xét, bà chạy thẳng tới tiệm mua bánh, bột, thịt và bơ mang tới cho bà mẹ nghèo.

Bà nói khi trao món quà : “Này bà, tôi sẽ không bao giờ ích kỷ nữa. Chúa đã biến tất cả bánh của tôi thành đá...”

Rồi bà trở về nhà và đá ở trong giỏ trở lại thành bánh. Từ đó, bà trở nên quảng đại với những người nghèo khổ xung quanh bà.

161. ÂM THẦM PHỤC VỤ

Sáu trong số bảy anh em đi làm hàng ngày ; người thứ bảy lo công việc nhà. Khi sáu anh em lao động mệt nhọc trở về nhà, họ thấy nhà gọn gàng và sạch sẽ, cơm đã sẵn, mọi thứ đều tốt đẹp và thoải mái. Họ biết ơn về điều

này và khen người em út.

Nhưng một trong những anh em muốn tỏ ra khôn ngoan hơn những người khác. Anh cho là người em út lười biếng. Nó cũng nên có một việc để có cơm bánh hàng ngày. Những anh em khác cũng nghĩ thế. Nên họ nhất trí không cho người em út làm công việc trước đây.

Sáng hôm sau, họ bảo cậu cùng đi và tìm cho cậu một công việc. Tối đến, họ trở về nhà, mệt đói và bộ mặt cáu kỉnh.

Không ai chuẩn bị giường chiếu và lau nhà. Không có gì trên bàn ăn.

Họ nhận ra họ đã hành động ngu xuẩn khi ngăn cản người em út làm công việc phục vụ âm thầm.

Họ cảm thấy hối tiếc. Họ phục hồi công việc của người em út. Tình trạng êm ả trước đây đã trở lại với gia đình.

162. GIA ĐÌNH

Một người hàng xóm mới đến nói chuyện với đứa bé 7 tuổi :

- Nhà cháu có bao nhiêu anh chị em ?
- Tám.
- Ồ, nhiều quá ! Tồn tiền lắm !
- Không, ba má không mua, mà chỉ nuôi chúng cháu.

163. CHỦ QUAN

Người đàn bà hút thuốc liên tục và phả khói vào mặt

người đàn ông ngồi kế bên trên xe buýt. Người đàn ông thì nhai kẹo sinh-gum và nhổ ra ngoài cửa sổ. Bà ta buột miệng nói : “Kẹo sinh-gum dễ làm dơ quần áo.”

Ông đáp : Phải, thưa bà ! Nhưng nó chưa bao giờ làm cháy rừng !

164. HÃY THEO TA

Socrate gặp chàng trai trẻ Xenophon lần đầu. Thoạt tiên, ông hỏi chàng có biết ở đâu bán cái này, cái nọ, và ở đâu người ta chế ra vật này, vật kia. Xenophon chỉ cho Socrate những thông tin cần thiết. Rồi Socrate hỏi :

- Anh có biết người ta chế tạo điều lành và nhân đức ở đâu không ?

- Không.

- Vậy anh hãy theo Ta.

Đó cũng là câu của Chúa Giêsu : *Hãy theo Ta.*

165. TIẾNG CUỐI CÙNG

Một trung sĩ đang huấn luyện các tân binh : “Các đồng chí hãy nhớ khi một sĩ quan trao cho công việc dù nặng nề đến đâu, bốn phận dù khó khăn đến đâu, các đồng chí luôn phải nhớ tiếng nói cuối cùng.”

Trong lúc các lính mới còn đang ngơ ngác nhìn, ông thêm : “Tiếng đó là : Tuân lệnh.”

166. NGƯỜI ÂM THẦM

Một người thợ giày đã có lần mơ ước làm linh mục,

nhưng cánh cửa tu viện chẳng bao giờ mở ra cho ông. Một người bạn được gọi chịu chức, người thợ giấy đến xin một đặc ân : suốt đời được đóng giấy cho linh mục, để ông được yên ủi là những đôi giấy ông đóng vinh dự ở trên cung thánh, nơi mà chính ông không được.

Cha mẹ thánh nữ Têrêxa... cả hai muốn thành tu sĩ, nhưng không được. Thế là họ nuôi dưỡng đàn con sau thành 4 nữ tu...và một vị thánh.

167. KHIÊM TỐN

Ngày kia, thánh Clément Hofbauer đi xin đồ viện trợ cho các cô nhi. Ngài vào một quán ăn, có ba người đang đánh bạc, xin họ góp phần vào công việc từ thiện. Một người chửi bới, rồi nhổ vào mặt ngài.

Thánh nhân lặng lẽ rút khăn tay lau mặt và nhẹ nhàng nói : “Đó là phần ông cho tôi. Còn phần cho các cô nhi của tôi đâu ?”

Tay cầm bạc kinh ngạc đến thẹn thùng, rồi dốc túi đưa hết cho ngài.

168. HAI BIỂN

Ở Palestin có hai biển rất khác nhau.

Một là Biển Galilê. Đây là một hồ rộng, nước sạch, mát và có nhiều cá. Chung quanh là những đồng cỏ và vườn tược xanh tươi. Nhiều người xây nhà trên bờ hồ. Chúa Giêsu nhiều lần lên thuyền trên hồ đó.

Cùng dòng nước đó chảy xuống cái hồ thứ hai là Biển Chết. Đúng như tên gọi, không một sinh vật nào sống nổi. Nước uống vào có thể sinh bệnh. Chẳng ai muốn sống

trên bờ hồ chết chóc đó.

Tại sao cùng dòng nước mà hai nơi lại khác nhau ?
Căn do là thế này : Một cái nhận và cho đi, còn cái kia nhận và giữ lại.

Sông Jordan chảy vào Biển Galilê, rồi phân tán đến các sông rạch. Còn nước đổ vào Biển Chết thì chỉ nằm đó không chảy đi đâu được. Nó gây chết chóc vì chỉ biết nhận mà không bao giờ biết cho đi.

169. NHỮNG HÒN ĐÁ CUỘI

Một đêm kia, có ba chàng kị sĩ vượt qua sa mạc. Khi qua một con sông khô cạn, họ nghe có tiếng gọi : “Dừng lại !”.

Họ tuân theo. Tiếng nói đó bảo họ xuống ngựa, nhặt những viên đá cuội bỏ vào túi và lên ngựa, họ nghe tiếp : “Tốt, các anh đã nghe lời Ta truyền. Nhưng sáng mai các anh sẽ vừa vui vừa buồn.”

Sáng hôm sau, họ lục túi thì thấy những viên đá giờ biến thành những viên kim cương, hồng ngọc óng ánh. Thật đúng như lời tiên báo : họ vui vì có nhiều của cải, nhưng lại buồn vì đã lấy quá ít !

170. CHỌN LỰA

Hai vợ chồng nhà kia sinh được cậu quý tử. Ngày cậu thôi nôi, một người bạn góp ý thử xem tương lai cậu ra sao. Họ đặt trên bàn một cây vàng, một cuốn Thánh Kinh, một chai rượu và xem cậu chọn cái gì. Nếu cậu chọn vàng thì tương lai sẽ là thương gia. Nếu chọn Thánh Kinh thì là linh mục. Nếu chọn chai rượu thì cuối cùng chỉ là anh

chàng hét nhè.

Rồi họ đưa cậu vào. Cậu lấy cây vàng đút túi, kẹp cuốn sách vào nách và ôm chai rượu bước ra. Thấy thế, người chồng bảo vợ : “Tốt lắm ! Nhất định sau này nó sẽ là một nhà chính trị !”

171. THẤY GÌ ?

Một nhà kinh tế được mời đến nói chuyện với một nhóm thương gia. Ông lấy một miếng giấy trắng lớn, vẽ trên đó một chấm đen và hỏi người ngồi hàng đầu xem anh ta thấy gì Anh mau mắn trả lời : “một chấm đen”

Ông lần lượt hỏi từng người, tất cả đều trả lời thấy một chấm đen. Lúc đó, diễn giả mới bình tĩnh nói : “Các anh thấy một chấm đen. Đúng. Nhưng sao không một ai thấy cả một tấm giấy trắng lớn !”

172. BÓ HOA

Truyện kể rằng : ngày kia, Nữ hoàng Sheba gửi đến vua Salomon hai bó hoa rất giống nhau, và thử xem nhà vua có phân biệt hoa thật và hoa giả.

Nhà vua bèn mở cửa sổ, cho bày ong bay vào. Tức thì những con ong sà ngay xuống những bông hoa thật.

Thiên Chúa cũng biết ngay tâm lòng thật, giả của ta.

173. KHÔNG THỂ

Một con cua đang bò men theo bờ biển về khó khăn. Nó lựa cách để đi. Một chú cua lớn đang nằm trong bóng

mát giương mắt nhìn xem vẻ khó chịu. Chú lên tiếng :
“Này chú nhỏ, tính đi đâu, về hướng Đông, Tây, Nam hay Bắc ?”

- Tôi đang đi đến nhà ếch.

- Thế thì chú phải đi thẳng. chứ cứ theo kiểu chú, làm sao tới.

- Làm ơn chỉ cho tôi cách đi.

Rồi chú co chân lại giống như một người ngồi và chờ xem.

Cua lớn bước ra và đi không khác gì cua nhỏ. Cua nhỏ thở dài thất vọng : “Ngay cả kẻ lớn nhất trong họ nhà cua cũng không thể chỉ cho tôi cách đi thẳng”.

174. TỰ PHỤ MÙ QUÁNG

Sư tử hỏi tê giác : “Ai là chúa sơn lâm ?”

- Anh chứ còn ai.

Rồi đến hỏi hà mã : “Ai là chúa sơn lâm ?”

-Ồ, chính anh.

Khi gặp voi, sư tử cũng hỏi như vậy. Voi không trả lời, dùng vòi cuốn chặt sư tử và quay tít, tung mạnh lên rồi ném lên một cây cao.

Choáng váng, sư tử nói với vát : “Chẳng thềm chấp nhất kẻ ngu dốt không biết ta là ai”.

175. NHIỀU LỜI

Cáo đến cạnh gà trống nói : “Tôi tự hỏi không biết bạn có thể gáy hay như cha bạn không”. Gà trống nhắm mắt gáy với vẻ hãnh diện. Tức thì, cáo vỗ lấy và chạy. Dân làng chạy ra la lên : “Kìa, cáo đã bắt gà của chúng ta”.

Gà nói với cáo : “Anh nghe thấy chứ ? họ nói rằng anh đã bắt gà của họ. Hãy nói cho họ biết tôi là của anh, không phải của họ”.

Cáo vừa mở miệng nói, gà liền trốn thoát và bay lên cây nói vọng xuống : “Anh là kẻ nói dối. Tôi là của họ, không phải của anh”.

Cáo đập miệng xuống đất khóc : “Miệng ơi, mày nói nhiều quá. Nếu mày biết tiết kiệm lời nói, mày đã có con gà đó cho bữa tối”.

176. UỐNG RƯỢU

Khi Noe trông nhỏ, Satan theo dõi hỏi : “Ngài đang trông gì đó ?”

- Một cây nho.
- Nó giúp gì cho Ngài ?
- Trái nho làm vui mắt, ngon miệng và nước nó làm vui thỏa lòng người.
- Vậy, tôi sẽ giúp Ngài.

Satan bắt cừu, sư tử, lừa và heo giết chúng rồi lấy máu đổ vào gốc nho. Cứ như vậy, cây nho nhận được chất dinh dưỡng.

Từ đó, khi một người uống chút rượu nho sẽ mềm mại và dịu dàng như cừu. Nếu uống nhiều hơn, anh sẽ mạnh và thô bạo như sư tử. Nếu cứ tiếp tục uống, anh sẽ ngốc như lừa. Và chẳng may nghiện ngập, kết cục anh cũng giống như một con heo.

177. HOÁN CẢI

Telemachus là một ẩn sĩ. Một hôm Chúa thúc đẩy ông rời rừng để đi đến thành Rôma. Rôma là thủ đô Kitô giáo, nhưng ở đó vẫn còn tồn tại một tục lệ dã man là những trận giác đấu đã làm chết biết bao nhiêu mạng người. Tệ hơn nữa là khán giả rất thích cảnh giết người dã man đó. Telemachus nghĩ : “Khi nào người ta còn thích tàn sát lẫn nhau thì người ta chưa sống xứng đáng là con Chúa”. Nghĩ thế rồi Telemachus đi vào một đấu trường. Ông chạy vào giữa những lực sĩ giác đấu để khuyên họ ngừng tay. Nhưng không ai nghe, họ còn đẩy ông ra. Dù vậy ông vẫn cứ xông vào tiếp tục khuyên can. Viên quan cai quản đấu trường cho rằng Telemachus cố tình phá hoại cuộc vui nên rút gươm hạ sát ông. Khi Telemachus ngã xuống, người ta mới biết là đã giết lầm một vị thánh. Người ta hối hận. Và từ đó đế quốc Rôma bãi bỏ tục giác đấu. Bằng cái chết của mình, Telemachus đã giúp cho Rôma hoán cải.

Việc hoán cải một tập thể phải bắt đầu từ một con người. Muốn hoán cải một gia đình thì một người nào đó trong gia đình phải khởi sự hoán cải trước. Muốn hoán cải một cộng đoàn thì phải có ai đó trong cộng đoàn khởi sự trước. (Barclay)

178. CON LA THẦN THIÊNG

Một mục sư bán cho người bạn một con la mù và nói cho anh thói quen đã được tập luyện. Muốn đi, người cỡi nói : “Chúc tụng Chúa”, và khi muốn dừng, anh nói : “Amen”.

Người mua cỡi la và nói : “Chúc tụng Chúa” lập tức nó phóng đi thật nhanh. Anh cảm thấy thích thú và thốt lên : “Ồ”, nhưng không thấy có tác dụng gì. Rồi anh nhớ

lại và nói : “Amen”. La dừng lại ngay tức khắc. Anh nhìn xuống và thấy nó dừng lại ngay bên một vách đá kèch xù. Chưa kịp lau mồ hôi trán, anh lớn tiếng kêu : “Chúc tụng Chúa”...

179. TUỔI THỌ

Một cụ già mừng sinh nhật thứ 100, người bạn hiểu kỳ hỏi : “Phải làm gì để được tuổi thọ như vậy ?”

Suy nghĩ một chút, cụ hãnh diện nói : “Tôi không hút thuốc, không uống rượu, không ăn quá mức, ngủ lúc 10 giờ và thức lúc 6 giờ”.

- Tất nhiên tôi thán phục điều đó. Ông nội tôi cũng giữ điều đó nhưng ông đã chết khi mới 60.

- Vì ông cụ không giữ như thế được lâu !

180. BỎ CHIẾC ĐỒNG HỒ

Lừa, Rùa và Ruồi gặp nhau. Vì Ruồi chỉ sống được một ngày nên phàn nàn : “ Ước gì tôi sống lâu hơn, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Hai bạn thử tưởng tượng xem làm thế nào khi chỉ có 24 giờ để sinh ra, lớn lên, học hỏi, buồn vui, già và chết- tất cả trong 24 giờ- ?”

Lừa nói : “Nhưng bạn có một giá trị. Tôi ước chỉ sống 24 giờ. Tôi sẽ thưởng thức mọi thứ, tuy ngắn ngủi nhưng đậm đặc”.

Rùa nhìn hai bạn và nói : “Tôi không hiểu hai bạn. Tôi đã 300 tuổi và chẳng có đủ thời giờ để kể cho các bạn tất cả những kinh nghiệm mà tôi có được. Khi tôi được 200

tuổi, tôi ước những ngày của cuộc đời mau chóng kết thúc”. Rồi quay sang Lừa nói : “Tôi ghen tị với bạn”. Và nói với Ruồi : “Tôi thương tiếc cho bạn”.

Lừa nhận định : “Khi nghe giải thích, tôi muốn mình sống được 300 năm. Tôi tưởng tượng có một cơ hội như thế để cảm nếm mọi thứ của cuộc sống- lâu dài và vui thỏa”.

Thế rồi cả ba buồn rầu im lặng, vì mỗi con đều đo cuộc đời mình bằng một chiếc đồng hồ. Và mỗi con đều muốn một điều gì khác như sống dài lâu, ngắn ngủi hoặc cả hai.

Nên cả ba đi đến gặp Nhện, được coi là lãnh tụ nổi tiếng và đề nghị cô khuyên bảo. Nhện nói : “Này Rùa, đừng than phiền nữa. Ai có được nhiều kinh nghiệm như bạn ? Và Ruồi, cũng đừng phàn nàn nữa. Ai có được niềm vui như bạn ?”

Rồi Lừa đề nghị nhận định về mình. Nhện nói : “Tôi không thể cho bạn lời khuyên vì bạn muốn sống lâu và cũng muốn sống mau. Bạn không thực tế. Bạn sẽ mãi là kẻ ngu ngốc”.

181. KHÔNG LÂY NHIỄM

Một bệnh nhân hỏi : “Thưa bác sĩ, nếu có gì bất ổn, xin đừng để tôi lo sợ với cái tên khoa học dài. Xin nói bằng tiếng đơn giản thôi”.

Bác sĩ ngập ngừng : “Được. Thật ra, anh chỉ hơi biếng nhác”.

Bệnh nhân thì thầm : “Cám ơn bác sĩ. Hãy cho tôi tên khoa học để tôi có thể nói với gia đình”.

182. LOẠI MÁY BAY ĐẦU TIÊN

Ngày kia, tôi đang ngồi trong phòng, một con ruồi vo ve bay vào. Nó bay đập dòn và vù xuống ăn những thức ăn thừa....Nó làm bất cứ điều gì nó thích và bất cứ khi nào nó muốn.

Một con ruồi chỉ là một sinh vật. Nó hơn hẳn chiếc máy bay.... Nó cất cánh mà không cần chạy như máy bay. Nó đáp xuống ngay tức khắc. Nó không bao giờ rơi và không bao giờ đâm vào bất cứ vật gì hoặc gặp một tai nạn nào. Phi hành đoàn của nó không phải học cách lái hoặc kiểm tra. Nó không có những động cơ trục trặc hay hết nhiên liệu. Và hơn thế nữa : nó có thể sản xuất ra những chiếc máy bay tương tự mà chỉ cần một chút sức lực.

Thật khó có thể kiểm được một thiết bị điện tử hoặc động cơ nào sánh với tất cả những gì một con ruồi có thể làm.

Nó chỉ là một trong nhiều sinh vật của Chúa.....và cho ta thấy rằng có ai đó đã tạo ra nó.

183. THẬT HẠNH PHÚC

Một cậu bé đến đứng bên một hòn đá lớn và nói :
“Này bạn, công việc của bạn là gì ?”

- Tôi nằm đây.
- Nhưng khi trời tối, bạn làm gì ?
- Tôi chỉ nằm đây thôi.
- Thế khi trời tuyết lạnh và băng giá, bạn làm gì ?
- Tôi cũng vẫn nằm đây.
- Bạn thật nghèo nàn.

- Tôi không nghèo. Tôi hạnh phúc là một hòn đá cũng như bạn là một cậu bé trai. Trong khi bạn nhảy nhót, tôi nằm đây thật hạnh phúc. Tôi không cảm thấy lạnh, cũng không sợ trời tối hay đêm về. Này bạn, tôi quả quyết với bạn : tôi là một hòn đá hạnh phúc và toại nguyện.

184. QUẢ CÂN LƯƠNG THIÊN

Một người rất ghét mèo, nhất là con mèo cưng của vợ anh. Anh mua về một miếng thịt chuẩn bị bữa tối và để trên bàn nhà bếp. Một lát sau họ không thấy miếng thịt đâu.

Anh la lên : “Đúng là con mèo khốn kiếp đó !”

- Vô lý. Nó không thể ăn hết 1,5kg thịt.

- Đem cân ra đây. Tôi sẽ cân nó và xác minh.

Con mèo bất hạnh cân được đúng 1,5kg.

Chồng chỉ tay về đống thịt : “Đó là thịt”.

Vợ hạ giọng : “Nếu đó là thịt, thì mèo đâu ?”

185. NGOẠI GIAO

Một thợ săn đang nhắm bắn một con gấu, nhưng gấu vẫy gọi anh và hỏi : “Tại sao anh bắn tôi ?”

- Vì tôi muốn một chiếc áo lông.

- Được. Chúng ta hãy ngồi xuống và nói về chuyện đó trước. Điều đó có thể thương lượng được. Cũng như tôi, tôi đang tìm kiếm thức ăn.

Vì thế, họ ngồi xuống một lát và cả hai cùng hài lòng. Gấu được bữa no nê và thợ săn có áo lông.

186. HOẢNG SỢ

Một người hành hương gặp bệnh dịch đang vào Baghdad. Anh hỏi bệnh dịch : “Mi định làm gì ở đó ?”

- Tôi sẽ giết 5000 người.

Người hành hương rung mình và thay đổi dự định. Tuy nhiên, ít lâu sau anh gặp một người từ trong thành phố bị nạn dịch đó và được biết không phải 5000 nhưng là 50.000 người chết.

Liên sau đó anh lại gặp bệnh dịch đang đi tới một thành phố khác. Ông buộc tội : “Anh nói láo. Anh nói sẽ chỉ giết 5000 người thôi mà”.

Bệnh dịch giải thích cách vui vẻ : “Tôi chỉ giết có 5000 người. Số còn lại chết vì hoảng sợ”.

187. TÊN NGƯỜI

Một sinh viên Cao đẳng sư phạm đến thực tập tại một trường nọ. Chỉ trong hai tuần, anh nhớ tên tất cả học sinh trong lớp. Anh gọi từng em như một người bạn thân.

Sau khi tốt nghiệp, anh lại được phân công về dạy tại trường đó. Lập tức, tất cả những học sinh thân yêu của anh tụ tập xung quanh. Anh chỉ và gọi đích danh từng em. Các em rất vui mừng.

Tất cả các em đều được gọi nhưng chỉ có một em mà anh không thể nhớ tên. Em xấu hổ bỏ chạy và khóc. Anh rất ngượng ngùng.

Tên người thật quan trọng.

188. LỜI CẢM ƠN MUỘN MÀNG

Một góa phụ vất vả làm lụng trong nhà máy để nuôi

bốn đứa con, giờ nằm hấp hối trên giường.

Đứng xung quanh bà bây giờ là con cái lớn khôn. Anh trai cả khóc và nói với bà : “Mẹ ạ, mẹ thật tốt và hết lòng yêu thương chúng con. Chúng con muốn cảm ơn mẹ. Chúng con thật hạnh diện về mẹ”.

Bà nhướn đôi mắt và hỏi : “Tại sao các con đợi cho đến bây giờ mới nói điều đó ? Trước đây các con chẳng bao giờ nói như vậy”.

Rồi bà nhắm mắt từ biệt.

189. LO XÀ

Một thanh niên xem cụ già hàng xóm 80 tuổi đang trồng một cây đào nhỏ. Anh hỏi : “Cụ đâu mong sẽ ăn trái cây đào này phải không ?”

Cụ chống xẻng nói : “Không. Với tuổi tôi, tôi biết sẽ không được. Nhưng cả đời, tôi đã được thưởng thức những trái đào không phải từ cây do tay tôi trồng. Tôi sẽ không có được những trái đào nếu người khác không làm điều tôi đang làm. Tôi cố gắng trả lại cho những người đã trồng cây cho tôi”.

190. THÔNG MINH

Một giáo viên tâm lý trắc nghiệm về sự thông minh của nhóm học sinh 8 tuổi. Thầy lấy ra một bản đồ về địa lý thế giới, cắt làm nhiều mảnh nhỏ và đưa cho một cậu bé.

Cậu bé xem xét những mảnh giấy cách kỹ lưỡng, rồi nhanh chóng ráp lại bản đồ mà không một chút sai sót.

- Tuyệt vời ! Làm thế nào em ráp nhanh và chính xác như vậy ?

- Ô, có một hình người rất lớn ở mặt sau. Chỉ cần ráp các mảnh lại theo đúng hình người đó thì thế giới sẽ xuất hiện.

Đức Kitô chính là khuôn mẫu mà cả thế giới phải theo.

191. ĐÈN BÙ

Xe của tôi bị xì, tôi đưa đến nơi sửa xe đó. Khi người sửa chữa -người tôi chưa từng quen biết- vá xong, tôi hỏi : “Bao nhiêu ?”. Anh xoa tay trả lời : “Không mất tiền”.

- Anh rất tốt, nhưng tại sao anh làm điều đó với người xa lạ ?

- Ô, hôm qua khi thức dậy, tôi giống như hải ly đau răng, chửi rửa bất cứ ai đến gần. Sáng nay tôi cảm thấy khỏe. Vì thế, hôm nay tôi đền bù cho hôm qua. Sự quý mến với khách hàng và những lời tốt đẹp khi phục vụ : đó là cách tôi đem lại kết quả cho những ngày buồn chán.

192. NGƯỜI PHỤC VỤ

Một ngày năm 11 tuổi, tôi trở về nhà khóc vì chỉ được giao một việc nhỏ của chương trình Thiếu nhi tại nhà thờ, trong khi các bạn khác được phân công vai chính. Thản nhiên, mẹ tôi lấy chiếc đồng hồ của bà và đặt vào tay tôi.

- Con có thấy gì không ?

- Một hộp vàng, mặt và những cây kim.

Rồi bà mở phía sau hộp và nhắc lại câu hỏi. Tôi nhìn thấy những bánh xe nhỏ và những đinh vít. Bà nói : “Chiếc đồng hồ này sẽ vô dụng nếu thiếu đi mỗi phần, ngay cả những phần con không thể nhìn thấy”.

Bài học của bà làm tôi vui sướng hơn tất cả.

193. NIỀM TIN

Một nông dân trưng bày tại hội chợ triển lãm nông nghiệp một trái bí ngô lớn đựng bằng thùng 10 lít. Anh nói : “Khi nó bằng ngón cái, tôi đưa vào thùng và để nó tăng trưởng. Khi nó vừa khít thùng, nó ngừng lớn”.

Những gì cái thùng đã làm cho trái bí, niềm tin có thể làm cho tâm hồn chúng ta. Ta phát triển cao lớn như những gì ta tin. Tin là có tạo dựng và tạo vật cũng có giới hạn. Chúng làm những gì thuộc về ta và giới hạn ta theo giới hạn của chúng.

194. HY SINH

Ngày kia, gà và heo đang đi dạo và thấy có bảng hiệu : ”Thịt và trứng”.

Quay sang heo, gà hỏi : “Điều đó không làm bạn hãnh diện à ? Thử nghĩ xem, bảng đó xuất hiện khắp nơi trên thế giới”.

Heo đồng ý : ”Có, tôi hãnh diện. Nhưng bạn phải nhớ rằng trứng là kết quả công việc của bạn chỉ trong một ngày. Còn thịt là chính thân tôi”.

195. SỨC MẠNH

Trên con đường ngắn bằng qua một nghĩa trang, một thanh niên trượt chân rơi xuống một huyệt mới đào sâu chừng hai mét. Sau một hồi vùng vẫy để leo lên, anh đành

chịu thua và quyết định chờ đến sáng khi một ai đó nghe tiếng kêu cứu của anh và giúp đỡ.

Một nông dân đi săn cũng đi con đường ngắn qua nghĩa trang, và anh cũng rơi xuống huyết đó. Anh bắt đầu vùng vẫy liều lĩnh để thoát ra, không biết rằng một người khác đang ở trong hố đất với anh. Sau ít phút, anh thanh niên bước ra trong bóng tối, nhảy lên vai anh nông dân và thoát lên.

196. BIỂN CHỈ ĐƯỜNG

Một thiếu niên đi xem đấu bóng với cha sở, nói với cha rằng anh không thích vâng phục. Anh nói : ”Thưa cha, con rất ghét ai bảo phải thế này, thế nọ. Không có tự do trong việc này”.

Cha sở không nói một lời. Liền sau đó, họ gặp một biển chỉ đường chỉ hướng đi tới sân chơi. Cha sở làm như không thấy. Cậu bé la lên : “Chúng ta đi sai đường ! Thưa cha, cha không thấy dấu đường kia à !”.

Cha sở bình tĩnh trả lời : “Cha thấy chứ, nhưng cha nghĩ đường này xem ra tốt hơn, và cha ghét bị chỉ bảo đi đường này đường kia bởi một biển chỉ đường cũ kỹ. Nó không cho cha tự do hành động”.

Cậu bé nhận ra bài học, và họ vòng trở lại đi vào hướng sân chơi.

197. SOI GƯƠNG MỖI NGÀY

Người cha có hai con gái ở tuổi thanh xuân. Một cô rất đẹp và cô kia đáng vẽ bình thường. Ngày nọ, khi cả hai đang chuẩn bị tới trường, cô kém đẹp hơn nhìn vào gương,

rồi phàn nàn với cha rằng gương này phản chiếu không trung thực vẻ đẹp của cô.

Thay vì giận dữ, ông bố khuyên các con : “Ba muốn cả hai con nhìn vào gương đó mỗi ngày. Các con có được vẻ đẹp tự nhiên, phải tự nhắc mình đừng bao giờ làm mất đi vẻ đẹp của khuôn mặt bằng những hành động xấu. Và con là người không đẹp, con có thể che giấu sự thiếu vẻ đẹp đó bằng sự duyên dáng nơi những đức tính và cách cư xử đẹp của con.”

198. TÔN GIÁO - NIỀM VUI, GÁNH NẶNG

Một nông dân đưa một bao muối ra chợ. Lừa của ông lội qua sông và muối tan ra. Khi đến bờ bên kia, lừa chạy nhảy vòng quanh, vui sướng vì vật nó chở đã bớt nặng. Nhưng chủ nó rất bức mình.

Buổi chợ hôm sau, ông chất lên lưng lừa toàn vải bông. Con vật gần như bị chìm vì trọng lượng của vật chở tăng lên khi nó lội qua sông.

Nó cần nhằn, ông nói : “Điều đó dạy cho người biết lợi ích của gánh nặng”.

199. TRỞ LỰC VÀ TRỢ LỰC

Hai thanh niên lớn lên trong gia đình với một người cha nghiện rượu. Vì còn trẻ, mỗi cậu sống theo ý riêng mình.

Nhiều năm sau, một cậu trở nên người nghiện rượu không thể cải thiện. Cậu kia là người chống uống rượu. Một tâm lý gia tìm hiểu hậu quả của việc nghiện rượu gây cho những đứa trẻ trong gia đình

Ông hỏi cậu thứ nhất : “Tại sao anh trở nên người nghiện rượu ?” và cậu thứ hai : “Tại sao anh trở nên người chống rượu ?”

Cả hai có cùng câu trả lời : “Ông có thể mong đợi điều gì khác khi ông có người cha như tôi ?”

200. NHỊN ĂN

Hai thợ săn lên núi bắt chim. Họ cẩn thận đặt bẫy trước khi rời đi. Khi trở lại, lưới đầy chim. Họ thích thú vì được nhiều chim, nhưng không hài lòng lắm về những con chim bắt được, một anh nói : “Ai mà mua những con chim gầy nhom thế này”.

Anh bạn gật đầu : “Chỉ cần đầu tư một số lúa và trong ít ngày chúng ta sẽ được những con chim xinh đẹp và bụ bẫm”.

Hàng ngày, hai người cho chim ăn uống và chúng ăn ngấu ngiến. Chúng lớn dần mỗi ngày. Chỉ duy một con không chịu ăn. Khi những con khác béo mập, con chim ngoan cố này trở nên gầy nhom, nhưng vẫn vùng vẫy tìm lối thoát.

Đến ngày bầy chim được mang ra chợ bán, con chim không chịu ăn cố vùng vẫy, xoay sở lọt qua lưới và bay đi. Một mình nó được tự do.

201. THUYẾT PHỤC HƠN ÁP LỰC

Gió và mặt trời tranh luận với nhau, bên nào cũng cho là mình mạnh hơn. Thấy một người ở dưới thấp đang mặc chiếc áo khoác nặng. Gió nói : “Chúng ta thử xem ai có thể lột áo khoác của anh đó nhanh nhất”. Mặt trời đồng ý

và để gió bắt đầu. Gió quy tụ tất cả sức mạnh của mình và ập đến với những luồng khí dữ dội khiến áo anh bay phất phới. Nhưng gió thổi càng mạnh, anh càng giữ chặt áo.

Đến lượt mình, mặt trời nhẹ nhàng chiếu ánh nắng trên anh. Mặt trời càng lên cao, anh càng thấy nóng bức. Chẳng bao lâu, anh cởi áo và cầm trên tay.

202. NÓI XẤU

Một tối nọ, cáo đi tìm mồi và đến vườn nho của một người giàu có với những chùm nho lớn mọng nước treo lủng lẳng.

Cáo tự nhủ : “Ta sẽ hái một ít cho bữa ăn nhẹ đêm nay”. Rồi cáo nhún chân nhảy mạnh để hái, nhưng không thành công. Cáo lại cố gắng, nhưng mỗi lần nhảy trở nên yếu và chậm hơn. Cáo nổi nóng và nước dãi chảy ra.

Cuối cùng, cáo nằm thở mệt giữa những gốc nho. Nó nguyên rửa những chùm nho chín ngọt : “Các người là những trái nho xấu. Ta chẳng thèm ăn dù các người có rơi ngay vào miệng ta. Ai mà thèm những trái nho chua ?”

Nhưng chỉ mình cáo thấy chua. Cáo nói gì đi nữa, chùm nho vẫn đẹp và ngọt.

203. ĐIỀU HUYỀN BÍ.

Một thanh niên đi du lịch tới một thành phố lớn. Đến một nhà thờ, cậu ngã mũ cung kính cúi chào. Thấy điều này, một hành khách vẽ trí thức bên cạnh cậu nhận định :

- Ô, tôi biết bạn có đạo. Bạn học gì ở đó ?
- Tôi học những điều huyền nhiệm của tôn giáo.
- Huyền nhiệm ? Bạn không biết rằng chúng ta chẳng

bao giờ tin những gì chúng ta không hiểu ? Ít ra đó là nguyên tắc của tôi.

- Vậy anh hãy nói cho tôi biết tại sao ngón tay anh cử động khi anh ngoáy nó ?”

- Nó cử động vì sự sống trong tôi làm nó cử động.

- Nhưng tại sao nó cử động ?

- Vì tôi muốn thế.

- Tại sao tai của anh không cúp lại khi anh muốn nó ?
Lúc đó cuộc đối thoại chấm dứt.

204. THAM ĂN

Một con chó đánh cắp một miếng thịt và chạy thật nhanh về nhà. Đến một con mương với một tấm ván bắc ngang, chó nhìn xuống nước và thấy một điều kỳ lạ : ở dưới đó cũng có một con chó và một miếng thịt.

Chó tự nhủ : “Ồ, gì thế này : một con chó với một miếng thịt lớn hơn của mình ! Ta sẽ lấy miếng thịt đó”.

Nên chó há miệng để tấp miếng thịt của chó kia và miếng thịt rơi tõm xuống đáy mương. Chó nhìn chằm chằm xuống nước và lúc này con chó dưới đó cũng mất luôn miếng thịt. Vì thế, cả hai đều mất bữa tối...chó và ảnh của nó trong nước.

205. TRÒ CHƠI HÒA BÌNH

Thấy những em sáu, bảy tuổi đang chơi, một người hỏi : “Các cháu đang chơi kịch gì thế ?”

- Chiến tranh.

Ông nói với chúng : “Chơi kịch chiến tranh thật là đại ! Chắc hẳn các cháu phải biết chiến tranh khủng khiếp

như thế nào rồi. Tại sao các cháu không chơi kịch hòa bình ?”

Đám trẻ ngừng chơi, xúm lại và bàn bạc điều gì đó, rồi bối rối chẳng nói lời nào. Một em hỏi : “Ông ơi, làm thế nào chúng cháu chơi kịch hòa bình ? Chúng cháu không biết chơi”.

206. TÂM NHÌN VỀ TỘI

Một vị ẩn tu muốn trình bày cho thánh giả biết nhiều người khi phạm tội, chỉ có cái nhìn thiên cận về hậu quả khủng khiếp của những vấp phạm hoặc chỉ nhìn thấy hình phạt trước mắt. Ông kể câu chuyện về hai tù nhân nói với nhau về những cảnh ngộ sắp tới. Anh thứ nhất nói :

- Bạn phải ở đây bao lâu, Tâm ?
- Hai tuần.
- Ở đây kiểm soát gì ?
- Không, mọi thứ đều tự do.
- Anh đã làm gì ?
- Ồ, tôi bắn vợ tôi.
- Anh giết vợ mà anh chỉ ở trong này 2 tuần ?
- Thế thôi.....sau đó, tôi sẽ bị tử hình.

207. THÀNH KIẾN

Một linh mục mượn thợ máy sửa xe cho ngài. Khi anh tới, đầu tiên linh mục hỏi : “Anh thuộc giáo xứ nào ?”. Vì anh thuộc một giáo xứ hơn giáo xứ của ngài, nên ngài không mượn anh. Ngài cho rằng việc anh thành một thợ máy giỏi hay không còn tùy vào giáo xứ anh ở.

Thực ra, tôn giáo chẳng có ảnh hưởng gì đối với

nghề nghiệp của bạn như người thợ máy, bác sĩ, giáo sư, nghệ sĩ, đầu bếp, tài xế hoặc thương gia.

208. THỜI GIAN

Các con thú gặp nhau và tất cả đều than phiền về việc nhân loại đánh cắp mọi thứ tốt của chúng. Heo nói : “Họ đánh cắp thịt tôi”.

Gà phàn nàn : “Họ đánh cắp trứng tôi”.

Cừu lên tiếng : “Họ đánh cắp lông tôi”.

Chúng tiếp tục và đến lượt Ốc nói : “Chỉ có tôi là kẻ có những điều họ không thể đánh cắp được : Thời gian”.

209. NHÚN NHƯỜNG

Nếu hai con dê gặp nhau nơi đoạn đường hẹp trên một dòng suối. Chúng làm gì ? Chúng không thể quay lại và cũng không thể đi ngang qua nhau, vì không có một chỗ nhỏ để tránh. Theo bản năng, chúng biết nếu húc nhau, cả hai sẽ rơi xuống nước và chết đuối. Chúng sẽ làm gì ?

Thiên nhiên đã dạy chúng : một con nằm xuống và con kia có thể vượt qua. Kết quả là cả hai tới đích nó cách an toàn.

Hãy thử làm như thế.

210. TAY HỮU CHÚA

Bà nội và cháu trai 5 tuổi buổi sáng đi dạo ở vùng thôn quê, sương giá nhuộm trên cành lá tạo cho chúng màu sáng lấp lánh thật quyến rũ.

Bà ngạc nhiên, nhìn lên sườn đồi trong màu vàng-đỏ tươi lấp lánh : “Hãy nghĩ xem, Thiên Chúa đã sơn tăt cả cảnh đó”.

Cháu đồng ý : “Vâng, và Ngài đã thực hiện với cánh tay trái của Ngài”.

- Cháu muốn nói gì ?

- Ô, Vào ngày Chủ nhật, chúng con được dạy rằng Chúa Giêsu đang ngồi bên tay hữu Thiên Chúa.

211. LẠM PHÁT

Anh nông dân nuôi được hai con gà, đem bán cho một người thành thị và mua được hai áo sơ mi. Người thành thị bây giờ có hai con gà và anh nông dân có hai chiếc áo.

Một nhà hoạch định kinh tế khuyên anh giảm bớt nguồn cung để có thể tăng giá. Vì vậy, anh nông dân chỉ nuôi một con gà và đem ra chợ bán. Anh bán được giá gấp đôi, nhưng khi mua áo, anh phải trả gấp đôi.

Người thành thị có một con gà và anh nông dân có một áo sơ mi. Điều này được gọi là đời sống lạm phát....

212. CHUYỆN CÂY TRE

Một nông dân trồng bụi tre nơi góc vườn. Thân tre mỗi ngày mỗi cao lớn, thẳng đuột. Ngày kia, người ấy đến nói với cây cao nhất : “Này bạn, ta cần bạn. ”Cây tre nói : “Thưa ông, tôi sẵn sàng, ông cứ sử dụng tôi theo ý ông”

- Được, ta sẽ xẻ anh ra làm đôi.

Nghe thế, cây tre phản đối :

- Xẻ tôi ? Sao vậy ? Trong vườn có cây nào đẹp hơn

tôi đâu ? Xin ông đừng...Ông đừng tôi thế nào cũng được, nhưng xin đừng xẻ tôi ra...

- Nếu không xẻ anh ra thì anh chả được việc gì.

Một làn gió nhẹ thổi qua, cây tre cúi đầu thờ dài :
“Thưa ông, nếu chỉ còn cách đó, thì xin ông cứ làm theo ý ông”.

Người nông dân nói tiếp : “Ta sẽ tước bỏ hết các cành của ngươi”

- Ông tước cành tôi ? Như vậy còn gì là vẻ đẹp của tôi ? Lay Chúa, xin ông thương đừng làm thế...

- Nếu không tước cành, anh chả được việc gì.

Gió thổi mạnh hơn. Cây tre quần quai trong gió và nắng. Rồi nó mạnh dạn thưa : “Thưa ông, xin ông chặt tôi đi”.

Ông chủ nói : “Bạn thân mến, thực thì ta buộc lòng phải làm bạn đau, phải tước cành, khoét đốt bạn ; nếu không, ta không thể dùng bạn”.

Cây tre cúi rạp xuống đất nói : “Thưa ông, xin ông cứ việc chặt, dùng tôi theo ý ông”.

Người nông dân chặt tre, tước cành, xẻ đôi và lóc ruột làm thành cái máng chuyển nước từ dòng suối vào cánh đồng. Và sau đó, người nông dân có một vụ mùa bội thu.

213. LÒNG NGƯỜI

Một đầy tớ rất tín cẩn của vua muốn nghỉ việc sau nhiều năm phục vụ. Ông đến gặp vua và trình bày ý định của mình. Vua hứa ban cho ông bất cứ điều gì ông xin như món quà chia tay. Ông về nhà bàn với vợ.

Hôm sau, ông trở lại và xin có phép biến tất cả

những gì ông đựng tới thành vàng. Vua nói với ông :

- Anh có chắc đó là điều anh muốn không ? Tất nhiên tôi có thể cho anh, nhưng có thể nó sẽ không tốt như anh nghĩ.

- Thừa không như vậy đâu, đó là điều cả tôi và vợ tôi muốn.

Ông được như ý. Ông thử ngay tất cả những thứ quanh ông. Ông chạm vào mũ ông và nó trở thành vàng. Ông chạm vào bàn, cũng xảy ra tương tự. Ông vui sướng chạy về nhà và nói với vợ cách ông có thể làm tiền bất cứ lúc nào và nhiều như ông muốn. Rồi ông bảo bà ra chợ mua tất cả những đồ ăn ngon và nấu một bữa thiết đãi vua và hoàng hậu.

Bị kích thích bởi mùi thơm của những miếng thịt nướng và những mùi thơm khác, ông ngồi xuống bên miếng thịt gà quay. Khi ông chộp lấy nó, miếng thịt liền trở thành vàng. Ông thử những thức ăn khác, nhưng tất cả đều trở thành vàng- như ông mong ước.

Ông chết đói...

214. CHÍNH PHỦ

Một đồ đệ của Không tử hỏi : “Thành phần cơ bản của một chính phủ tốt là gì ?”

- Đủ lương thực, đủ vũ khí và lòng tin tưởng của dân.
- Nhưng giả sử ngài phải xoay sở một trong ba điều đó, ngài sẽ từ bỏ điều nào ?
- Vũ khí.
- Rồi giả sử ngài bị buộc phải chọn một trong hai điều còn lại, ngài sẽ bỏ điều nào ?
- Lương thực. Từ ngàn xưa, mọi chính phủ đều sụp đổ

khi mất lòng tin nơi dân chúng.

215 TRẢ TIỀN CHO SỰ THINH LẶNG

Một du khách Mỹ mượn một tài xế Ý đưa bà đi khắp đất nước. Chiều ngày thứ nhất, tài xế bắt đầu chỉ cho bà một vài vật cổ kính và bà nói về kinh miệt : “Tôi mượn anh lái xe chứ không phải để dạy tôi”.

Tài xế nín lặng trong suốt những ngày còn lại của chuyến đi. Khi ông đưa hóa đơn thanh toán, có một khoản bà không hiểu.

Tài xế nói : “Đó là vì sự thinh lặng. Tôi không thích điều đó, nên khi tôi làm, phải trả tiền cho tôi”.

216. BẠN BỊU

Bác sĩ : “Anh nên có nhiều hoạt động giải trí và nghỉ ngơi”. Bệnh nhân

- Nhưng, thưa bác sĩ, tôi rất bận.
- Vô lý ! Những con kiến là những sinh vật làm việc chăm chỉ, nhưng chúng luôn có thời gian đi dạo.

217. KHÔNG PHÙ HỢP

Sinh nhật thứ 6 của Tâm. Cậu nói với cha mẹ cậu thích một con chó hơn bất cứ thứ gì khác. Khi cậu đi học về, cha cậu dẫn cậu vào phòng khách.

Một con chó lớn đứng giữa phòng. Tâm đi vòng quanh con chó khổng lồ, quan sát kỹ nhưng không dám lại gần.

Mẹ cậu hỏi : “Có gì không, Tâm ?”

- Không, nhưng xin nói cho con biết : nó dành cho con hay con dành cho nó ?

218. CÁCH ỨNG XỬ

Một cô gái biện hộ cho việc mình đến những nơi giải trí khả nghi : “Tôi nghĩ một người công giáo có thể đi bất cứ đâu”.

Bạn cô đáp : “Tất nhiên, nhưng lời bạn làm tôi nhớ một chuyện : lần đó, tôi và một số người đến thăm một mỏ than. Một cô gái mặc bộ đồ trắng đẹp. Cô hỏi người hướng dẫn :

- Tôi có thể mặc đồ trắng xuống hầm mỏ không ?
- Được, không có gì ngăn cản cô mặc áo trắng xuống đó, nhưng điều đáng ngại là khi trở lại, áo cô không còn trắng nữa.

219. DẠY CON

Người cha giảng giải cho đứa con trai về sự tội tệ của việc đi chơi khuya và sáng thức trễ :

- Con sẽ chẳng là gì nếu không cải hóa cuộc sống. Hãy xem những con chim thức sớm bắt côn trùng.

- Nhưng côn trùng đó thế nào, Ba ? Có phải chúng ngu ngốc thức dậy quá sớm không ?

- Này con, côn trùng đó suốt đêm không ngủ ; chúng đang trên đường về nhà.

220. BẤT LƯƠNG

Một người bán bánh mì mua bơ của một nông dân hàng xóm. Ngày kia, anh nghi người bán bơ cân thiếu. Sau bảy ngày cân bơ, anh kết luận rằng những ống bơ anh nông dân mang tới ngày càng nhẹ đi.

Người bán bánh tức giận, kiện anh nông dân ra toà. Người phân xử nói

- Tôi coi như anh đã gian lận.
- Thưa ông, không.
- Anh thường gói bơ để cân bán như thế nào ?
- Khi người bán bánh mua bơ, tôi đóng bơ bằng trọng lượng ổ bánh. Nếu khối lượng bơ không đúng, anh ấy phải tự khiển trách mình.

221. DUY VẬT

Một rabbi già nói với một thanh niên theo thuyết duy vật về mối quan hệ giữa con người và TC. Ông dẫn anh đứng trước cửa sổ và hỏi :

- Anh nhìn thấy gì ?
 - Tôi thấy trẻ con đang chơi.
- Rồi ông lấy tấm gương đặt trước mặt anh hỏi :
- Bây giờ thì anh thấy gì ?
 - Tôi chỉ thấy mình thôi.
 - Chỉ một vật đặt giữa anh và người khác, thì anh chỉ còn thấy có mình. Anh không ngạc nhiên về điều đó sao ?

222. CHIẾM HỮU CỦA CÁI

Đây là cuộc nói chuyện giữa một thanh niên đầy tham vọng và một cụ già rất từng trải :

- Tôi sẽ trau dồi nghiệp vụ
- Rồi sau đó ?
- Tôi sẽ lao vào kinh doanh.
- Rồi sau đó ?
- Tôi sẽ tích lũy lấy một sản nghiệp.
- Rồi sau đó ?
- Khi về già, tôi nghỉ hưu và sống bằng đồng tiền của mình.
- Rồi sau đó ?
- Dĩ nhiên là một ngày nào đó, tôi sẽ chết.
- Rồi sau đó ?
- ... !

223. ĂN NĂN

Satan phàn nàn với Chúa : “Ngài không công bằng. Nhiều tội nhân làm điều sai trái và Ngài lại đón nhận họ. Thật ra, có người trở lại sáu bảy lần và Ngài vẫn nhận. Tôi chỉ phạm một lỗi lớn mà Ngài kết án tôi đời đời. ”Chúa nói : “Đã bao giờ ngươi xin tha thứ hoặc ăn năn chưa ?”.

224. VỎ QUÍT, MÓNG TAY

Tại hàng thịt, người bán đặt miếng thịt cuối cùng lên phản. Ông nói với người khách đang đợi :

- 3 đồng 95 xu.
- Miếng này bé quá ! Lấy cho tôi miếng lớn hơn được không ?

Chủ tiệm quay lưng, để miếng thịt vào tủ lạnh. Lát sau, ông lại lấy ra và nói :

- Đó, miếng này giá 4 đồng 80 xu.

- Được, vậy ông gói cả hai miếng cho tôi.

225. BIẾN THÙ THÀNH BẠN

Một hoàng đế Trung hoa muốn chiếm đất của kẻ thù và tiêu diệt họ. Nhưng ít lâu sau, thần dân thấy nhà vua đi lại, ăn uống với kẻ thù trước kia.

- Chẳng phải ngài đã từng nói là sẽ tiêu diệt hết kẻ thù ?

- Đúng, ta đã tiêu diệt hết kẻ thù. và ta đã biến họ thành bạn bè của ta.

226. TRÁI TÁO

Đức Hồng y Roncalli (sau là Giáo hoàng Gioan 23) ngày kia dự tiếp tân bên cạnh một nữ công tước mặc chiếc váy cực kì ngắn. Ngài tỏ vẻ khó chịu bằng cách suốt bữa tiệc làm như không biết bà. Cuối bữa, ngài đưa cho bà một trái táo. Rất hân hạnh, bà nói :

- Tôi không biết phải cảm ơn Ngài thế nào. Nhờ đâu tôi được Ngài ưu ái như thế ?

Ngài chăm chăm nhìn bà rồi nói :

- Sau khi Evà ăn quả táo, bà ta mới nhận ra là mình thiếu quần áo.

227. TRÚNG SỐ

Một ông già trúng số độc đắc 100 triệu. Ông bị bệnh tim, gia đình lo sợ tin vui sẽ giết ông mất. Vì thế, họ đến gặp một mục sư, xin ngài đến thăm dò và hỏi xem ông già

sẽ làm gì nếu có 100 triệu. Ông nói : “Tôi sẽ cho ngài và cho nhà thờ một nửa.”

Mục sư té xỉu.

228. LÒNG NGƯỜI

Một thanh niên rất nghèo và Chúa đã cho anh 10 trái táo : 3 trái để ăn, 3 trái để làm nhà hầu có nơi ở che mưa nắng, 3 trái để buôn bán kiếm cơm ăn áo mặc, và trái cuối cùng để anh có thể mua thứ gì đó dâng lại cho Chúa cảm ơn Ngài.

Anh thanh niên ăn hết 3 trái đầu. Anh đã kinh doanh 3 trái để làm nhà, 3 trái tiếp theo để có cửa cái.

Rồi anh nhìn trái thứ mười, nó dường như to và ngon hơn những trái kia. Anh biết rằng Chúa cho anh trái thứ mười hầu anh có thể dâng lại cho Ngài để tỏ lòng biết ơn. Nhưng anh lấy lý do là Chúa đã có tất cả, và đây là trái đặc biệt, nên.... anh đã ăn trái thứ mười. Và anh đã trả lại cho Chúa cái hạt.

229. TIN

Một doanh nhân giàu có ở một Tiểu bang nam Hoa Kỳ có sáng kiến ngộ nghĩnh để thử lòng người : ông cho in rất nhiều bích chương và dán khắp nơi trong thành phố nơi ông đang ở. Đại khái nội dung những tấm bích chương loan báo : bất cứ ai mắc nợ, nếu đến văn phòng của ông ngày đó, tháng đó từ 9g-12g đều được ông giúp đỡ để trả nợ. Dĩ nhiên mọi người đều bàn tán về lời mời gọi này, nhưng đa số đã xem đây là một trò đùa. Đúng ngày hẹn, doanh nhân đến ngồi trong văn phòng của mình. Hai giờ đồng hồ trôi

qua mà không thấy người nào đến. Mãi tới 11g mới có một người đàn ông rút rè đến... Doanh nhân ký cho ông một ngân phiếu để trả hết nợ. Gần 12g một vài người nữa cũng đến... và dĩ nhiên họ cũng được giúp đỡ tận tình. Còn tất cả những người khác khi hiểu được lời mời gọi của doanh nhân thì đã quá muộn. Khi người ta không tin ở lòng tốt của con người, thì làm sao có thể tin tưởng ở lòng tốt của Thiên Chúa ?

230. CỨU KHỎI CHẾT

Một cụ già còng lưng vì tuổi tác và vất vả đang gom củi trong rừng. Ông nghĩ về phận mình và cảm thấy chán chường. Ông ném bó củi xuống và than vãn : “Cuộc sống cơ cực quá, không thể chịu nổi nữa ! Ước gì thần chết rước tôi đi !”.

Vừa nói xong, thần chết xuất hiện với bộ xương trong chiếc áo đen đứng trước mặt ông và nói : “Ta nghe người gọi, Ta có thể giúp người điều chi ?”. Ông già kinh sợ, nói : “Ngài có thể giúp tôi đặt bó củi này lên vai không ?”.

231. TÊN TRỘM

Một mục sư nói chuyện với một tín đồ lười biếng :

- Anh có thường đến nhà thờ không ?
- Không. Người trộm lành hấp hối trên thập giá đâu cần đến nhà thờ thế mà vẫn lên thiên đàng.
- Có khi nào anh nói về Chúa cho bạn bè nghe không ?

- Không. Người trộm hấp hối ấy đâu có nói về Chúa cho ai nghe.

- Anh có đi truyền giáo không ?

- Không. Người trộm hấp hối ấy đâu có truyền giáo cho ai.

- Anh tưởng mình giống người trộm ấy ư ? Không đâu. Có một khác biệt cơ bản : anh ta là một tên trộm đang hấp hối, còn anh là một tên trộm còn sống nhăn. (Ottobain Teacher)

232. TÌM LẠI HẠNH PHÚC

Tại văn phòng của một Cố vấn Tâm lý, một thiếu phụ vừa trẻ vừa giàu giải bày tâm sự : “Bất cứ thứ gì tôi muốn thì chồng tôi đều cho cả. Tôi có đủ mọi ”sự” nhưng trong lòng trống vắng vô cùng. Xin bà hãy cho tôi một lời khuyên”. Nhà Cố vấn tâm lý không trả lời, nhưng bảo cô thư ký của bà kể chuyện đời cô. Cô này kể : chồng tôi đã chết, cách nay 3 tháng con tôi cũng chết vì xe đụng. Tôi cảm thấy mất tất cả, tôi không ngủ được, tôi không muốn ăn uống, tôi không bao giờ cười. Một hôm tôi đi làm về hơi khuya. Có một chú mèo con cứ đi theo sau tôi. Trời lạnh. Tôi cũng tội nghiệp nó, nên tôi mở cửa cho nó vào nhà. Tôi pha cho nó một ly sữa. Nó kêu meo meo và cọ mình vào chân tôi. Lần đầu tiên tôi cười. Rồi tôi nghĩ : nếu việc giúp cho một chú mèo con có thể làm tôi cười, thì việc giúp cho người nào đó chắc có thể làm tôi hạnh phúc. Thế là hôm sau tôi nướng vài ổ bánh đem cho bà cụ hàng xóm đang bệnh. Mỗi ngày tôi cố làm vài việc gì đó cho những người tôi gặp được vui vẻ. Và quả thực tôi đã thấy hạnh phúc. Tôi nghiệm ra được điều này là ta sẽ không hạnh

phúc khi ta chỉ chờ người khác đem lại hạnh phúc cho mình ; ngược lại ta sẽ hạnh phúc thật khi ta làm cho người khác hạnh phúc”. Nghe đến đó, người thiếu phụ trẻ bật khóc. Cô đã có bất cứ thứ gì đồng tiền có thể mua được nhưng cô đã đánh mất những thứ mà đồng tiền không mua nổi. Và cô quyết định noi gương cô thư ký nọ. (Charlene Johnson).

233. CHỈ THẤY BỀ NGOÀI

Nhiều người chỉ thấy và tin vào những thực tại bề ngoài của sự vật, cũng giống như những người chỉ thấy vỏ trái dừa mà chẳng bao giờ thưởng thức được nước và cùi dừa. Với họ, chiếc nắp cái chỉ là một cái lá ; nhưng ta biết có thể ăn được. Với họ, viết chỉ là đánh dấu trên giấy ; nhưng ta biết những dấu này nói lên điều gì đó. Người trần gian giống như những người ở vùng rừng núi xa xôi, họ nhìn vào một ống dẫn và không hề nghĩ rằng nước đang chảy trong đó. Họ chỉ thấy bề ngoài, không thấy được bên trong.

Người ta nhìn một con người và chẳng nghĩ về tâm hồn bên trong.

234. KINH NGHIỆM

Mark Twain có lần đã nói : “Nếu con trai bạn muốn bắt một con mèo về nhà bằng cách xách đuôi nó, hãy để cậu ta làm. Kinh nghiệm sẽ dạy cho cậu gấp nghìn lần những lời chỉ dẫn”.

Chúng ta học hỏi từ những kinh nghiệm đau thương, nhưng cũng từ những kinh nghiệm tốt.

Từ ”mưa” sẽ nói cho bạn điều gì nếu như bạn chưa bao giờ đi trong mưa hoặc tiếp xúc với nó ? hay ”tuyết”, ”bão”, ”lửa”....nếu như chưa bao giờ bạn nóng vì lửa, lạnh vì tuyết hoặc bị bão táp vùi dập ?

”Tình yêu” cũng chẳng là gì nếu như bạn chưa bao giờ kinh nghiệm về nó.

235. TÌM THẤY CHÍNH MÌNH

Nếu được chọn lựa, bạn sẽ chọn là ai ? Một thương gia ? một ngôi sao điện ảnh ? một thủ tướng ?

Một phóng viên đề nghị George Bernard Shaw chơi trò chọn lựa trước khi chết. Phóng viên hỏi : “Ông Shaw, Ông đã gặp nhiều danh nhân trên thế giới. Ông biết hoàng gia, biết những tác giả nổi tiếng, những nghệ sĩ, những giáo sư. Nếu được sống và là bất cứ người nào ông biết hoặc trong lịch sử, ông muốn là ai ?”

- Tôi sẽ chọn là George Bernard Shaw, nhưng chẳng được nữa đâu.

236. GIÁC NGỘ

Một ông vua nọ có thói quen mỗi ngày nghe một đoạn trong kinh Bagayad Gita. Người phụ trách việc đọc kinh này là một nhà sư đạo đức, thông thái. Cứ mỗi lần đọc xong một đoạn kinh, ông lại dùng đến kiến thức uyên bác của mình để giải thích cho vua nghe. Và ngày nào ông cũng đặt câu hỏi ”Bệ hạ có hiểu những gì thần vừa dẫn giải không?”. Nhưng lần nào nhà vua cũng chỉ trả lời ”Khanh nên hỏi điều đó với khanh trước đã”... Ngày nọ, giữa lúc đọc kinh, ông bỗng được giác ngộ và nhận ra tất cả mọi sự

đều là hảo huyền. Thế là nhà sư quyết từ bỏ mọi sự và lên đường bắt đầu cuộc sống của một người hành khất. Trước khi ra đi, ông nói với nhà vua ”Tâu bệ hạ, thế là cuối cùng hạ thần đã hiểu được”... Giác ngộ đích thực, hiểu biết chân lý chính là thực thi chân lý”.

237. BẢO THỦ VÀ CẤP TIẾN

Để bước đi, bạn phải đặt một chân lên đất và một chân trên không. Nếu đặt cả hai chân trên đất (quá bảo thủ), bạn không thể đi được.

Nếu đưa cả hai chân lên không (quá cấp tiến), bạn sẽ ngã thảm hại.

238. TIẾT KIỆM THỜI GIAN

Trên một tờ báo Anh, có đăng lời này : “Lời khuyên nhỏ cho một thương gia lớn để tiết kiệm thời gian, là đội mũ ngay khi có tiếng gõ cửa. Nếu là người bạn muốn gặp, bạn nói mình vừa mới trở về. Nếu không, bạn nói mình sắp phải đi”.

239. NGƯỜI KHÔNG SỐNG THỰC

Người kia rất tham việc, không dám lãng phí một phút nào.

Trên đường ra phố, ông dự định xem sẽ mua sắm ở cửa hiệu nào. Trong cửa hiệu, ông dự định nơi ông sẽ đi dạo. Trong lúc đi dạo, ông dự định nơi ông sẽ đến ăn. Trong khi ăn món chính, ông dự định sẽ ăn món tráng

miệng gì. Trong khi trắng miệng, ông nhìn bảng danh mục để chọn xe buýt về nhà.

Ông chẳng bao giờ chú ý đến những gì ông đang làm. Ông luôn chuẩn bị cho những sự việc kế tiếp.

Một ngày kia ông phải đối đầu với điều mà ông không chuẩn bị là cái chết. Khi sắp chết, ông kinh ngạc về cuộc đời trống rỗng và vô nghĩa của mình. Ông chẳng bao giờ sống với hiện tại.

240. HIỂU BIẾT

Đang đi dạo, tôi ngạc nhiên nhìn thấy một người ngồi trên ghế cuối vườn. Tôi nghĩ : “Quá lười biếng !”. Nhưng đột nhiên tôi thấy đôi nạng dựa ở ghế của anh. Anh làm việc dù bị tật nguyền.

Bài học tôi học được về sự phán đoán nông nổi vẫn khắc ghi trong tôi cho đến hôm nay : thánh giá của người khác đôi khi là do cái nhìn hạn hẹp của ta.

241. VƯỜN LÊN

Một giáo sĩ trẻ được phân công giảng giải trong tù. Ngài cố gắng tìm những lời lẽ hoặc biện pháp mong hoán cải những kẻ cứng đầu.

Bước vào phòng, ngài rùng mình nhìn thấy những bộ mặt buồn bã. Ngài cầu xin sự sáng suốt như khi ngài bước lên bục giảng. Ngài vấp chân và té nhào xuống khiến mọi người phải bật cười.

Linh mục cảm thấy đau và xấu hổ. Ngài nảy ra một ý nghĩ rồi nhảy mạnh liên hai bậc, cười với mọi người và nói : “Này các bạn, đó cũng là lý do tại sao hôm nay tôi

đến đây : Tôi muốn cho các bạn thấy rằng một người có thể vươn lên sau những thất bại đáng xấu hổ”.

242. TÔI VÀ SÁNG

Một đêm kia, trên một đường phố vắng vẻ, Bóng Tối ngồi co ro, buồn bã. Từ một xó nọ loé lên một Tia Sáng, rất nhỏ và rất yếu, nhưng là một tia sáng, phát ra từ một cây nến nhỏ mà ai đó đã cắm ở đấy. Một người khách đi qua nhìn thấy cây nến nhỏ và nói :

- Sao mi lại chiếu sáng trong cái xó kẹt này ? Thiếu gì chỗ khác, mi đến đó mà chiếu sáng thì sẽ hữu ích hơn nhiều.

- Tại sao hử, cây nến trả lời. Tôi chiếu sáng bởi vì tôi là cây nến. Tôi có chiếu sáng thì tôi mới là cây nến. Và lại tôi chiếu sáng đâu phải chỉ để cho người ta thấy mà còn để cho tôi vui, vui vì được làm Tia sáng, vui vì được chiếu sáng.

Bóng Tối nghe thế rất bức bối. Nó nhào tới phủ lên Tia sáng mong làm cho Tia sáng bị tắt. Nhưng chẳng những Tia sáng không tắt, trái lại Bóng Tối còn bị rách nát ra. (Willi Hoffsuemmer).

243. KHẢ NĂNG NGHE

Một người da đỏ cùng đi với một người da trắng trên đường. Người da đỏ bỗng vỗ vai người da trắng, hỏi

- Anh có nghe gì không ?

Người da trắng hết sức lóng tai nghe, rồi đáp

- Tôi chẳng nghe gì cả.

- Có mà, tôi nghe tiếng một con dế gáy.

- Làm gì mà có con dế nào giữa đường phố nhộn nhịp như thế này ? Mà cho dù có đi nữa thì làm sao anh nghe được tiếng nó giữa bao tiếng ồn ào của xe cộ và người qua kẻ lại ?

Người da đỏ không thèm trả lời. Anh đi đến một bức tường bên vệ đường. Bức tường đã cũ. Nhiều dây leo chằng chịt trên đó. Anh vạch đám dây leo sang một bên. Một lỗ trống hiện ra, trong đó rõ ràng có một con dế đang gáy.

Người da trắng thán phục :

- Dân da đỏ các anh có lỗ tai thính hơn dân da trắng chúng tôi nhiều.

- Không phải thế đâu. Để tôi thử cái này cho anh xem.

Người da đỏ lấy trong túi ra một đồng tiền kẽm, thả xuống mặt đường. Tiếng đồng tiền lăn len ken khiến mọi người đi đường ngoái đầu nhìn lại. Liền đó người da đỏ giải thích :

- Tiếng của đồng tiền kẽm nhỏ hơn tiếng dế kêu rất nhiều. Thế mà mọi người da trắng đều nghe được. Còn tiếng con dế lớn hơn nhưng chỉ có tôi nghe được. Không phải ai thính tai hơn ai cả. Sự thực chính là chúng ta chỉ nghe được tiếng của những thứ chúng ta thường quan tâm đến ý (Willi Hoffsemmer).

244. TIỀN

Người công nhân đồ mồ hôi để có được nó
Kẻ hoang phí thì đốt nó
Chủ ngân hàng đem nó cho vay
Đàn bà xài nó
Kẻ lưu manh làm giả nó

Nhân viên thuê vụ lấy nó
Người hấp hối lia bỏ nó
Kẻ thừa kế tiếp thu nó
Người tiết kiệm để dành nó
Người keo kiệt thêm khát nó
Kẻ ăn trộm chộp lấy nó
Người giàu gia tăng nó
Người cờ bạc bị mất nó
Phần tôi thì dùng nó (Quote)

245. XIN KHÔNG ĐÚNG

Một thương gia gặp khó khăn trong việc kinh doanh. Ông là người sùng đạo, nhưng rất hẹp hòi với việc dâng cúng vào nhà thờ Ông đến nhà thờ và xin Chúa cho trúng số. Ông mong chờ nhưng chẳng thấy gì. Ông lại đến nhà thờ với vẻ hơi buồn. Một lần nữa ông nài xin, nhưng cũng chẳng được gì.

Hôm sau, ông tức giận và hét lên với Chúa : “Tại sao Ngài không cho con một cơ hội ?”

Đột nhiên một luồng gió nhẹ thoảng qua và một giọng uy nghiêm : “Cho con một cơ hội hả ? Sao con không cho Ta một cơ hội ? Ít là bằng số tiền mua một tấm vé”.

246. THỜI GIAN

Hai người thiệt mạng vì một người tức giận người kia và anh đã dùng quả lắc đồng hồ làm vũ khí để sát hại người bạn. Rồi anh uống thuốc độc và cả hai cùng chết.

Một triết gia bình luận về bi kịch này như sau :

“Thật xấu hổ vì không biết sử dụng quả lắc đó. Với thời gian, nó sẽ giết cả hai cách êm ả và tử tế”.

247. NHẬN VÀ CHO

Một bàn tay nắm chặt không thể nhận được gì. Lời khôn ngoan này áp dụng cách sâu sắc cho những việc công ích của con người. Người không chia sẻ chính mình với hàng xóm chỉ nhận được rất ít thân hữu. Sự khép chặt đó cũng giam hãm những đứa trẻ, làm tiêu tan những mục đích cuối cùng của chúng.

Không phải ngẫu nhiên mà biểu tượng cực quyền của nhiều quốc gia là không thể bắt tay : bàn tay nắm chặt.

Đề là một người gieo hạt, người gieo phải mở bàn tay của mình. Anh phải làm điều đó cách rõ ràng trước khi có thể thu hoạch, và tiến trình không dừng ở đó. Để có được hiểu biết hoặc khôn ngoan, anh phải mở trí ra. Nếu anh muốn đón nhận tình yêu, anh phải trao hiến nó- và để làm điều này, anh cần phải mở con tim ra.

Nhìn xung quanh, bạn sẽ thấy sự thật này chiếu dãi khắp nơi. Một bàn tay nắm chặt không thể đón nhận, vì không thứ gì có thể nhận vào được. Và nhất là nó chẳng có gì để cho.

248. NGHE

Một chuyên viên trình bày một số tiện ích về nhà ở cho dân. Đến giờ thuyết trình, đám đông dân làng vẫn tụ tập bên ngoài hội trường, chỉ một ít người đã liềm vào trước. Giảng viên bước tới cửa và mời họ vào. Ông nói với họ rằng cuộc nói chuyện hoàn toàn miễn phí. Có nhiều

tiếng lảm bảm và xì xào, giảng viên không hiểu chuyện gì, chỉ thấy họ vào cách miễn cưỡng. Cuối cùng, ông gọi một anh bạn trông sáng sủa và hỏi xem có chuyện gì.

- Trước khi vào, những người của tôi muốn biết ông trả cho họ bao nhiêu ?

- Cái gì ! Tôi phải trả tiền để họ nghe tôi thuyết trình à ?

- Tất nhiên ! Mọi người có thể nói, nói, nói, nhưng nghe lâu rất khó. Bây giờ ông trả bao nhiêu ?

249. ĐÁNH GIÁ ĐIỀU TÂM THƯỜNG

Bị một nhát búa giáng lằm, ngón tay cái của một thanh niên mất khả năng làm việc. Một người bạn khi nghe biết, nói : “Thật quá tệ !”

Nhưng anh là người triết lý. Anh trả lời : “Không. Nó là một trong những điều tốt nhất xảy đến cho tôi. Nó đã dạy tôi đánh giá ngón cái. Trước đây tôi chưa bao giờ biết giá trị của nó. Tôi đã khám phá ra con số thực ngày đầu tiên sau khi ngón cái bị đau, rằng có 257 thứ tôi đã dùng ngón cái mỗi ngày trong đời mà không cần một chút suy nghĩ. Tôi chưa bao giờ nhận ra rằng hầu như nó không thể thiếu đối với tôi”.

250. CON NGỔNG

Một ông già nghèo ngồi bên cửa sổ lo lắng cho tương lai. Một người lạ mặt ôm một con ngỗng đến tặng ông già và nói : “Ông hãy chăm sóc con ngỗng này chu đáo thì nó sẽ giúp ích cho ông”. Rồi người đó đi mất. Ông già nghèo đem con ngỗng vào nhà, cho nó ăn, cho nó uống, ban đêm

cho nó ngủ trong một cái lồng sạch sẽ. Sáng hôm sau khi nhín vào chiếc lồng ông vui mừng thấy một quả trứng ngỗng bằng vàng. Ông mang quả trứng ra tiệm bán được một số tiền lớn, mua được đủ mọi thứ cần thiết cho cuộc sống. Hôm sau ông được thêm một trứng ngỗng vàng nữa. Hôm sau nữa cũng vậy. Cứ thế mỗi ngày ông nhặt được một quả trứng vàng. Từ đó ông không còn nghèo nữa, ông sống rất thoải mái. Nhưng dần dần ông trở thành tham lam. Ông không chịu mỗi ngày chỉ có một trứng, ông không thể chờ cho tới hết tuần mới có được 7 trứng. Ông muốn có ngay một lúc tất cả những trứng vàng của con ngỗng. Thế là ông mổ bụng con ngỗng ra. Nhưng ông chẳng thấy quả trứng nào trong đó cả. Ông vội may bụng ngỗng lại mong nó đừng chết. Nhưng vô ích. Khi đó người lạ mặt kia trở lại, và nói : “Trước đây tôi đã chẳng bảo với ông rằng nếu ông chăm sóc con ngỗng tử tế thì nó sẽ giúp ích cho ông sao ? Bây giờ cả ông lẫn tôi đều đã mất tất cả” (Aesop).

251. COI TRỌNG MÌNH

Một máy bay nhỏ chở hành khách đang bay với vận tốc vừa phải. Hành khách gồm một giáo sĩ, một hướng đạo sinh và giám đốc một công ty sản xuất máy điện toán. Đột nhiên, động cơ ngừng hoạt động.

Kêu cứu cách điên cuồng, có ba chiếc dù được đưa ra. Một luồng gió mạnh ập vào, cửa mở tung. Khi máy bay nghiêng và rơi trong không trung. Điều khủng khiếp là không có đủ dù. Một cái quá ít.

Phi công khóc : “Tôi phải có một dù. Tôi có vợ và 3 con”. Vì thế anh chộp một chiếc dù, mặc vào và nhảy nhanh vào chỗ trống”. Gió vẫn rít lên và ba người nhìn

nhau.

Kỹ sư điện toán kêu lên : “Ồ, chắc tôi phải có dù. Tôi là người thông minh nhất thế giới”. Và ông luôn nhanh tay vào đây vai rồi nhảy ra.

Vị giáo sĩ thở dài buồn bã và nói : “Này con, con hãy lấy chiếc dù cuối cùng. Tôi đã già và sẵn sàng gặp Đấng tạo hóa của tôi ; con là một thanh niên tốt với tất cả cuộc sống đang chờ con phía trước”.

Hướng đạo sinh mỉm cười nói : “Cứ bình tâm, thầy đáng kính. Còn đủ cho mỗi chúng ta một dù. ‘Người thông minh nhất thế giới’ mới nhảy ra mang ba lô của con”.

252. GIÁ TRỊ Ở TRONG VÀ Ở CẠNH BẠN

Một nông dân Nam phi đã cố gắng nhiều năm mà vẫn không đủ sống nơi vùng đất sỏi đá khô cằn tại nông trang của ông. Ông nghe rằng nhiều người đang tìm kim cương trên khắp đất nước, nên ông bán nông trang và bắt đầu tìm kiếm kim cương.

Sau một năm tìm kiếm không kết quả, ông chết. Một ngày kia, người mua nông trang của ông để ý những hòn đá khác thường ở góc ruộng. Vì hiếu kỳ, ông đem chúng về, rửa sạch và đánh bóng.

Nông trang đó cho thấy mỏ kim cương đầu tiên.

253. TÌM KHÔNG ĐÚNG CHỖ

Một người thấy anh bạn hàng xóm chống tay và quỳ gối tìm kiếm.

- Anh tìm gì vậy ?
- Chìa khóa của tôi, tôi đã đánh mất nó.

Rồi cả hai cùng quan sát và tìm kiếm mãi. Cuối cùng, người bạn hỏi :

- Anh có thể định được nơi anh đánh rơi nó không ?
- Ồ, được. Ở trong nhà.
- Trời ! Thế sao anh lại tìm ở ngoài này ?
- Vì ở đây sáng hơn.

254. LÒNG TIN MẠNH MẼ

Một tướng quân quyết định tấn công cho dù binh lính của ông chỉ bằng một phần mười quân địch. Ông quả quyết rằng sẽ thắng, nhưng lính của ông rất nghi ngờ.

Vì thế, trên đường đi tới trận chiến, ông dừng lại ở một nhà thờ và vào cầu nguyện. Khi ông trở ra, ông nói” : Tôi sẽ tung một đồng tiền lên. Nếu nó ngửa, chúng ta sẽ thắng. Nếu nó sấp, chúng ta sẽ thua. Vận mệnh bây giờ sẽ được tiết lộ nơi nó”.

Ông tung đồng tiền lên. Nó ngửa. Những người lính rất hăm hở vào trận đấu và tin rằng họ sẽ thắng cách dễ dàng.

Hôm sau, một sĩ quan có niềm tin mạnh mẽ nói với tướng quân : “Kết quả cho ta thấy rằng không ai có thể thay đổi cánh tay vận mệnh”.

Tướng quân trả lời : “Rất đúng”, và cho anh hay rằng đồng tiền có hai mặt ngửa.

255. KHÔN NGOAN

Chúa quá mệt vì những lời cầu nguyện của một người kia, đến nỗi Ngài hiện ra với anh và nói : “Ta quyết định ban cho con bất kỳ 3 điều gì con xin. Sau đó, Ta sẽ không

cho con điều gì nữa”.

Anh vui sướng và lập tức đưa ra lời cầu xin thứ nhất. Anh xin cho vợ chết để anh có thể cưới một phụ nữ tốt hơn.

Điều anh xin đã được ban cho.

Nhưng khi bạn bè và bà con tụ tập để lo chôn cất vợ anh và nhắc lại những phẩm chất tốt của chị, anh nhận ra rằng anh đã vội vã. Bây giờ anh biết mình thật mù quáng đối với tất cả những đức tính của vợ. Anh có thể tìm được một người phụ nữ khác tốt như vậy không ?

Vì thế anh xin Chúa cho vợ anh sống lại. Anh được như ý.

Anh chỉ còn một lời xin nữa. Anh nhất định lần này không để bị lầm lỡ, vì anh sẽ không có cơ hội để sửa đổi. Anh tham khảo nhiều lần. Một vài người bạn khuyên anh xin được bất tử. Nhưng những người khác nói sự bất tử mang lại cho anh điều gì nếu anh không có sức khỏe tốt ? Và sức khỏe làm được gì nếu anh không có tiền ? Và tiền để làm gì nếu anh không có bạn ?

Nhiều năm trôi qua nhưng tâm trí anh không thể xác định được điều xin : sự sống hoặc sức khỏe, của cải hoặc quyền lực hay tình yêu. Cuối cùng anh nói với Chúa : “Xin khuyên con về điều cần xin”.

Chúa mỉm cười khi thấy tình trạng khó khăn của anh và nói : “Xin cho được khôn ngoan là điều không có gì cuộc sống mang lại cho con”.

256. HOÁN CẢI

Một nhà đại thần bí Ấn độ nói về chính mình : “Tôi là một nhà cách mạng khi còn trẻ, và tất cả những gì tôi cầu

nguyện với Chúa là : “Lạy Chúa, xin cho con quyền lực để cải tạo thế giới”

Khi đến tuổi trung niên, tôi nhận ra rằng nửa cuộc đời qua đi mà không một tâm hồn nào được thay đổi. Tôi đổi lại lời cầu : “Lạy Chúa, xin cho con thiện chí để hoán cải tất cả những người tiếp xúc với con.

Bây giờ tôi đã già và gần kết thúc cuộc đời. tôi cảm thấy mình ngu dại biết bao. Lời cầu nguyện của tôi bây giờ là : “Lạy Chúa, xin cho con thiện chí để hoán cải chính con”. Nếu tôi xin điều này ngay từ đầu, tôi đã không lãng phí cuộc đời”.

257. KHÔNG THẤY ĐIỀU HIỂN NHIÊN

Một công nhân Balan mỗi ngày ra khỏi nhà máy với một xe cút kít chở đầy rom. Mỗi lần, những người canh gác lục soát rom cách kỹ lưỡng để xem có giấu gì trong đó.

Ngày kia, một người bạn của anh lén đến hỏi cách bí mật : “Anh lấy gì của nhà máy ?”

- Xe cút kít.

258. QUAN ĐIỂM

Hai con ruồi đang bò trên trần của một căn hộ. Một con nhận định : “Bạn thấy không, con người thật ngớ ngẩn”.

- Con người ngớ ngẩn ? Làm thế nào anh nhận ra điều đó ?

- Thử nhìn xem, họ dùng tiền quý giá để xây dựng trần nhà cao đẹp trong khi họ đi lại trên sàn.

259. CÂY NÉN

Nến tượng trưng cho đời sống tôn giáo.

Sáp tượng trưng cho cơ thể. Nó được thâu thập bởi những con ong thợ cần cù trình khiết, chứ không phải ong chúa hay những ong đực biếng nhác. Chúng gom góp từ những bông hoa, những vẻ đẹp của tự nhiên.

Ngon lửa tượng trưng cho cuộc sống của cơ thể, tâm hồn trong cơ thể, hoặc sinh lực trong tâm hồn. Ngon lửa sẽ thiêu hủy nến, biến nó thành cây nến. Nến thấp sáng để phục vụ Chúa, ngọn lửa luôn cháy hướng lên. Nó làm việc cách âm thầm, chẳng bao giờ dịch chuyển.... cho ánh sáng và làm ấm cúng tất cả những gì xung quanh nó.

Ánh sáng của ngọn lửa chẳng bao giờ mất, ngay cả khi chính ngọn lửa đó tắt....nó đi mãi vào không gian... những tia sáng chẳng bao giờ ngừng.... những việc làm của chúng ta cũng phải như vậy.

260. SÁNG TẠO

Nếu bạn hỏi một người : “Phân nửa của 8 là mấy?”, người ấy trả lời : “0”. Phản ứng đầu tiên của bạn là : “Vô lý !”.

Nhưng bạn nghĩ xem. Hình dạng của số 8 được cấu thành bởi hai con số 0 nhỏ- số này chồng khít lên số kia.

Bạn hãy nghĩ xa hơn chút nữa. Nếu cắt dọc số 8, bạn sẽ được hai số 3 đứng đối diện nhau. Từ cái nhìn đó, phân nửa của 8 sẽ là 3 !

Với cái nhìn mới và nhận ra được những khác biệt, chúng ta có thể có những khám phá mới, có thể thay thế

những nhận thức cũ bằng những nhận thức mới. Ta có thể liên kết những ý tưởng cũ vào những cách thức mới và mang chúng vào những điều trước đây không có.

261. HẠT GIỐNG

Bà và cháu gái đang phân loại hạt giống chuẩn bị cho vụ mùa tới. Cô bé nhận xét khi kiểm tra những hạt trong tay : “Những mong đợi nhỏ bé và mỏng manh phải không bà ? Có phải mỗi hạt là một niềm hy vọng không ?”

- Phải, mỗi hạt là một niềm hy vọng. Nhưng vì là hy vọng, cần có những điều kiện để đi tới thành đạt.

Chúa cho chúng ta niềm hy vọng được an bình mỗi khi gặp đau khổ ; được sức mạnh khi gặp thử thách ; được ánh sáng cho những ngày tối tăm. Nhưng chúng ta phải có niềm tin và can đảm tiến về phía trước.

Hạt giống nhỏ bé phải chịu chôn vùi trong đất và phơi mình dưới mưa nắng, thì khả năng tốt đẹp của nó mới thành hiện thực.

262. ÍCH KỶ

Cáo nâu nhảy vào một bụi cây tìm mồi, đuôi bị kẹt vào bẫy. Cáo la hét và khiếp sợ. Nó vùng vẫy, cuối cùng ra thoát nhưng đứt đuôi.

Cáo rất đau, nhưng nó lo sợ hơn nữa là những con cáo khác sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy nó mất đuôi- giống như nhìn một người không có tóc.

Cáo ngồi suy nghĩ, liếm vết thương và tự hỏi làm thế nào giải quyết vấn đề này với những con khác, và đột nhiên nó có một ý nghĩ...Nó sẽ mời những con cáo hàng

xóm đến dự một buổi họp mặt đặc biệt. Tất cả những con cáo đều đến ngồi xung quanh con cáo cụt đuôi và nghe thuyết giảng về sự vô dụng của một cái đuôi lớn.

Nó bắt đầu : “Đuôi có ích gì cho chúng ta ? Chúng ta không thể ve vẩy như chó, không đuổi ruồi được như bò hoặc ngựa. Thật ra, cái đuôi có thể làm các bạn vướng vào cạm bẫy và đánh mất cuộc sống. Tôi nghĩ thân hình chúng ta sẽ được cải tiến nếu chúng ta cắt bỏ đuôi không chút chần chừ”.

Những con khác trịnh trọng lắng nghe với những cặp mắt tinh ranh và những chiếc mũi thính hếch về một bên. Nhưng một con cáo già lén đến sau lưng cáo cụt đuôi và quan sát rất kỹ. Rồi nó trở lại thông báo về khám phá của mình : “Các bạn khôn ngoan hãy nghe : Anh bạn này đã mất đuôi và bây giờ anh muốn chúng ta cắt đuôi giống như anh. Đừng ngu dại !”.

263. NÓI VÀ LÀM

Cọp gặp sư tử uống nước bên bờ hồ. Cọp hỏi : “Sao anh cứ gầm lên như kẻ điên khùng vậy ?”.

Sư tử nói với ánh mắt lấp lánh : “Họ gọi tôi là chúa sơn lâm vì tiếng gầm quảng cáo đó”.

Thỏ nghe chúng nói chuyện và chạy về nhà. Nó thử kẻ của sư tử, nhưng tiếng gầm chỉ như tiếng chúm chúm. Cáo đến coi- và có bữa trưa thật ngon.

264. NẾU KHÔNG CÓ CHÚA

Một thượng nghị sĩ miền Nam nước Pháp đến Paris. Ông thuê một khách sạn sang trọng và trả tiền tạm ứng

luôn một tháng. Chủ khách sạn hỏi xem ông có giấy biên nhận không.

- Biên nhận không cần thiết. Có Chúa chứng giám việc thanh toán này.

- Thời đại này ông vẫn tin vào Chúa ?

- Nay bạn, tất nhiên. Anh không tin sao ?

- Không.

- Nếu vậy, hãy viết biên nhận cho tôi.

265. HOÀN HẢO

Một công tước Ý gặp một người thợ đang chú tâm vào công việc của mình. Ông hỏi : “Những bình anh đang chế tạo dùng để làm gì ?

- Để trồng bông.

Ông cười và tiếp : “Nó sẽ đựng đầy những bùn đất. Tại sao lại mất nhiều công sức để làm những đường nét hoàn hảo đó ?”

- Tôi yêu thích những điều hoàn hảo.

- Ô, phí công ! Chẳng ai quan sát sự hoàn hảo của nó. Một bình hoa không cần sự hoàn hảo như thế.

- Nhưng lòng tôi muốn vậy. Ông không nghĩ rằng Người thợ mộc Nazareth làm mọi việc hoàn hảo, dù là việc nhỏ nhặt sao ?

Công tước trả lời cách giận giữ : “Phạm thượng ! Lời nói hỗn xược của anh đáng bị trừng phạt. Anh tên gì ?”

- Thừa ngài, Sứ thần Micae.

266. HỎI HẠN

Một bé gái rất nghịch ngợm. Vì bé không chịu nói

xin lỗi nên bà mẹ đã phạt bằng cách cất hết đồ chơi và bắt nằm trên giường.

Tan sở về, người cha lên lầu thăm bé và nói : chỉ cần con xin lỗi, mẹ sẽ cho ăn và trả lại đồ chơi.

Cô bé ngược nhìn với vẻ cương quyết, không chút hối hận, và nói : “Ba ạ, họ lấy đồ chơi của con, không cho con ăn tối, nhưng họ không thể lấy đi những suy nghĩ của con !” Dù thế nào đi nữa, bé vẫn khẳng khái giữ ”những ý nghĩ của mình”.

Hối hận thật cần thiết !

267. LƯƠNG TÂM

Tâm làm việc ở một cửa hiệu tạp phẩm sau những giờ học ở trường. Ngày kia, một khách hàng bước vào, và sau khi mua một ít trái cây, ông nói nhỏ : “Thêm ít trái nữa ! Cậu trai ở đây trước kia thường đưa nhiều hơn để được thêm tiền”.

- Không, tôi không thể làm thế. Chủ tôi không chấp nhận.

- Nhưng ông chủ không có đây.

- Có, ông ở đây ! Chủ tôi luôn có mặt. Ông biết, tôi là một kitô hữu !

268. LỖI CỦA NGƯỜI KHÁC

Mỗi người đều mang hai túi : một ở trước ngực và một ở sau lưng, và cả hai nhét đầy lầm lỗi.

Tuy nhiên, túi trước đựng lỗi của người hàng xóm và túi sau đựng lỗi của mình. Vì thế, người ta thường mù quáng với khuyết điểm của mình và luôn sáng mắt với

khuyết điểm của anh em.

269. NHÀ VÀ TRỜI ĐẤT

Một cậu bé muốn đến nơi trời đất gặp nhau. Cậu dễ dàng nhìn thấy nơi đó từ ngôi nhà tranh của mẹ cậu, và nghĩ nơi trời đất giao nhau phải rất đẹp.

Mắt cậu khẳng định có chân trời, ”nơi gặp gỡ của trời và đất”. Ngày kia, cậu bắt đầu đi. Cậu đi và đi mãi. Cậu đến một thung lũng nơi chân trời nằm khuất sau tầm nhìn. Căn nhà tranh gần đó và một bà đang đứng ở cửa. Cậu kể cho bà điều cậu đang tìm và bà chỉ ngôi nhà cách đó không xa lắm.

Bà nói : “Ồ đằng đó, nhanh lên kéo tôi”. Cậu vội vã đi và chẳng bao lâu trèo lên ngọn đồi, nơi nhà cậu ở. Trong khung cửa, mẹ cậu đang vẫy tay đón cậu.

Cậu nghĩ : “Nhà ta là nơi trời đất giao hoà”.

270. CHỮA KHỎI PHÀN NÀN

Một linh mục để một quyển tập trên bàn làm việc và gắn nhãn hiệu : “Những lời phàn nàn về người khác”. Khi có ai gọi điện thoại để kể những lỗi lầm của người khác, ngài nói :

- Tôi sẽ viết những gì anh phàn nàn và xin anh ký vào.
- Ồ, không, tôi không thể ký như thế.

Linh mục nói ngài giữ quyển sách 40 năm, mở khoảng 1000 lần và chẳng bao giờ viết vào đó một dòng nào.

271. CHÍNH TRỊ GIA

Một chính trị gia thành đạt là người biết tìm ra ngõ tắt trên con đường dân chúng đang đi để lên trước, khiến họ nghĩ ông là người đang dẫn đường.

272. LƯƠNG THỰC VÀ CHÚNG TA

Mỗi khi ăn, ta làm điều mà không nhà khoa học nào có thể làm : ta đưa vào trong mình một vật chết và cho sự sống. Thức ăn trở nên thành phần của cơ thể ta. Nhiều khi sức khỏe của ta lệ thuộc vào thức ăn. Một câu tục ngữ xưa nói : “Bạn là những gì bạn đã ăn”.

Thức ăn giàu chất dinh dưỡng : bạn mập ; ăn vặt : bạn suy dinh dưỡng. Cho một bệnh nhân bị ghê ăn thức ăn thích hợp, da của anh sẽ sạch. Khi có sự nghiệp, ta thường dùng thức ăn ngon.

Biết thế nên Chúa Giêsu quyết định ẩn mình trong tấm bánh và trở nên lương thực cho linh hồn của những kẻ theo Ngài.

273. RƯỢU

Một giáo sư đang trình bày về những tác hại của rượu. Ông đặt hai ly trên bàn, một ly đầy nước và ly kia đầy rượu. Mỗi ly ông bỏ vào một con giun đất. Trong ly nước, con giun ngo ngoe mạnh mẽ ; nhưng trong ly rượu, con giun lắc lư một lát rồi chết.

Ông hỏi lớp học : “Các em kết luận gì từ việc chứng minh này ?”

Một sinh viên phía cuối lớp giơ tay trả lời : “Nếu thầy uống rượu, thầy sẽ sạch giun sán”.

274. QUAN ĐIỂM

Chỉ có hai xe hơi chạy đua tại Moscow : một của Mỹ- Ford và một của Liên xô- Moskvich.

Xe Ford thắng dễ dàng. Hôm sau, chẳng đề cập đến số xe đua, thông tin viên tường thuật : “Xe Moskvich của Liên xô đứng thứ nhì trong khi xe Ford của Mỹ về đích kế chiếc cuối cùng”.

275. ĐÍCH ĐIỂM

Bạn là loại người cảm quyền truyện dài và đọc trang cuối cùng trước ? Nếu đúng như thế, một số người sẽ phê bình bạn, nhưng có thể sau này bạn sẽ thông minh hơn.

Chúa Giêsu nói với chúng ta : Đừng đưa ra quyền sách cuộc đời bạn mà không dự kiến phần kết trước. Đừng bao giờ chọn một cách sống mà không biết đích điểm.

276. THỜI GIAN ĐỂ SUY NGHĨ

Một nông dân Trung hoa có thửa ruộng nhỏ. Ruộng của ông nằm trên sườn đồi trong một thung lũng khó đi lại.

Hàng ngày ông phải xuống ruộng mức nước tưới cho mảnh ruộng quý giá.

Vài du khách Mỹ đi dạo, thấy ông lên đồi cách chậm chạp, thương hại và hứa mua cho ông một máy bơm.

Phương tiện đó sẽ cứu người nông dân này khỏi hàng giờ đau lưng.

Nhưng ông không nghe. Ông lịch sự lắc đầu : “Không, cảm ơn”. Hỏi lí do, ông trả lời : “Nếu tôi không xách nước, tôi sẽ không có giờ suy nghĩ”.

277. ÍCH KỶ

Một bà cụ chết. Cả đời bà không làm điều gì tốt. Vì thế, Satan chop lấy bà và ném vào biển lửa. Nhưng thiên thần bản mệnh của bà không chịu thua. Ngài suy nghĩ một lúc lâu và nói : “Tôi không thể kể ra một việc tốt bà đã làm sao?”. Rồi mặt ngài sáng lên và nói với Chúa : “Con nhớ rõ có lần bà đào một củ hành nhỏ trong vườn và đưa cho người ăn xin”.

Chúa nói : “Được, hãy lấy một củ hành nhỏ tương tự, ném xuống cho bà dưới biển lửa và cố gắng kéo bà lên với củ hành đó. Nếu con thành công, bà ấy sẽ được cứu”.

Thiên thần cẩn thận kéo bà lên. Nhưng khi những người khác thấy điều đang xảy ra và bà bắt đầu đi lên, họ liền bám theo bà. Bà bắt đầu đá tung họ ra và la *lên* : “Chỉ có tôi là người được cứu bằng củ hành nhỏ này ; nó thuộc về một mình tôi thôi chứ đâu có thuộc về các người”.

Lúc đó, củ hành bị tách ra và bà rơi trở lại biển lửa. Thiên thần khóc.

278. MẸ TÊRÊSA

Một lần được phỏng vấn trên đài truyền hình, mẹ Têrêsa trực diện với một kẻ hỏi cắc cớ : “Bà yêu thương người nghèo, điều đó rất tốt. Nhưng còn biết bao những

người giàu có của Vatican và của giáo hội thì sao ?”

Mẹ nhìn thẳng vào người phỏng vấn và nói : “Thưa ông, ông không phải là người hạnh phúc. Có những điều đang xâu xé ông. Ông không có một chút bình an trong lòng”.

Lời đó làm ông xụ mặt. Và Mẹ tiếp tục khiến ông thêm quẫn đau : “Ông nên có niềm tin tưởng”.

- Làm thế nào tôi có được niềm tin ?

- Ông nên cầu nguyện.

- Nhưng tôi không thể cầu nguyện.

- Tôi sẽ giúp ông. Nhưng phần ông, ông nên cho những người xung quanh nụ cười. Một nụ cười làm ông gần những người khác. Nó mang sự thật về Thiên Chúa vào cuộc sống của chúng ta.

279. DỰ ĐỊNH QUÁ NHIỀU

Một cô gái quê xinh đẹp với cặp mắt xanh, đôi má ửng hồng và mái tóc nâu dài đang đi trên đường với một thùng sữa trên đầu.

Cô cảm thấy hãnh diện rằng tất cả những cặp mắt của các chàng trai thôn quê sẽ hướng về. Rồi cô thầm tính : ta sẽ mua bốn tá trứng và đem về cho bốn con gà mái ấp. Sau ba tuần, ta sẽ có 48 chú gà con, sẽ nuôi chúng đến Noel và sẽ bán được một món tiền lớn. Ta sẽ sắm những bộ áo đẹp và tất cả những chàng trai sẽ nói : “Ồ, Lan, cô thật xinh đẹp. Cô sẽ cùng tôi khiêu vũ được không ?” Và ta sẽ hát đầu- như thế này.... và nói với họ....

Nhưng với cái hát đầu của cô, thùng sữa rơi và đổ tràn trên mặt đất. Cô thất vọng vừa khóc vừa nói : “Ta thật ngu dại đếm gà trước khi chúng nở”.

280. MUỐN THÀNH ĐẠT MÀ KHÔNG PHẢI HY SINH

Cảnh sát bắt được hai thanh niên ăn trộm xe hơi phía trước ga-ra. Hai anh đẩy xe được vài chục mét, và khi bị bắt, họ nói với cảnh sát tại sao không đề máy được.

Đúng, chìa khóa vẫn còn và đã mở sẵn. Cảnh sát sớm tìm ra nguyên nhân của vấn đề : Không có động cơ ! Chủ ga-ra cho biết ông đã tháo động cơ cũ và chưa kịp gắn động cơ mới.

Đẩy một xe không có động cơ, là muốn được một điều gì đó mà không mất gì. Không có bữa ăn miễn phí, không có những con đường dễ dẫn đến thành công thực sự, và không có chiến thắng nào không có hy sinh.

281. SỨC MẠNH CỦA KẼ NHỎ BÉ

Trên ngọn cây cao, một con chim đang ấp trứng trong tổ. Bất chợt thấy một con trăn trườn về phía mình. Con chim khôn khéo có thể làm gì để chống lại con trăn đang đe dọa nó ?

Lừa đến bên, thấy cảnh đó, nói với chim mẹ :

- Đừng sợ. Ta sẽ tiêu diệt con trăn đó ; ta sẽ ném đá nó.

- Nhưng anh sẽ làm bể trứng của tôi.

Voi hùng hục bước tới, cũng thấy hoàn cảnh nguy hiểm đó và quả quyết với chim mẹ :

- Cứ bình tâm, đừng khóc nữa. Ta sẽ tiêu diệt con trăn đó. Ta sẽ quật đổ cây xuống ngay tức khắc”.

- Đợi chút đã. anh làm thế thì bể hết trứng của tôi.

Chim mẹ kết luận rằng những con vật to lớn không thể diệt con trăn đó mà không làm bể trứng của nó. Đột nhiên, nó nảy ra một ý nghĩ : chỉ còn cách nhờ những vật bé nhỏ tiêu diệt con trăn. Nó đề nghị kiến giúp đỡ.

Lập tức, hàng nghìn con kiến leo lên thân cây, bu kín con trăn từ đầu đến đuôi và không để lại gì cho nó ngoài bộ xương và da.

- Hoan hô ! Bây giờ những đứa con của tôi được an toàn và tôi có thể trở về tiếp tục công việc.

282. NẾU TÔI LÀ NGƯỜI GIÀU

Thầy giáo bảo học sinh viết một bài luận nói về điều sẽ làm nếu mỗi em có một triệu đô la.

Tất cả bắt đầu làm ngay, trừ Tâm. Cậu ngồi tại chỗ, vẻ mặt bình thản và xoắn ngón tay.

Cuối giờ, thầy thu bài. Tâm nộp giấy trắng.

- Như vậy nghĩa là sao, Tâm ? bài luận của em thế này à ? Tất cả những bạn khác viết cả hai trang, trong khi em tuyệt đối không viết chữ nào !

-Vâng, đó chính là điều em sẽ làm nếu có nhiều tiền : không làm gì cả.

283. CẦU NGUYỆN VÀ LÀM VIỆC

Một ngư dân đưa một thanh niên lên thuyền của ông. Một bên mái chèo có viết chữ CẦU NGUYỆN và bên kia viết chữ LÀM VIỆC. Anh thanh niên nói về khinh miệt : “Này chú, chú lỗi thời quá. Ai muốn cầu nguyện làm gì, nếu như họ làm việc ?”

Bác ngư phủ không nói gì, nhưng buông lỏng mái

chèo có viết chữ CẦU NGUYỄN và chèo mái kia. Ông chèo và chèo mái, nhưng chiếc thuyền chỉ quay tròn mà không tiến đi được.

Anh thanh niên hiểu ra rằng bên cạnh mái chèo LÀM VIỆC, chúng ta cũng cần phải có mái chèo CẦU NGUYỄN.

284. NGHỈ NGƠI

Người ta đồn rằng thánh Gioan Tông đồ thích chơi với chim sẻ nuôi trong nhà. Ngày kia, một thợ săn đến thăm và rất ngạc nhiên thấy một người nổi tiếng như vậy mà lại vui chơi. Ông nghĩ có thể dùng thời giờ đó làm một việc tốt lành và quan trọng. Nên ông hỏi : “Tại sao ngài lãng phí thời giờ vui chơi ? Sao ngài lại dành thời giờ cho một chú chim sẻ vô dụng thế ?”

Thánh Gioan nhìn anh với vẻ ngạc nhiên. Tại sao ông ta không vui chơi ? Vì thế, ngài hỏi ông : “Tại sao dây cung của ông không kéo căng ra ?”

“Nó không thể kéo căng, vì như thế dây cung sẽ mất độ đàn hồi và không thể bắn tên”.

Thánh Gioan bảo ông : “Này bạn, anh cần thả lỏng dây cung, nghĩa là anh cũng phải giải thoát sự căng thẳng trong anh và nghỉ ngơi. Nếu tôi không nghỉ ngơi và giải trí, tôi sẽ không có sức cho bất kỳ công việc hệ trọng nào. Tôi cũng sẽ không có sức làm những việc tôi phải làm và cần làm, đòi hỏi sự chú tâm hoàn toàn của tôi”.

285. HY VỌNG

Một người sống ở miền Bắc Trung hoa. Nhà của ông

hướng về phía Nam và ngay trước nhà là hai ngọn núi Đại hùng và Dương vũ kếp xù trực diện. Chúng ngăn cản đường đi của ông tới phía Nam. Nên ông bàn bạc với con trai, quyết tâm dời hai ngọn núi này đi.

Hàng xóm thấy thế, lắc đầu và la lên : “Ai lại ngu ngốc như vậy ? Lấy những ngọn núi này đi, thật không thực tế chút nào”.

Ông mỉm cười nói : “Ồ, khi tôi chết, con trai tôi sẽ tiếp tục công việc này. Khi chúng chết, cháu tôi sẽ tiếp tục làm. Phải, những núi này cao, nhưng chúng không thể cao hơn được nữa. Còn sức mạnh có thể lớn lên. Mỗi lần lấy đi một chút đất, là chúng tôi tiến gần hơn tới đích của mình. Làm một điều gì đó tốt hơn chỉ ngồi than vãn rằng những ngọn núi này che khuất ánh mặt trời”.

Với niềm tin tưởng vững chắc, ông tiếp tục đào. Thấy thế, Chúa sai hai sứ thần xuống giúp. Các ngài đặt hai núi lên vai và mang chúng đi.

286. PHÀN NÀN

Khi Einstein còn bé chậm nói, cha mẹ cậu rất lo lắng. Cuối cùng, một buổi tối nọ tại bàn ăn, cậu thốt lên : “Xúp quá nóng”.

Bớt được nỗi lo, cha mẹ cậu hỏi tại sao trước đây cậu chẳng bao giờ nói một lời. Einstein trả lời : “Vì cho đến nay, mọi thứ đều sẵn sàng, cần gì phải nói”.

287. THÀNH KIẾN

Một anh bạn nói anh đã nghe được cuộc đối thoại sau đây tại một cuộc họp nội bộ :

- Hẳn là kẻ phản bội. Vì hẳn ngả sang phe đối lập nên chúng ta mất phiếu.

- Vậy nếu một người của phe đối lập theo chúng ta, thì hẳn có phải là kẻ phản bội không ?

- Dĩ nhiên là không. Hẳn chỉ cải tà qui chánh.

288. HỌC KHÔN

Ta học khôn được từ thất bại hơn là thành công. Ta thường khám phá ra điều phải làm khi phát hiện thấy điều chưa làm. Và nếu như ai đó chẳng bao giờ làm lỗi thì cũng chẳng bao giờ có sáng kiến.

289. TẬN THẾ

Một ngày nọ vào năm 1780 bỗng dưng cả vùng tiểu bang Connecticut bị tối hẳn lại. Ai nấy đều cho rằng đã đến ngày tận thế. Khi đó Hội đồng lập pháp tiểu bang đang họp. Nhiều người yêu cầu hoãn cuộc họp để họ có thể về nhà cùng với gia đình chờ Chúa đến. Nhưng ông chủ tịch nói : “Không biết hôm nay có phải là ngày tận thế hay không. Nếu không thì không cần hoãn họp. Còn nếu phải thì chúng ta càng cần chu toàn nhiệm vụ hơn nữa. Xin thấp nển lên” (Drinkwater).

290. TÌNH YÊU LUÔN CÓ CÁCH

Người Ả rập thường kể câu chuyện sau :

Hai người trẻ, một trai một gái, đi hai đường khác nhau để xuống phố. Nhưng có một đoạn, hai con đường

gặp nhau. Nên họ phải chung đường. Người con trai mang ấm nước trên lưng, một tay cầm cây gậy và con gà, tay kia ôm con dê.

Một lúc sau, họ đến một vực sâu. Người con gái đứng lại và nói :

- Tôi không xuống vực với anh đâu.

- Sao vậy ?

- Tôi sợ anh sẽ ôm hôn tôi.

- Làm sao tôi có thể ôm hôn cô được ? Cô không thấy cả hai tay, cả trên lưng tôi đều mang đồ kèn cang đó sao ?

- Nhưng anh có thể bắt tôi ôm con dê, rồi anh đặt cây gậy xuống đất, lấy cái ấm úp con gà. Và rồi anh đến ôm hôn tôi.

Người con trai thán phục nhìn cô gái đẹp, cuối cùng anh nói :

- Cầu Đức Allah phù hộ cho sự khôn ngoan của cô.

Rồi cả hai, người trước kẻ sau, đi qua vực sâu.

291. KHÔNG HỖ THỆN

Một tân tòng, còn trẻ, sốt sắng chia sẻ Lời Chúa giữa đám đông. Anh nói không hay, nhưng cố gắng hết mình. Bỗng một người ngắt lời "Thôi anh bạn ơi, anh không biết giảng, anh không biết thện à ? "Người trẻ đáp : "Tôi biết hô thện chứ, nhưng tôi không hô thện vì Chúa". Đúng thế, ta không nên hô thện vì đức Kitô, Đấng đã đổ máu để cứu độ ta.

292. CAN ĐÀM

Một học sinh Nhật là Kitô-hữu duy nhất trong ngôi trường có 150 học sinh. Trước mỗi bữa ăn, em thường mạnh dạn làm dấu thánh giá và đọc kinh. Các học sinh đến tổ cáo với thầy giáo là em có "hành vi ma thuật". Nghe thấy thế, thầy cho gọi em lên đứng giữa lớp, hỏi xem em đã làm gì. Em thẳng thắn nói rằng em chỉ cảm ơn Chúa đã ban lương thực hằng ngày. Nghe vậy, thầy giáo gục xuống bàn, nước mắt ràn rụa nói : "Này con, ta cũng là Kitô-hữu, nhưng ta không can đảm tỏ ra cho mọi người biết. Giờ thì cảm ơn Chúa, ta đã biết là Kitô-hữu, mình phải làm gì."

293. BIẾT BẰNG CON TIM

Tại phòng triển lãm, có mặt một nghệ sĩ lớn. Ông được đề nghị làm một cái gì giúp vui cho khán giả. Ông đồng ý và hỏi xem mọi người muốn ông làm gì.

Sau vài giây thỉnh lặng, một giáo sĩ già đề nghị : "Thưa ngài, ngài có thể đọc thánh vịnh 23 chứ ?"

Nhà nghệ sĩ thoáng ngỡ ngàng. Rồi ông nói : "Tôi sẵn sàng chiều ý ngài, với một điều kiện là khi tôi đọc xong, ngài cũng phải làm như tôi."

Giáo sĩ đáp : "Tôi à ? Tôi đâu phải nhà hùng biện ? Nhưng nếu ngài muốn, tôi xin sẵn lòng."

Nhà nghệ sĩ bắt đầu đọc. Giọng điệu tuyệt vời. Khán giả ngây ngất. Và khi kết thúc, một tràng pháo tay như sấm vang dội khắp phòng.

Rồi đến lượt vị giáo sĩ. Am giọng bình thường, điệu bộ không có. Khi ngài đọc xong, chẳng ai vỗ tay. nhưng mọi cặp mắt đều ướt lệ. Nhiều người gục đầu.

Nhà nghệ sĩ bước tới, đặt tay trên vai vị giáo sĩ nói : "Thưa quý vị, lời tôi chỉ đi tới đôi tai quý vị, còn lời vị này

đi vào con tim quý vị”.

294. KHÔNG CẦN CẦU NGUYỆN

Một triết gia kia buồn vì người học trò xuất sắc của mình ngày càng ham suy tư hơn nhưng càng bớt cầu nguyện đi. Khi ông hỏi lý do thì người học trò đáp :

- Thứ nhất, Chúa biết hết mọi sự, không cần chúng ta nói. Thứ hai Chúa tốt lành vô cùng, Ngài sẽ cho chúng ta mọi thứ chúng ta cần. Thứ ba Ngài là Đấng vĩnh cửu, lời cầu nguyện của chúng ta chẳng thay đổi Ngài gì cả.

Triết gia không nói gì. Ông đến ngồi dưới bóng cây, mặt buồn bã. Người học trò hỏi :

- Tại sao Thầy buồn thế ?

- Người bạn của Thầy có một thửa ruộng rất tốt, hằng năm sản xuất rất nhiều hoa màu. Nhưng bây giờ ông ta bỏ mặc không chăm sóc gì cho nó nữa.

- Bộ ông ta khùng ư ?

- Không đâu. Ông còn khôn nữa là đằng khác. Ông nói : Chúa yêu thương vô cùng. Ngài sẽ lo cho tôi mọi thứ cần để sống nên chẳng cần làm ruộng nữa. Chúa quyền phép vô cùng, dù tôi không cày xới, Ngài vẫn thừa sức cho nó sinh sản hoa màu.

- Như thế nghĩa là thử thách Chúa rồi còn gì nữa ?

- Thì con cũng thế thôi. (Đức Cha Tihamer Toth).

295. CÁI GÌ THUYẾT PHỤC

Vị khách đến ủy lạo một thương binh trong bệnh viện

- Anh thuộc giáo hội nào ?
- Tôi thuộc giáo hội của Chúa Kitô.
- Cái gì thuyết phục anh vào giáo hội đó ?
- Thuyết phục ư ? Rồi nhìn lên tượng chịu nạn, anh tiếp : phải, tôi bị Ngài thuyết phục đến độ ngay cả sự sống sự chết, thần quyền thế quyền... không gì có thể tách tôi ra khỏi lòng mến Thiên Chúa trong Đức Giêsu Kitô.”

296. TẠI SAO SỢ ?

Một người nói chuyện với bạn là một Kitô-hữu già cả : “Tôi sợ rằng anh gần đất xa trời rồi !” Người kia nhẹ nhàng đáp : “Tôi biết chứ, nhưng nhân danh Chúa, tôi không sợ, mà tôi còn đặt hi vọng vào đó.”

297. BA, MÁ

Có bao giờ bạn thử đi tìm ngữ căn của các tiếng ”ba, má” ? Nếu bạn tìm trong các sách văn phạm, ngữ pháp, sẽ chẳng thấy đâu. Những tiếng đó đến từ tự nhiên. Khi đứa trẻ bập bẹ tập nói, thì đó là các âm vị đơn giản nhất và chúng thường lập đi lập lại : ba ba, má má...

Thiên Chúa cũng cho ta làm nghiã tử để ta dễ dàng kêu lên : “abba”, nghiã là : ba ơi, cha ơi...

298. ĐIỀU THẾ GIỚI CẦN

Một chiều đông lạnh lẽo, triết gia Thomas Carlyle đang ngồi trước lò sưởi trong phòng khách. Cửa mở, cha xứ mới của giáo xứ bước vào. Sau mấy câu xã giao, cha xứ

hỏi : “Theo ngài, lúc này giáo xứ mình cần cái gì nhất ?”
Không chút ngập ngừng, triết gia đáp ngay : “Cái mà giáo xứ cần nhất lúc này, đó là người ta nhận biết một Thiên Chúa không phải chỉ trong lí thuyết.”

299. GIÁ PHẢI TRẢ

Chiếc tàu hỏa tốc hành đi từ Chicago đến bờ biển miền tây. Trên tàu hôm đó có mặt ông chủ tàu. Tàu đang ngon trớn, bỗng xảy ra tai nạn, vì trời quá tối. Ông chủ vội chạy lên phía trước : viên kỹ sư bị đầu tàu đè lên ! Nhìn người lâm nạn thấy đôi môi mấp máy, ông liền ghé tai xem anh nói gì. ”Tôi biết tôi đã tin vào ai và tôi chắc rằng Ngài đủ quyền năng giữ gìn điều Ngài trao phó cho tôi cho tới Ngày đó”. Ông chủ thốt lên : “Anh Jim ơi, ước gì tôi có được đức tin như anh. Dù có phải cho đi cả đời tôi cùng những gì tôi có, tôi cũng sẵn lòng”

Anh Jim thều thào : “Ông chủ ơi, đó chính là cái giá phải trả cho đức tin đó !”

300. CHÚA LUÔN THẤY TÔI

Ngày nọ, một người bạn đến tìm nhà giảng thuyết Mc-Leod Campbell trong tâm trạng bối rối : “Này anh, xin anh nói cho tôi hay ; làm thế nào mà anh luôn tìm thấy Chúa ?” Nhà giảng thuyết trầm ngâm một lúc rồi nói : “Làm thế nào mà tôi luôn tìm thấy Chúa ư ? Không đâu, tôi không luôn tìm thấy Chúa đâu, nhưng tôi biết là Chúa luôn tìm thấy tôi !”

301. TIỀN HẬU BẤT NHẤT

Một chiến sĩ đang hăng hái đi vận động cho chủ thuyết mọi sự là của chung. Anh đến công viên Hyde Park. Sau khi dựng chiếc xe đạp bên hàng rào, anh nhảy lên bụi diên thuyết trước đám đông : “Nếu con cái bạn đói, hẳn là bạn chạy ngay đến cửa hàng lấy thực phẩm về cho con, mặc ai nói gì thì nói. Nếu vợ bạn muốn có chiếc áo đẹp, bạn sẽ lấy ngay một chiếc mà bạn nhìn thấy, bất cần biết đến hậu quả. ”Vừa hùng hổ diên thuyết xong, anh bước xuống bụi và lời kế tiếp của anh là : “thằng khốn nạn nào xì bánh xe của tao ?”

302. CHÚNG TỪ

Ngày kia, Voltaire nói với một người bạn : “Để lập Kitô-giáo, chỉ cần 12 tên ngư phủ quê mùa, dốt nát. Tôi sẽ cho thế giới thấy rằng chỉ cần một người Pháp cũng đủ tiêu diệt tôn giáo đó.”

Với ý đồ đó, ông phản bác cả Isaac Newton. Newton dựa vào sách Daniel 12,4 và Nahum 2,4 tiên đoán rằng : một mai, con người có thể di chuyển với tốc độ kì diệu là 40 dặm 1 giờ. Voltaire bảo : “Hãy xem Kitô-giáo điên rồ đã đầu độc một người thông thái như Newton đến cỡ nào ! Ông không biết rằng một người chạy 40 dặm 1 giờ sẽ nghẹt thở, vỡ tim mà chết hay sao ?”

25 năm sau khi Voltaire qua đời, căn nhà của ông được bán cho Hội Thánh kinh Geneva và trở thành kho Lưu trữ Thánh Kinh. Còn chiếc máy in của ông cũng được dùng để in Thánh Kinh !

303. TIÊN ĐOÁN

50 năm trước, Robert Ingerson đã viết trong cuốn "Sai lầm của Maisen" rằng : 25 năm sau khi tôi chết, không còn nhà thờ nào tồn tại trên mặt đất. Ingerson đã ra người thiên cổ mà Thánh Kinh vẫn còn, nhà thờ vẫn còn nhan nhản khắp nơi.

304. SAO KHÔNG BỎ ĐẠO

Một sinh viên nói rằng : tôi đã từng đọc nhiều sách bài bác đức Giêsu. Nhưng tôi không bỏ đạo Công giáo vì 3 điều này :

Thứ nhất, tôi là một con người. Mai này tôi sẽ phải đi tới một nơi. Tối nay tôi gần nơi đó hơn tối qua. Tôi đọc nhiều sách nhưng chẳng có cuốn nào - ngoài đức Giêsu - chỉ cho tôi một tia hi vọng vững chắc hay một tia sáng soi vào đêm tối đó. Chúng chẳng chỉ đường cho tôi và cắt đi màn tối dày đặc che mắt tôi.

Thứ hai, tôi có một người mẹ. Tôi thấy bà đi vào cõi vĩnh hằng - nơi tôi cũng sẽ tới - trong niềm phó thác nơi Bàn tay vô hình, êm ái như em bé ngủ yên trong vòng tay mẹ. Tôi biết đó không chỉ là một giấc mơ.

Thứ ba, tôi có 3 đứa em gái mồ côi. Chúng chẳng có ai nuôi nấng ngoài tôi. Thà tôi giết chúng còn hơn là thấy chúng đi vào con đường tội lỗi vì không nghe theo giáo lý Tin Mừng.

305. HỎI CÁC CÔ

Cô giáo giảng cho các nữ sinh về việc Chúa Giêsu

lấy 5 chiếc bánh và 2 con cá nuôi cả một đám đông : “Các em phải biết là đức Giêsu không thực sự nuôi dân bằng vài mẩu bánh. Chuyện đó không thể làm được. Đúng ra là Ngài đã dùng lời ngon ngọt mê hoặc họ để họ không còn cảm giác đói khát và về đến nhà vẫn còn cảm thấy no nê. ”Chợt một bé gái đứng lên hỏi : “Thưa cô, vậy 12 thúng bánh vụn lấy đâu ra ?”

306. CHÚA TRẢ LỜI

Ngày xưa, có một người vô đạo công khai thách thức Chúa. Ông ra giữa cánh đồng, nai nịt gươm giáo như thể sắp lâm chiến. Cầm ngọn giáo xuống đất, ngửa mặt lên trời, ông hét : “Này ông Chúa, nếu ông có ở trên đó, hãy xuống đây cùng tôi một trận sinh tử coi ! Nếu ông toàn năng như mấy thầy tu huênh hoang, hãy thi thố cho tôi xem ! ”Đang lúc đợi trả lời, ông thấy một tấm da thuộc bay lượn trên đầu, rồi đáp xuống chân ông. Cầm lên và mở ra, ông đọc thấy câu : “Thiên Chúa là Tình yêu”. Kinh hoàng trước câu trả lời bất ngờ đó, ông vội vàng bẻ gãy thanh gươm, từ bỏ vũ khí mà ông vừa sử dụng để thách thức và phục vụ Ngài.

307. KHÔNG VÔ THẦN DƯỚI HỒ CÁ NHÂN

Một binh sĩ kể : ngày nọ, vì bị tấn công bất ngờ, tôi chỉ còn nước nhảy xuống hồ cá nhân để trốn tránh. Ở dưới đó cũng đã có một viên trung sĩ vẫn tự xưng là vô thần. Bom đạn ngập trời. Quá sợ, tôi lâm râm cầu nguyện. Và tôi nghe viên trung sĩ cũng đang cầu nguyện, còn lớn tiếng hơn tôi. Khi trận chiến qua đi, tôi nhìn ông nói : “Trung sĩ, lúc

này tôi thấy ông cầu nguyện”

Viên trung sĩ không phản đối, nhẹ nhàng đáp : “Ông à, dưới hồ cá nhân, không có người vô thần !”

308. KẺ ĐIÊN

Nhà giảng thuyết E.L. Hyde, khi giảng câu Thánh vịnh 14,1 đã nói rằng chỉ cần 10 phút là ông có thể làm cho một người vô thần biết mình là kẻ điên.

Sáng hôm sau, khi ông đang đi dạo, thì một người chặn lại :

- Xin lỗi, có phải hôm qua ngài giảng trong nhà thờ ?
- Phải, thưa ông.
- Tôi qua, ngài bảo trong vòng 10 phút có thể chứng minh cho một người vô thần biết mình là kẻ điên. Nếu ngài không làm được việc đó, tôi sẽ đăng báo cho cả thành phố này biết.

Biết là không thể đối thoại với người này, Hyde liền hỏi :

- Vậy ông là người vô thần ?
- Phải, và tôi muốn ngài biết cho rằng tôi không điên.
- Ông nghĩ rằng trong Kitô-giáo không có sự thật ?
- Đúng, suốt 12 năm tôi đã nghiên cứu và thấy rằng trong Kitô-giáo không có sự thật.
- Ông có chắc chắn là không có sự thật trong đó ?
- Chắc chắn.
- Vậy xin ông vui lòng cho biết : một người đề ra cả 12 năm để chống lại một cái không có sự thật, nếu người đó không phải là kẻ điên thì theo ông, thế nào mới là kẻ điên ?

Ông ta hậm hực bỏ đi. Hyde nhìn đồng hồ, thấy mới

hết 4 phút, nhưng người vô thần không muốn nghe nữa và tên tuổi Hyde cũng không được đăng báo !

309. TRIỆU CHỨNG

Nhà giảng thuyết Payson nói : “Triệu chứng của sự suy thoái thiêng liêng cũng giống như sự suy thoái thể xác. Nó thường bắt đầu bằng việc không thích ăn và chê chán mọi thứ thực phẩm, như cầu nguyện, đọc Thánh Kinh và sách thiêng liêng. Khi nào có những triệu chứng đó, bạn hãy cẩn thận : sức khoẻ thiêng liêng của bạn đang lâm nguy. Cần đến ngay vị Đại Y sĩ là Thánh Linh để chữa trị.”

310. KHÔNG THỂ XÉ NÁT

Ở Arménia, cả một làng gồm 60 gia đình buộc phải theo đạo Hồi, nếu không sẽ bị tra tấn và giết chết. Riêng có một bà già 110 tuổi nhất định không chịu bỏ đạo. Bà nói : tôi già quá rồi, không thể chối Chúa. Quân lính Thổ giảng cuốn Thánh Kinh bà cầm trong tay, xé nát và vứt đi. Bà bình tĩnh nói : “Các anh có thể làm chuyện đó. Nhưng các anh không thể xé nát được niềm tin trong lòng tôi.”

311. LÒNG ĐẠO ĐỨC

Một bà già Scotland thường dành nhiều giờ trong ngày sống một mình. Có người hỏi : “Bà làm gì trong những lúc đó ?” Bà đáp : “Tôi lấy sách thánh ca, cất lên một bài để cầu nguyện với Chúa”. Rồi bà thêm : “Tôi lấy Thánh Kinh để nghe Chúa nói với tôi. Khi mệt mỏi không

đọc được, tôi ngồi yên để Chúa thương yêu tôi.”

312. CƠ HỘI CUỐI CÙNG

Sau khi đánh tan một cuộc nổi loạn, nhà vua bắt những kẻ phản loạn về. Ông ra lệnh thắt lên một cây nến, rồi nói với họ : “Ai chịu đầu hàng và thề trung thành với ta thì sẽ được tha, bằng không sẽ bị giết. Các người hãy suy nghĩ. Khi cây nến tắt thì cuộc hành quyết sẽ bắt đầu”. Thiên Chúa cũng đối xử với tội nhân như vậy : Ngài cho họ một thời gian gia hạn. Tuy nhiên có một khác biệt quan trọng : không ai biết cây nến của đời mình còn dài hay ngắn. (Tonne).

313. LỜI GÂY BỐI RỐI

Có lần, nhà văn Mark Twain nói : “Nhiều người lấy làm buồn phiền vì không hiểu một đoạn Thánh Kinh nào đó. Phần tôi, tôi thấy rằng những đoạn Thánh Kinh làm tôi bối rối nhất là những đoạn mà tôi cho là mình đã hiểu.”

314. QUI LUẬT HOÀNG GIA

Lần đầu tiên một buổi lễ được trực tiếp truyền thanh cho cả thế giới là lễ đăng quang của Vua George 6. Trong lễ đó, có đoạn đức Tổng giám mục Canterbury trao cho nhà Vua cuốn Thánh Kinh và nói : “Thưa Hoàng đế cao cả, chúng thần xin trình Ngài cuốn sách này. Đây là báu vật cao quý nhất trên thế giới. Sự khôn ngoan ở đây, qui luật của hoàng gia cũng ở đây. Đây là những lời hằng sống của

Thiên Chúa.”

315. LỜI CẦU CỦA MOODY

Tương truyền rằng khi dâng toà lâu đài mà sau này thành Viện Thánh Kinh Moody, D.L. Moody lấy búa đập mạnh vào một tảng đá, rồi viết lên đó lời nguyện này : “Lạy Chúa, Ngài biết rằng điều mà thế gian cần cỗi này cần hơn cả là Lời Ngài. Nếu như ở đây có lời nào được nói ra mà trái với Thánh Kinh, xin Chúa hãy phá thành bình địa căn nhà này.”

316. LỖI THỜI

Thấy một thổ dân Phi châu đang đọc sách, một nhà buôn Âu châu hỏi xem anh đọc gì. ”Đọc Thánh Kinh”. Nhà buôn cười cười nói : “Thứ đó, ở xứ tôi đã lỗi thời rồi !” Người Phi châu đáp : “Nếu ở đây mà Thánh Kinh lỗi thời, thì ông đã bị ăn thịt từ lâu rồi !”

317. CHỨNG CỨ RÕ RÀNG

Một người theo thuyết hoài nghi hỏi một bà già Kitô-hữu : làm sao bà có thể chứng minh rằng Thánh Kinh là Lời Chúa ?

- Vậy anh có thể chứng minh rằng có mặt trời trên không trung ?

- Được chứ, vì mặt trời sưởi ấm cho tôi và tôi có thể thấy tia sáng mặt trời.

- Thì với tôi cũng thế, Thánh Kinh là Lời Chúa, vì

Thánh Kinh cũng sưởi ấm tâm hồn tôi và cho tôi ánh sáng trên đường đời.

318. ĐỨC GIÊSU LÀ CỬA

Từ lâu, tôi vẫn cứ ám ức không hiểu tại sao khi mình họa chân dung mình trong dụ ngôn Mực tử tốt lành, Chúa Giêsu lúc thì ví mình như Mực tử, lúc lại ví mình như cửa chuồng chiên. Gần đây, một cuốn sách đã giải tỏa cho tôi thắc mắc đó. Sách viết : một du khách đến Palestin, gặp được một mực tử đang làm việc tại một trại cừu. Người đó chỉ cho du khách thấy cảnh vật biến ảo của cánh rừng. Thấy thế, du khách hỏi : “Đó là trại cừu, kia là bầy cừu, đây là lối vào. Vậy còn cửa đâu ?” Người mực tử hỏi lại : “Cửa hả ? Chính tôi là cửa. Ban đem tôi nằm giữa lối đi này. Không một con cừu nào bước ra hay một con sói nào bước vào mà không phải qua xác tôi. ” Thế đó, đức Giêsu đâu có lẫn lộn khi trình bày chân dung mình : Ngài vừa là mực tử vừa là cửa vào.

319. CHỖ TRÚ AN TOÀN NHẤT

M. Toliver, một nhà truyền giáo ở miền tây Trung Hoa, có lần gặp hai viên chức cao cấp đồng thời cũng là những Kitô-hữu nhiệt thành. Một trong hai người kể rằng : trong một cuộc oanh kích, ông ta, bà vợ và đứa con gái nhỏ 6 tuổi không tìm được nơi trú ẩn, nên phải nấp dưới gầm bàn ăn. Bom nổ ngay bên, nên họ chỉ còn biết cúi đầu cầu nguyện. Khi qua cơn nguy biến, đức bé nhìn lên thấy ảnh Chúa Giêsu, em nói : ”Ba ơi, Chúa Giêsu là nơi trú ẩn an toàn nhất, phải không ba ?”

320. KHÔNG CẦN ĐẾM

Ở Phi châu, có một bộ tộc khá kì lạ. Họ không bao giờ đếm, không ai biết tí gì về toán học. Có người hỏi một người dân bản địa có bao nhiêu cừ. Anh đáp : không biết. “Vậy nếu lỡ mất một hai con, làm sao anh biết ? ” Câu trả lời thật ý nhị : “Không phải tôi mất một con số, mà mất một bộ mắt.”

321. CHÚC NGỦ NGON

Buổi chiều, người mục đồng già và người nông dân cùng về nhà. Cả hai đã đi được nửa dặm. Gần tới nhà, chợt người mục đồng dừng lại nói : “Tôi quên, chưa chúc bầy cừ của tôi ngủ ngon. Tôi phải quay lại.”

Người nông dân cười rộ. Nhưng người mục đồng vẫn quay lại với bầy cừ, nghiêng mình nói lớn : “Chúc các chú ngủ ngon, chúc các bạn ”be be” ngủ ngon !”

Đó chẳng phải là một cử chỉ đẹp sao ? Phải chi mỗi thiếu nhi của chúng ta biết rằng mỗi tôi, Chúa Giêsu, Mục tử tốt lành, có mặt để nói với mỗi em : “Chúc ngủ ngon”. Nhưng Ngài không bỏ chúng một mình trong đêm, vì Ngài đã phán : “Ta ở với các con luôn.”

322. THIÊN CHÚA GÌN GIỮ

Người lính trẻ trở về sau khi thi hành nghĩa vụ quân sự ở Nam Phi. Được một cô bạn gái hỏi về kinh nghiệm trong thời gian đó, anh đáp : không có gì. Nhưng cô gái

vẫn cứ khẳng khẳng : “Phải có cái gì xảy ra với anh chứ ? Vậy anh hãy cho biết suốt thời gian ở Nam Phi, điều gì làm anh xúc động nhất ?” Sau một hồi suy nghĩ, anh đáp : “Em ạ, điều làm anh xúc động nhất là rất nhiều viên đạn đã không bắn vào anh.”

Cũng thế, biết bao hiểm nguy xảy đến trong đời, nhưng bàn tay chở che của Thiên Chúa vẫn gìn giữ ta an bình.

323. NHÀ VUA Ở GẦN

Người lính nhận được cuốn Thánh Kinh. Anh đọc nhưng không tin Chúa và sự hiện diện của Ngài. Đêm kia, khi phải canh gác một mình, anh bỗng lo sợ và nghĩ : phải chi mình tin có Chúa. Ngay lúc đó, anh linh cảm thấy có người đứng đằng sau mình, anh rất lo sợ, nhưng không dám nhúc nhích. Cuối cùng, sau khi cầu nguyện, anh liềm mình quay lại : thì ra là nhà Vua ! Phải, nhà Vua cùng đứng gác với anh, chia sẻ những giờ phút căng thẳng của anh.

Sự hiện diện thing lặng và gần gũi của nhà Vua làm anh liên tưởng đến sự hiện diện của Chúa. Và anh đã tin.

324. ĐẲNG CẤP HAY NHÂN ĐỨC

Một người Ấn độ thuộc đẳng cấp cao gửi con đến học tại một trường Công giáo. Có người đến nói với ông : nếu con ông học ở đó, nó sẽ chung đụng với các trẻ hạ lưu, và như vậy dần dần nó sẽ mất ý thức về đẳng cấp của mình. Nhưng là người có tư tưởng tiến bộ, ông đáp : Con tôi thà mất ý thức đẳng cấp mà có nhân đức còn hơn là có ý thức đẳng cấp mà mất nhân đức !

325. NĂM MỘ CỦA TRẺ

Một ông già trông coi nghĩa trang lúc nào cũng chăm sóc cẩn thận các năm mộ của trẻ con. Được hỏi tại sao ông làm vậy, ông đáp : “Thưa với những ngôi mộ của người lớn, tôi chẳng biết ai là thánh ai không. Còn với các trẻ này, tất cả đều là các thánh của Chúa !”

326. LO XA

Một nông dân dẫn người bạn đi thăm trại xúc vật của mình. Thấy đồng cỏ mướt xanh, xúc vật béo tốt, người bạn rất thích thú, nhất là với bầy cừu thật hiền lành, dễ thương. Ông đã từng nhìn thấy cừu, nhưng chưa ở đâu ông thấy chúng xinh đẹp, sạch sẽ như vậy. Với lòng thán phục, ông hỏi bạn làm cách nào mà chăm sóc được bầy cừu xinh đẹp, béo tốt như vậy. Người nông dân trả lời : “Tôi lo chăm sóc chúng từ khi mới sinh ra.”

Ta lo dạy dỗ con cái mình từ khi nào ?

327. NGÔI NHÀ HIỆN ĐẠI

Ngày nay, nhờ tiến bộ của khoa học kỹ thuật, mọi đồ dùng trong nhà đều được điều khiển bằng nút bấm, trừ con cái !

328. CẦU NGUYỆN

Tại bệnh viện, một bé gái được đưa vào phòng giải

phẫu. Bác sĩ nói : “Cháu ạ, trước khi giải phẫu, ta phải làm cho cháu ngủ đã ! ”Cô bé dịu dàng đáp : “Ồ, nếu bác làm cho cháu ngủ, xin để cháu cầu nguyện đã. ”Rồi em ngồi dậy sốt sắng cầu nguyện. ”Bây giờ cháu đi ngủ được rồi.”

Sau đó, chính bác sĩ giải phẫu cũng âm thầm cầu nguyện lần đầu tiên sau 30 năm khô khan. Ai biết sức mạnh nào nơi cô bé đã khơi dậy niềm tin nơi người lớn tuổi hơn mình ?

329. LÃNH VỰC NÀO ?

Cô giáo dạy về 3 lãnh vực trong vũ trụ. Để cho học sinh dễ hiểu, cô nói : “Mọi vật trong phòng này đều thuộc lãnh vực về một trong ba lãnh vực đó. Cái bàn, cái ghế thuộc lãnh vực thực vật. Mái tôle, cây viết thuộc lãnh vực khoáng vật. Và em Alice đây - vừa nói cô vừa chỉ vào bé gái ngồi gần nhất - thuộc lãnh vực sinh vật. ”Cô vừa nói tới đó, mặt Alice phụng phịu, nước mắt lưng tròng. Khi cô hỏi lí do, em đáp : “Thưa cô, ở nhà mẹ bảo em cũng như các bạn khác đều thuộc về Thiên Chúa.”

330. LỜI TRẺ

June là một cô bé 5 tuổi xinh đẹp và lanh lợi. Cha là một mục sư. Mẹ mỗi khi đi đâu, thường cho em theo.

Ngày nọ, khi hai mẹ con vào bưu điện, một ông lão thấy em liền hỏi : “Này bé, ai cho bé mái tóc đẹp thế ?”

“Chúa cho cháu đó ! ”Nói xong bé nhìn thẳng vào ông hỏi : “Thế ông có được Chúa cho gì không ? có được Chúa cứu không ?”

Ông già kinh ngạc và xúc động trước câu hỏi đơn sơ

đó. Ông thần thờ đáp : “Không, bé ạ !”

"Thế thì ông phải đến với Chúa ngay đi. Rồi Chúa sẽ cho ông thành một người thật đẹp đẽ !”Nói xong, bé vội chạy theo mẹ.

Ít tuần sau, ông tìm đến nhà thờ và theo đạo. Ông cho biết lời của em bé luôn ám ảnh trong đầu và ông quyết định theo Chúa.

331. HƠN QUÀ TẶNG

Sau một bài giảng đầy lòng đạo đức, Ralph Wells được một em bé chạy lên tặng một bó hoa, với những bông hoa xinh tươi mà em đã vất vả hái về. Khi nhận hoa, ngài hỏi :

- Sao con lại tặng hoa cho ta ?
- Vì con mến ngài.
- Vậy con có gì cho Chúa không ?
- Ô, với Chúa Giêsu, con tặng Ngài cả cuộc đời con.

332. VỚI TRẺ, KHÔNG BAO GIỜ BẠN

Ngày nọ, thánh Phanxicô Assisi chỉ thị cho các thầy dòng là nếu có ai đến tìm ngài, thì bảo cho họ biết là ngài không thể tiếp khách, vì đang bận một công việc trọng đại. Vừa chỉ thị xong, ngài ngần ngừ một lúc, rồi tiếp : “Nhưng nếu là một em bé đến...”

Cha trên trời cũng vậy. Dù bận điều hành vũ trụ, Ngài cũng không bao giờ từ khước một trẻ thơ, hay một người có tâm hồn trẻ thơ.

333. CHÚA SỐNG TRONG CÁC MÔN ĐỆ

Một người Armênia nói : “Chẳng bao giờ tôi thấy Chúa, nhưng tôi đã thấy Ngài Shepard”. Shepard là một nhà truyền giáo.

Câu nói trên biểu tỏ một chân lí : Chúa Giêsu đang sống, đang tự mặc khải qua các môn đệ.

Một nhà truyền giáo, lần đầu tiên đến Trung Hoa, giảng về Chúa Giêsu cho một nhóm dân bản địa. Khi ngài kết thúc, một người nói : “Phải, chúng tôi đã biết Ngài. Ngài đã sống ở đây.”

Nghe thế, nhà truyền giáo liền nói : “Không, đức Giêsu sống ở nước khác, cách đây gần 2000 năm rồi.”

Nhưng người đó vẫn khẳng khái bảo : “Chúng tôi đã thấy Chúa. Chúa đã sống trong làng này. Chúng tôi biết Ngài.” Rồi ông dẫn nhà truyền giáo đến nghĩa trang và chỉ cho thấy ngôi mộ của một nhà truyền giáo khác, đã từng sống với họ, phục vụ họ và cuối cùng an giấc nơi cộng đoàn của họ.

334. ĐỢI XEM

Hai thương gia đến nhà thờ nghe giảng. Mấy ngày sau, một người thực tâm thống hối và đến xin nhập đạo. Người kia nghe giảng cũng rất thích, nhưng ông tự nhủ : ta chờ một năm xem đạo có làm cho anh bạn mình có gì thay đổi không.

Sau một năm, anh thấy đời sống bạn mình thay đổi hẳn, cả trong công việc làm ăn cũng như trong cách ứng xử với mọi người và nhất là thấy anh bạn xem ra lúc nào cũng an vui. Thế là anh xin nhập đạo. Khi người bạn hỏi sao anh

đề lâu thế. Anh đáp : “Cả năm nay, tôi luôn theo dõi bạn. Tôi nhìn và thấy đời sống bạn làm tôi tin rằng có chân lí trong đức tin Kitô-giáo.”

335. DỊCH THUẬT

Một công nhân hầm mỏ được một anh bạn hỏi :

- Anh làm gì trong Hội Thánh Kinh Hải ngoại vậy ?
- Tôi làm việc dịch thuật.
- Anh mà đòi dịch thuật ?
- Đúng, tôi lo dịch Lời Chúa trong Thánh Kinh vào đời sống hằng ngày của tôi.

336. GƯƠNG THÀM LẶNG

Một thương gia giàu có xin nhập đạo. Khi được hỏi lí do, ông đáp : “Nhờ gương một công nhân của tôi. Đôi lúc tôi nổi nóng, quát mắng, nhưng anh không hề tỏ ra giận ghét tôi, dù tôi biết anh rất đau khổ. Có khi tôi đối xử thô bạo với anh, anh không bao giờ thốt nửa lời. Thái độ của anh làm tôi, dù là cấp trên, đem lòng cảm phục. Sự thực, anh chẳng bao giờ nói với tôi về đạo, nhưng đời sống đạo của anh đã chinh phục tôi. Giờ tôi không còn nghi ngờ gì nữa và tôi hi vọng Chúa Giêsu-Kitô sẽ ban cho tôi sự sống đời đời.”

337. SỐNG ĐẸP

Một sinh viên Nhật bản đến văn phòng của một linh mục ở Boston, nói : “Thưa Cha, con đang đi tìm một đời

sống đẹp. Cha có thể chỉ cho con biết phải tìm ở đâu. ”Linh mục đáp : “Chắc anh muốn trao đổi về tôn giáo ?”. ”Thưa không, con không muốn trao đổi lí thuyết. Việc đó con thấy nhan nhản rồi. Con cần thứ khác. Cha biết không, khi còn ở kí túc xá đại học Cambridge, con ở chung phòng với một anh thợ mộc mà con cho là có đời sống rất đẹp. Anh không bao giờ nghĩ về mình, mà luôn nghĩ về người khác. Sinh viên tụi con nhiều khi sống cầu thả, chén đĩa lung tung, đồ ăn vứt bừa bãi. Thấy thế, anh không nói gì, nhưng khi mọi người ra khỏi phòng ăn, một mình anh đi thu dọn, sắp xếp lại cho ngăn nắp. ”Nghe thế, cha đưa cho anh cuốn Thánh Kinh và nói : “Hãy cầm lấy. Nếu anh muốn tìm một đời sống đẹp, anh hãy tìm trong đó.”

Hai năm sau, một người Nhật đến gặp cha cười cười nói :

- Cha có nhận ra con không ?
- Hình như tôi đã gặp anh ở đâu, nhưng không nhớ rõ.

Anh đưa cuốn Thánh Kinh ra và nói :

- Con đã tìm thấy đời sống đẹp. Con đã tìm thấy đời sống đó nơi đức Kitô.

338.KHÁM PHÁ MỚI

Một nhóm nữ sinh đang học hỏi về Bài giảng Trên núi. Một người đặt câu hỏi : “Tại sao đức Kitô lại bảo Kitô-hữu là muối ? ”Tất cả đều nghĩ đến tác dụng bảo quản của muối. Chợt một cô gái Trung hoa phát biểu : “Muối làm cho khát. ”Phải, người Kitô-hữu chẳng những phải đem lại niềm vui và bình an cho người khác, mà còn phải làm cho họ khao khát Thiên Chúa. Đời sống ta phải làm cho người khác thắc mắc về Thiên Chúa.

339. CÓ PHẢI VÌ SAO ĐÓ ?

Nhà đại thiên văn Kepler khám phá ra rằng vào năm Chúa giáng sinh, có một hiện tượng bất thường xảy ra giữa các vì sao. Ông bảo hai ngôi sao Jupiter và Saturn, bình thường vẫn quay cách đều nhau, năm đó chúng sáp lại gần nhau đến độ ánh sáng của sao này cộng hưởng với ánh sáng của sao kia, tạo ra một luồng sáng dị thường và kéo dài cả mấy tháng.

340. VẪN KHÔNG CÓ CHỖ

Chuyện xảy ra chưa lâu : Một giáo sư tâm lí làm một cuộc trắc nghiệm nơi 40 sinh viên của ông. Ông đưa cho mỗi người một miếng giấy, bảo viết chữ NOEL, rồi hãy viết thêm một chữ diễn tả ý nghĩ đầu tiên đến trong trí họ. Khi mở giấy, người ta thấy các chữ : cây thông, rất thánh, quà tặng, bữa tiệc, ngày nghỉ, thánh ca... nhưng tuyệt không ai viết : sinh nhật Chúa Giêsu.

341. CỬA MỞ

Buổi sáng bà già ra ngoài. Buổi chiều trở về, bà tìm không thấy chìa khoá.

Biết làm thế nào ? Bà chạy sang hàng xóm, mượn chìa khoá của họ mở thử. Chẳng có cái nào hợp.

Cuối cùng, một người góp ý : cứ mở then cái ra xem sao ! Bà mở then và cánh cửa mở toang : khi ra đi bà không khoá !

Câu chuyện trên minh họa phần nào thái độ của ta trước Chúa. Ta đứng ngoài, lòng đầy băn khoăn lo sợ. Ta nghĩ phải làm việc này, việc nọ mới đáng đến với Chúa. Trong khi đó, cánh cửa nhà Chúa luôn rộng mở và ưu ái mời ta bước vào.

342.”PHÚC CHO NHỮNG AI SÀU KHỔ”

Bác sĩ Tom Dooley thường cứu giúp những người khổ sở. Ông có một cách hiểu đặc biệt câu Tin Mừng Mt 5,5 ”Phúc cho những ai sầu khổ”. Ông nói : “Sầu khổ không hẳn là bất hạnh, mà còn có nghĩa là quan tâm đến cảnh khổ ở đời hơn là cảnh sung sướng... Nếu bạn nhạy cảm với những cảnh khổ và cố gắng làm một điều gì đó để đời tươi sáng hơn, bạn sẽ thấy hạnh phúc”

343. TỊNH LẶNG

Đề lớn lên trong ân sủng, bạn phải biết sống đơn độc. Giữa phố thị ồn ào, linh hồn khó mà lớn lên, như cây non trước giông bão. Một giờ tĩnh lặng làm ta thăng tiến hơn cả một ngày chung đụng với tha nhân. Chính trong sa mạc, ta mới tìm được những giọt sương long lanh nhất và làn không khí trong trẻo nhất.

344. CÒN HƠN ĐƯỢC CHỮA

Ngày nọ, tôi gặp một người trước đây nghiện xì ke, nay được chữa khỏi và đang đi bán hàng rong. Như thường

lệ, tôi chào anh và nói : “Chữa khỏi sự nghiện ngập quả là kì diệu !” Anh mỉm cười đáp :

- Phải, nhưng còn một điều kì diệu hơn.
- Điều gì nữa ? Tôi ngạc nhiên hỏi.
- Anh không biết à ! Đó là được kết hiệp với Đấng cứu chữa tôi.

345. NGƯỜI XẤU XA NHẤT

Lần kia, khi nói chuyện với một nhóm nhỏ, Alexander White đã làm cho họ ngạc nhiên khi nói : “Ở trong thành phố Edinburgh này, tôi biết có một người xấu xa nhất. Tôi còn biết cả tên người đó. ” Rồi cúi mình thật sâu, ông nói nhỏ : “Người đó tên là A. White. ” Ông nói câu đó với tất cả lòng thành thực, không chút là giả tạo, màu mè. Nên lời nói của ông ngày đó có tác động sâu xa.

346. CHIẾC NHẪN THẦN

Truyện cổ Đông phương kể rằng : ngày xưa, có vị đạo sĩ dâng cho vua một chiếc nhẫn kì diệu và vô giá. Nó vô giá vì được làm bằng thứ kim loại quý hiếm và gắn nhiều kim cương lóng lánh. Nó kì diệu ở chỗ : nếu người đeo nó làm điều lành, thì nó rất vừa vặn và chiếu sáng. Nhưng nếu người đó làm điều ác, thì nó sẽ biến thành một cái máy xiết rất mạnh, ngón tay rất đau đớn.

Mỗi người chúng ta cũng có một chiếc nhẫn thần là lẽ luật của Chúa.

347. QUÁ TRỄ

Một buổi chiều, tại tỉnh Alberta, Canada, có hai vợ chồng trẻ dẫn đưa con nhỏ đi dạo trên cánh đồng. Vì mê mải ngắm cảnh, hai vợ chồng bước đi, người nọ tưởng người kia dắt con.

Cuối cùng, họ không thấy con đâu. Họ kêu gào, cũng chẳng thấy tăm hơi. Họ lo lắng tìm kiếm khắp nơi vẫn chẳng thấy con.

Người chồng chạy về làng kêu gọi bà con tìm giúp. Mọi người tận tình kiếm tìm, nhưng kết quả vẫn là không. Sau nhiều giờ tìm kiếm, một người gợi ý : tất cả hãy nắm tay nhau, tìm cho hết mọi góc ngách, không bỏ sót chỗ nào.

Họ nối tay nhau đi tìm. Đến một rãnh nước thì thấy thi thể đứa bé nằm đó. Mọi người cảm lạnh ngó nhìn, vì biết là quá trễ rồi. Chợt có tiếng thì thầm : “Nếu chúng ta biết cầm tay nhau từ trước thì đâu đến nỗi !”

348. KHI LƯƠNG TÂM LỆCH LẠC

Nhà giảng thuyết Alexander Smellie có lần viết : cụm từ ”tôi phải” là một qui luật đạo đức khi lương tâm được ơn trên soi sáng hướng dẫn, nhưng khi lương tâm lệch lạc vì tội lỗi, hẹp hòi và quá khích, câu đó có thể đẩy ta vào chỗ đi ngược lại đức Kitô.

Một người Ấn độ nói với một quan chức Anh : “Khi người chồng chết, thì lương tâm bảo chúng tôi là phải hoá thiêu người vợ goá trong tang lễ của chồng.”

Quan chức Anh đáp : “Nếu anh làm thế, thì lương tâm bảo tôi là phải treo cổ anh !”

349. TIẾNG LƯƠNG TÂM

Người Ấn độ ra tiệm mua hàng. Về nhà mở ra, anh thấy có một nén bạc. Hôm sau anh đem nén bạc trả cho chủ tiệm. Chủ tiệm mỉm cười trước sự thật thà của anh. Anh nói : “Trong lòng tôi có hai con người. Người tốt nói : nén bạc không phải của mày. Người xấu bảo : có ai biết đâu. Người tốt nói : hãy đem trả. Người xấu bảo : vẽ chuyện, mất công. Cả hai con người đó cứ cãi nhau suốt đêm làm tôi không ngủ được.”

350. CÁI TÔI

Nhạc trưởng Michael Costa đang diễn tập với một ban đại hợp xướng với cả trăm nhạc cụ và nhạc công. Bỗng có tiếng sáo ré lên. Chắc người thổi sáo sợ rằng nhạc trưởng không nghe thấy tiếng sáo của mình. Nhạc trưởng cau kinh quát : “Tiếng sáo nào kì vậy ?” Và phải tập lại từ đầu.

351. CỬA HẸP

Một cặp vợ chồng trẻ nọ chia sẻ cho nhau nghe ước muốn có được một ngôi nhà khang trang. Một nhà tỉ phú tình cờ theo dõi câu chuyện. Với tất cả nghiêm chỉnh. ông đề nghị với họ : nếu cô vợ chịu ngủ với ông một đêm, ông sẽ tặng họ một triệu mỹ kim. Hai vợ chồng đồng ý. Nhưng khi người vợ lên đường đến với nhà tỉ phú thì người chồng cũng bắt đầu hối hận. Nhưng đã quá muộn. Sau một đêm để có một triệu mỹ kim, hai vợ chồng đã tan vỡ (...) Con

đường dễ dãi là con đường dẫn tới hư mất. Sự thành đạt thường không đến cách ngẫu nhiên, mà là kết quả của những cố gắng và kiên nhẫn lâu dài

352. CHỈ CẦN MẸ

Tai nạn xảy ra cho cô gái 16 tuổi buộc cô phải nằm nhiều tháng trong bệnh viện. Mẹ cô lại là người đàn bà ham vui, chẳng nghĩ đến chuyện ở lại bên con. Trong khi đang đi du lịch bên Italia, bà nhớ đến sinh nhật của con, liền gửi cho con gái chiếc bình cắm hoa rất đẹp. Cô y tá đem chiếc bình đến, nói rằng mẹ em đã cẩn thận gửi quà vào đúng ngày sinh nhật của con. Cô gái đứng đưng nhìn chiếc bình, rồi hét : “Vứt đi ! Đẹp đi ! Tôi không cần. Mẹ ơi, mẹ đừng gửi gì cho con nữa, đừng gửi sách vở, quà cáp, hình ảnh... Con chẳng cần những thứ đó. Con chỉ cần mẹ !”

Đức Giêsu cũng thế, Ngài chẳng cần gì vật chất. Ngài chỉ cần con tim rộng mở của bạn, tình yêu chân thành của bạn, niềm tin phó thác của bạn. Và Ngài muốn nên một với bạn.

353. NÊN GIỐNG ĐỨC KITÔ

Một triết gia nổi tiếng ngày xưa, mỗi khi dạy học, thường bắt học sinh trả tiền. Ngày đó, có một thanh niên nghèo đến xin làm đệ tử. Ông hỏi : “Anh có gì trả cho tôi không ?”. Chàng thanh niên khôn ngoan đáp : “Con sẽ cho thầy cả con người của con.” Ông thầy nhìn anh rồi nói : “Được, tôi nhận anh. Nhưng anh phải cố gắng mỗi ngày để thắng tiền hơn con người hiện tại của anh.”

Những ai muốn tận hiến cho Chúa cũng phải cố

gắng mỗi ngày để nên giống đức Kitô hơn.

354. AI ĐƯỢC SỞ HỮU ?

Một người Anh giàu có vừa mua được cây đàn violon, làm cho bộ sưu tập của ông trở nên quý giá bội phần. Trong khi đó, nhạc sĩ Fritz Kreisler cũng muốn mua cây đàn ấy. Nhưng ông nhất định không chịu bán lại. Cuối cùng, F. Kreisler xin phép được đánh đàn một lần. Nhạc sĩ chơi say mê như thể để cả tâm hồn vào đó.

Ông chủ ngây ngất đứng nghe cho đến khi nhạc sĩ đàn xong. Ông không nói gì. Rồi ông thấy F. Kreisler nhẹ nhàng đặt cây đàn vào hộp như người mẹ đặt đứa con yêu vào giường ngủ. Ông đột ngột nói :

- Anh hãy lấy cây đàn này đi. Nó thuộc về anh. Tôi không có quyền giữ nó. Nó phải thuộc về người biết sử dụng như anh.

Chẳng phải đòi tôi, đòi bạn cũng thuộc về Đấng có thể làm cho nó thành khí cụ bình an tuyệt hảo đó sao ?

355. VÀI VIỆC HAY MỌI VIỆC

Nhà truyền giáo R. Chapman có lần hỏi người bạn cũng là nhà truyền giáo, George Muller :

- Sao, có khi nào anh nhắc nhở bọn trẻ làm vài việc gì đó cho Chúa không ?

- Không, tôi không bảo chúng làm vài việc cho Chúa, nhưng phải làm mọi việc cho Chúa.

356. NGƯỜI HẠNH PHÚC NHẤT

Nhà vua bị bệnh nặng. Quan ngự y lo lắng, nhưng đành bó tay. Một nhà chiêm tinh đến bảo vua chỉ khỏi bệnh khi nào được mặc chiếc áo của một người hạnh phúc nhất.

Quan quân đồ xô đi khắp nước để tìm người hạnh phúc nhất. Cuối cùng thì họ cũng tìm được một người hạnh phúc thực sự. Nhưng khổ thay, người ấy quá nghèo, chẳng có lấy một chiếc áo !

357.SỐNG VUI

Một vị giám mục nổi tiếng hiền hoà, dễ mến. Khi được hỏi bí quyết, ngài đáp bí quyết đó là :

Thứ nhất, tôi nhìn lên trời để nhớ rằng đời tôi phải tới đó.

Thứ hai, tôi nhìn xuống đất để thấy phần mộ tôi sau này thật nhỏ hẹp.

Thứ ba, tôi nhìn chung quanh để thấy bao người nghèo khổ mà đáng kính trọng hơn tôi.

Thứ bốn, tôi học để biết hạnh phúc thật nằm ở đâu, mọi nỗ lực của tôi sẽ chấm dứt thế nào và những than thở của tôi thật vô cơ biết bao !

358. ĐƯỜNG LỐI CỦA THÁNH LINH

Sách Công vụ, đoạn 16 thuật lại hai cuộc trở lại. Nếu như phải có trận động đất viên cai ngục mới trở lại, thì tâm hồn Lydia lại như đoá hoa sẵn sàng đón nhận Ánh sáng của Mặt trời Công chính. Qua các thế kỷ, Thánh Linh luôn dùng những đường lối khác nhau để kêu gọi lòng người hoán cải. Ở thế kỷ thứ ba, thánh Cyprianô, giám mục

Carthage, đã viết cho người bạn là Donatus như sau : “Thế giới này thật xấu xa, bất tín. Nhưng ngay giữa lòng thế giới đó, tôi đã tìm thấy một đoàn dân trầm lặng và thánh thiện. Họ đã học được mầu nhiệm lớn lao. Họ đã tìm được một niềm vui lớn lao gấp ngàn lần thú vui của đời sống tội lỗi. Họ bị tra tấn, bị bách hại, nhưng chẳng hề lung lay. Họ làm chủ lòng mình. Họ vượt lên trên thế trần này. Thưa bạn Donatus, đoàn dân đó chính là các Kitô-hữu. Và tôi cũng là một người trong họ.”

359. TRÁI TIM RỘNG MỞ

Một nhà truyền giáo đến kiểm tra trình độ giáo lý một bà già 73 tuổi để được nhập đạo

- Đức Kitô là ai ?
- là người đã chết cho con.
- Người chết thế nào ?
- Con không biết.
- Ai là môn đệ đức Kitô ?
- Con không nhớ. Con không biết chữ.
- Bà có biết một cuốn sách Thánh Kinh nào không ?
- Thưa không. Với người mù chữ...
- Đức Kitô sống ở nước nào ?

Thình lặng.

Nhà truyền giáo dừng lại. Bà già tỏ vẻ đau khổ vô cùng. Người hướng dẫn cho bà nói : “Bà này là người rất vững tin, luôn có mặt trong các buổi phụng vụ, dù ở cách xa đó 3 dặm. Bà luôn sẵn lòng cho đi những gì có thể. Trước đây tính khí thất thường, nhưng từ ngày học đạo, bà trở nên hiền hoà và rộng lượng. Mọi người đều thấy thế.”

Nhà truyền giáo nhìn bà. 73 tuổi. Bà chẳng còn sống

bao lâu nữa, một năm cũng khó. Và ngài quyết định tiếp tục.

- Thiên Chúa là ai ?
- Thiên Chúa là Cha trên trời.
- Thiên Chúa ở đâu ?
- Con ở đâu, Ngài ở đó.
- Bà có hay thưa chuyện với Ngài ?
- Rất thường. Làm việc ngoài đồng hay làm bữa trong nhà, lúc vui cũng như lúc buồn, con đều thân thưa với Chúa. Lúc có nhiều chuyện, con nói lâu. Khi có ít, con nói vắn hơn. Có gì trong lòng, con đều trình bày với Ngài hết. Và lòng con thấy rộng mở.

360. GIẢI THÍCH CỦA THỎ DÂN

Một người da trắng và một người thổ dân cùng nghe giảng. Người thổ dân cảm động và xin nhập đạo ngay. Còn người da trắng cũng cảm động nhưng cả năm sau mới nhập đạo. Trong một buổi phụng vụ, người da trắng hỏi :

- Tôi phải mất một thời gian mới có lòng tin, sao anh có lòng tin sớm thế ? Người thổ dân đáp :

- Nay bạn, để tôi nói cho bạn nghe. Có vị hoàng tử hứa cho chúng ta chiếc áo mới. Bạn nhìn vào áo mình, tự nhủ : áo mình còn đẹp, để mai sau hãy lấy. Còn tôi, tôi nhìn vào tấm chăn cũ kỹ của mình, thấy nó chẳng ra gì, nên vội vàng đến nhận áo mới. Bạn ạ, bạn đã có chút khôn ngoan, nên bạn còn muốn dùng chúng. Còn tôi, tôi không có, nên tôi mau mắn đón nhận sự khôn ngoan của Chúa Giêsu.

361. NHẬP ĐẠO THẬT SỰ

Một người bán gỗ cho xưởng mộc. Anh thường thủ lợi bằng cách đo gỗ thiếu. Ngày kia, có tin đồn đến xưởng là anh ta nhập đạo. Nghe thấy thế, mọi người bán tín bán nghi rồi bàn thảo mỗi người mỗi ý. Có một người lặng lẽ ra kho gỗ, một lúc sau trở vào đồng đạc tuyên bố :

- Đúng, anh ta nhập đạo thật.
- Sao anh biết ?
- Tôi vừa xem lại số gỗ anh ta chở tới hôm qua. Tôi thấy là đúng với qui cách ta đặt, không thiếu nữa.

Người nào tiếp nhận đức Kitô cũng phải thay đổi cuộc đời và sống ngay chính.

362. HAI NGƯỜI NGHIỆN

Hai người nghiện rượu trở lại đạo. Một người nói : từ khi nhập đạo, anh từ bỏ hoàn toàn tật uống rượu. Làm trong nhà hàng mà anh chẳng thêm rượu chút nào. Người kia nói : không phải ngày một ngày hai mà tôi bỏ được rượu, nhưng Chúa gìn giữ tôi, không còn say sưa như trước.

Thiên Chúa xử sự với con cái mình mỗi người một cách. Có người được Chúa cất khỏi mọi cám dỗ. Có người Chúa để cho cám dỗ vẫn xảy tới, nhưng Ngài ban ơn để họ khỏi sa chước cám dỗ.

363. HAI LẦN SINH

Bà già 104 tuổi sống trong một căn hộ nhỏ tại Croydon. Khi bà được 100 tuổi, một nhà truyền giáo đến thăm và giải thích cho bà nghe đoạn Tin Mừng Gioan 3,16 : “Thiên Chúa yêu thương thế gian đến nỗi đã ban

Con Một Ngài để ai tin người Con đó, thì khỏi chết và được sống đời đời". Bà đáp : "Thật là tuyệt vời. Thiên Chúa thật tốt lành khi Ngài tha thứ cho tôi đã bỏ cả trăm năm không học biết Ngài." Cuộc trở lại của bà được tạp chí London City Mission thuật lại và kết thúc bằng câu :

"Sinh 1825. Sinh lại 1925."

364. CON SẼ MỞ CỬA

Gia đình nọ đi du lịch. Hai mẹ con bước vào phòng ăn của nhà nghỉ. Trên tường treo bản chụp bức tranh "Ánh sáng thế gian" của Holman Hunt. Bức tranh quá đẹp, hai mẹ con say sưa ngắm nhìn. Khi ông bố vừa bước vào, đưa con hỏi ngay : "Ai vậy bố ?"

Ông bố nhìn bức tranh. Ông không trả lời, dù biết rõ. Nhưng đưa con cứ khẳng khẳng hỏi. Cuối cùng ông phải nói :

- Dĩ nhiên, đó là một người.
- Nhưng người nào ? Tên là gì hả bố ?
- Là Giêsu Kitô.
- Ngài làm gì vậy bố ?
- Con không thấy sao ? Ngài đang gõ cửa.
- Ngài gõ cửa làm gì hả bố ?
- Vì Ngài muốn vào bên trong.
- Sao họ không mở cửa cho Ngài ?

Câu hỏi được chú lập đi lập lại suốt bữa ăn. Cuối cùng, chú hăng hái nói : "Con sẽ mở cửa cho Ngài, được không bố ?"

Cuộc nói chuyện giữa hai cha con đã ám ảnh ông bố suốt những ngày sau. Và cả bà vợ cũng thành thực thú nhận là từ lâu họ không để Chúa đi vào tâm hồn và đời

sống của họ, dù mang danh là Kitô-hữu. Từ đó, họ quyết tâm hoán cải, sống đạo tử tế.

365. DỨNG CẢM

Henri Shepler là một tân binh. Viên hạ sĩ sai anh xuống làm việc tại nhà ăn. Anh không đi. Viên hạ sĩ cho là anh bướng và dọa sẽ báo cáo lên cấp trên. "Được, hạ sĩ cứ việc báo cáo. Tôi đăng kí đi lính chứ không phải đi làm bồi bàn."

Buổi chiều, Shepler bị gọi lên bộ chỉ huy. Đôi chân run run, nhưng lòng anh bình thản, vì anh biết mình hành động đúng. Vị sĩ quan hỏi :

- Có phải sáng nay anh không tuân lệnh cấp trên ?
- Đúng vậy, thưa ngài.
- Tại sao anh làm vậy ?
- Đơn giản là vì tôi cho rằng công việc trao cho tôi là không đúng. Tôi đăng kí làm người lính chứ không phải làm bồi bàn.

Vị sĩ quan bật dậy, đến bắt tay anh và nói :

- Shepler, anh đúng là hạng người chúng tôi cần. Tôi vui mừng khi thấy anh là con người dũng cảm và tự tin ở mình.

366. VĂN MINH

Ngày nọ, Tổng thống Thomas Jefferson, tác giả bản Tuyên ngôn Độc lập, đang cùng con trai cưỡi ngựa đi dạo thì gặp một người da đen. Người đó cung kính ngả mũ chào. Tổng thống, với thói quen cổ hữu, đưa tay nhắc mũ lên đáp lại. Riêng người con trai tỉnh bơ, không quan tâm

đến cử chỉ văn minh của người da đen. Tổng thống Jefferson nghiêm khắc nhìn con nói : “Này con, liệu con có thể tự cho phép mình kém văn minh hơn người da đen kia ?”

367. LỊCH SỰ

Một luật sư tài ba vừa đến mở văn phòng tại miền tây Hoa kì. Ngày nọ, ông đang đi ngựa ngoài phố thì gặp một thương gia có ảnh hưởng trong vùng. Vị này tự nhủ : mình cần làm quen và khích lệ anh ta trong lúc chân ướt chân ráo mới đến. Thế là ông đến bên xe ngựa hỏi : “Xin ngài cho biết quý danh ?” Vị luật sư hững hờ đáp : “Tên tôi là cù lằn”. ”Ồ tôi xin lỗi đã làm phiền ngài.”

Ít lâu sau, tiếng tăm luật sư đã lan rộng và ông muốn ra tranh cử vào Hội đồng Thánh phố. Các bạn đồng sự khuyên ông nếu muốn thắng cử, cần tranh thủ được sự ủng hộ của công nhân ở nhà máy đó... Ông đến và xin gặp vị giám đốc nhà máy. Giám đốc vừa xuất hiện, luật sư bắt tay tự giới thiệu :

- Tôi tên là...
- À, vậy ra ngài mới đổi tên ?
- Đâu có. Có bao giờ tôi đổi tên đâu !
- Có đấy ! Năm năm trước, tôi gặp ngài, ngài tự xưng là cù lằn cơ mà...

Lần đó, luật sư thất cử, vì thiếu mất 17 phiếu, trùng với số phiếu của công nhân nhà máy nọ.

368. CON NGƯỜI ĐẦY ĐỦ

Một người Tin lành, để gây ấn tượng cho những

người chung quanh, đã viết một tấm bảng, cắm ở khoảng đất trống trong vườn trước con đường làng. "Khu vườn này xin tặng cho ai thật sự đầy đủ" Một nông dân đi qua, đọc tấm bảng, tự nghĩ : xem ra cả vùng này, chỉ có mình là đầy đủ. Mình giàu có, trong nhà mình đâu thiếu thứ gì. Nghĩ thế, anh đèn gõ cửa nhà người Tin lành

- Ông có thật sự đầy đủ không ?
- Tôi chắc chắn như vậy. Tôi có tất cả những gì cần thiết. Trong nhà tôi không thiếu một thứ gì.
- Nếu ông có đầy đủ, sao còn muốn khu vườn của tôi làm chi ?

Câu hỏi vạch ra lòng tham tiềm ẩn trong lòng.

369. PHÚC CHO AI CÓ TÂM HỒN NGHÈO

Đoàn cứu trợ đến căn nhà lụp xụp của một bà già. Họ hỏi thử bà :

- Nếu chính phủ cho bà 200 đôla. Bà sẽ làm gì ?
- Tôi sẽ đem cho những người nghèo.

Bà cụ này chính là một trong những người mà Chúa Giêsu nghĩ tới khi nói "Phúc cho những ai có tinh thần nghèo khó" ; Từ những người có tâm hồn như bà cụ này đã xuất hiện những vị Thánh mà chúng ta tôn kính hôm nay ; Và tấm gương của bà cụ này khuyến khích chúng ta trở nên những kitô hữu tốt hơn

370. ĐẠO MỘT MẮT

Bác sĩ A.J. Gordon kể : ngày nọ, có một ông nhà giàu nhưng keo kiệt đến xin chữa mắt. Sau khi khám nghiệm, bác sĩ cho biết phải chữa cả hai mắt, nếu không có

nguy cơ bị mù. Ông hỏi :

- Nhưng giá bao nhiêu ?
- Chữa mỗi mắt là 100 đô.

Ông nhà giàu phân vân giữa tiền bạc và mù loà. Rồi ông nói với bác sĩ : “Tôi chỉ chữa một mắt thôi, vì một mắt cũng đủ thấy tiền và đếm tiền. Lại đỡ tốn !”

Nhiều người vẫn cầu nguyện : “Xin mở mắt con để thấy kì công của Chúa...” Nhưng xem ra nhiều Kitô-hữu chỉ muốn Chúa mở cho mình một mắt để thấy công trình của Chúa mà thôi, một mắt còn phải để mà trông coi gia sản !

371. BAO GIỜ NGƯỜI GIÀU THẤY ĐỦ ?

Khi tôi còn trẻ, một vị cao niên muốn truyền cho tôi chút kinh nghiệm cuộc đời, nên hỏi :

- Bao giờ thì người giàu thấy đủ ?
- Khi họ có 10 ngàn đô ?
- Không.
- 20 ngàn ?
- Không.
- 100 ngàn ?
- Không.
- 500 ngàn ? Với số tiền đó là họ đã có một sản nghiệp không lồ.

Nhưng ông lão vẫn lắc đầu. Tôi thú nhận là không biết và xin ông chỉ giáo. Ông nghiêm nghị nói :

- Khi người đó có hơn những gì đang có. Nghĩa là chẳng bao giờ họ thấy đủ cả !

372. HAM TIỀN

Cần cảnh giác, đừng để lòng ham tiền đi vào tâm hồn. Vì nó thường làm hỏng những việc tốt lành. Bàn tay người nghệ sĩ cũng như tiếng nói nhà giảng thuyết cũng thường bị khuynh đảo bởi lòng ham muốn đó. Danh họa Leonardo đã kể một câu chuyện minh họa cách tế nhị điều đó : “Lòng ham tiền làm cho bậc thầy xuống thành hạng thợ. Như anh bạn đồng nghiệp Perugino của tôi đã rơi vào tình trạng đó. Lần kia, khi người vợ gọi anh đi ăn cơm tối, anh đáp : “Trong khi ăn, anh còn phải vẽ thêm một ông thánh nữa !”

373. THẦN TƯỢNG MỚI

Một triệu phú, sinh ra trong khó nghèo, nên lúc nào cũng tôn thờ tiền bạc. Sau khi chỉ cho người bạn là nhà truyền giáo thấy cơ ngơi tráng lệ của mình, ông nói : “Đồng tiền vạn năng đã làm nên tất cả đó ! Có gì mà tiền bạc không làm được !”

Nhà truyền giáo nhẹ nhàng nói : “Anh ạ, lời anh làm tôi liên tưởng đến chuyện dân Do thái ngày xưa thờ bò vàng và cho rằng chính bò vàng đưa họ ra khỏi đất Ai cập. Thực sự, con bò vàng đó là trở lực hơn là trợ lực giúp họ mau tới Đất Hứa. Những đồng tiền của anh có lẽ cũng thế đấy !”

374. ẢNH HƯỞNG MÔI TRƯỜNG

Khi còn nhỏ, J. Dillinger phải ra tòa vì một tội vụn vặt. Được tha về, cha mẹ dẫn anh đến trường. Một số phụ huynh khác thấy thế, đến làm áp lực với thầy giáo : nếu thầy để Dillinger ở đây, chúng tôi sẽ đem con đến trường khác. Ông thầy bối rối không biết làm thế nào cho các phụ

huynh an tâm. Ông đành nói thật cho Dillinger nghe. Anh bỏ học, không bao giờ bước chân tới trường nữa. Ít năm sau, anh trở thành một tội phạm nguy hiểm nhất Hoa kì trong thập niên 30.

375. KHÔNG VẠCH LỖI NGƯỜI

Trong một trận chiến, Alexander đại đế bị một vết thương trên mặt, lâu ngày thành sẹo. Một hoạ sĩ được mời đến vẽ chân dung cho đại đế. Ông vừa muốn vẽ thật trung thực, vừa muốn che dấu vết sẹo. Công việc không dễ dàng chút nào. Sau nhiều đêm suy nghĩ, cuối cùng ông nảy ra được một sáng kiến : ông sẽ vẽ đại đế đang trầm tư, một bàn tay chống cằm, một ngón tay che vết sẹo.

Là Kitô-hữu, chúng ta không phải không có lỗi, là những vết sẹo của chúng ta. Nhân vô thập toàn. Nhưng một trong những cử chỉ biểu tỏ lòng bác ái trong giao tiếp là ta đừng vạch lỗi của người khác.

376. CHÓ SỬA TRĂNG

Vị thẩm phán đến thi hành nhiệm vụ tại một thị trấn, thường bị một luật sư kiêu căng ở đó chế nhạo, khích bác. Tại một bữa ăn tối, có người hỏi vị thẩm phán sao không có biện pháp mạnh đối với viên luật sư kia. Vị thẩm phán bèn dùng bữa, một tay chống cằm, một tay để trên bàn, kể chuyện : “Chỗ tôi ở có một bà goá nuôi một con chó. Con chó thật xinh, nhưng có tật là hễ thấy ánh trăng là nó tru lên. Có khi suốt cả đêm.” Kể tới đó, ông ngừng lại và ăn tiếp. Tò mò, một người hỏi : “Này ông thẩm phán, rồi con chó và mặt trăng ra sao ?”. ”Con chó cứ tru và mặt trăng

cứ tiếp tục toả sáng."

377. LỖI VĂN PHẠM

Ngày nọ, Dwight Moody thuyết giảng trước một đám đông. Ông để hết tâm hồn vào bài giảng và chỉ nghĩ tới nội dung cũng như hiệu quả lời Chúa nơi các tâm hồn hơn là quan tâm đến văn chương bóng bẩy. Khi giảng xong, một văn nhân đến gặp Moody và nói : "Tôi phải thành thực nói rằng trong bài giảng tối nay, ngài đã phạm ít là 11 lỗi văn phạm. "Moody đáp : "Rất biết ơn ông. Điều ông nói tôi không nghi ngờ gì. Khi còn bé, tôi học kém lắm. Tôi vẫn muốn có giờ học thêm. Nhưng tôi đã dùng tất cả vốn liếng văn phạm của mình để phục vụ đức Kitô. Vậy Lời Chúa có tác động gì đối với ông không ?"

378. TÌNH CHA

Một nông dân đi xe ngựa ra phố. Đến một cửa tiệm, ông dừng xe vào mua đồ. Ông vừa tới cửa thì con ngựa hí lên và bỏ chạy. Ông vội vàng chạy ra xiết chặt dây cương.

Con ngựa càng hoảng sợ hơn và chạy tứ tung trên đường, kéo theo người nông dân tội nghiệp. Dân chúng đổ xô ra, đến khi ghìm được ngựa thì người nông dân bê bết máu và thoi thóp thở. Một người hỏi : "Sao mà ông đại dột hi sinh đời mình vì con ngựa và chiếc xe như thế ?"

Ông thều thào : "Cứ nhìn vào trong xe thì biết !"

Họ nhìn vào và thấy đứa con nhỏ của ông còn đang ngủ.

379. CHÚA VÔ TỘI

Nhà truyền giáo giảng đạo giữa rừng già Phi châu, dưới ánh trăng đêm và trong hoang lạnh của núi rừng. Ngài kể về đời sống và các phép lạ của Chúa Giêsu, cuối cùng là cái chết trên thánh giá. Ngồi trước bục giảng là viên tù trưởng. Ông chăm chú nghe lời nhà truyền giáo. Khi ngài tả việc Chúa Giêsu bị đóng đinh trên thánh giá, vị tù trưởng bỗng đứng phắt dậy nói : “Ngừng lại ! Hãy đem Ngài xuống khỏi thánh giá ! Tôi mới là người đáng phải đóng đinh trên đó, chứ không phải Ngài !” Vị tù trưởng nghĩ rằng mình mới là tội nhân, còn Chúa Giêsu vô tội.

380. SUY TÔN THÁNH GIÁ

Một số nhà truyền giáo đến thăm M. Gandhi. Ông đề nghị các ngài hát một bài thánh ca. ”Bài nào ?” - ”Bài nào mà quý vị thấy là diễn tả đức tin sâu sắc nhất.” Tất cả đồng thanh hát bài Suy tôn Thánh giá.

381. CHẬM RỒI

Đêm nọ, một thanh niên đến với nhóm học hỏi Lời Chúa.

- Hãy cho tôi biết tôi phải làm gì để được ơn cứu độ.
- Bạn chậm quá rồi. Một người nói.
- Ồ, đừng nói thế. Tôi tha thiết mong được cứu độ. Tôi sẽ làm bất cứ việc gì, đi bất cứ nơi đâu để được như thế.
- Tôi không thể giúp bạn. Bạn đến trễ quá ! Việc cừ

độ của bạn đã được thực hiện cách nay 2000 năm rồi, nơi đức Kitô. Tất cả những gì bạn phải làm bây giờ là tiếp nhận ơn đó. Bạn chẳng thể làm gì xứng đáng với ơn cứu độ. Đó là món quà tặng không cho ai mở lòng tiếp nhận.

382. CÔNG CỦA AI ?

Một bà goá đến xin cha sở chứng nhận để bà xin trợ cấp, vì con trai bà đi lính và đang phục vụ ở nước ngoài. Cha sở chợt nhớ đến sứ điệp Thánh Kinh nên nói với bà :

- Có phải công lao của bà đáng lãnh số tiền đó ?
- Không ạ. Đó là công của con trai con. Cháu muốn con được hưởng. Con chỉ việc kí tên và lãnh tiền.
- Phải, cũng như không phải công lao của bà mà bà được cứu độ, mà là công lao của Con Thiên Chúa trên núi Can vê. Ngài muốn bà hưởng công lao đó. Bà chỉ việc kí tên và lãnh nhận.

383. NGHĨ ĐẾN TÔI

Khi George Nixon Briggs làm Thống đốc bang Massachusetts, có ba người bạn của ông đi viếng Thánh Địa. Họ leo lên đỉnh núi Gôngôta, bẻ một nhánh cây làm gậy. Khi trở về, họ tặng vị Thống đốc cây gậy đó và nói : “Chúng tôi muốn ngài biết cho rằng, khi đứng trên đỉnh đồi Can vê, chúng tôi đã nghĩ tới ngài.” Thống đốc hết lòng cảm ơn họ, ưu ái nhận quà tặng và nói thêm : “Nhưng thưa các bạn, tôi còn nghĩ xa hơn : ở đó, có một Đấng khác cũng đã nghĩ đến tôi.”

384. SỐNG GIẢN DỊ

Triết gia Socrates sống rất giản dị. Một ngày kia ông ngắm nghía rất kỹ những món hàng đắt tiền được bày bán ngoài chợ. Thấy thế một người lấy làm lạ nên hỏi. Ông giải thích : “Tôi ngạc nhiên vì không hiểu tại sao người ta lại bán quá nhiều thứ mà tôi không cần đến như thế” (Clifton Fadiman).

385. CHẤM ĐỎ

Có lần Napoleon cầm tấm bản đồ thế giới, chỉ vào nước Anh, tức tối nhận xét : “Nếu không có cái chấm đỏ này thì Ta đã là bá chủ thế giới.

Ma quỷ cũng chỉ vào thánh giá đức Kitô nói : “Nếu không có chấm đỏ này thì ta đã bá chủ thế giới.”

386. DẤU NHẬN RA CHÚA

Có lần một nhà truyền giáo hỏi lớp giáo lí Thánh Kinh : nếu các bạn thấy một nhóm gồm 12 người đàn ông rất giống nhau, trong đó có đức Kitô, làm sao các bạn nhận ra Ngài ? Nhiều người bảo không biết. Nhưng một em bé Hôi giáo nói : “Nhờ những dấu đánh trên tay Ngài. ”Câu nói làm cho nhà truyền giáo vui mừng, bởi lẽ những người Hôi giáo không tin rằng đức Kitô bị đóng đinh.

387. CHẾT BÌNH AN

Một ông lão ở Marocco đến gặp một nhà truyền giáo để tìm con đường cứu độ, vì ông biết mình chẳng sống bao lâu nữa. Để giúp ông, nhà truyền giáo dùng một cuốn sách, trong đó trang 1 màu đen tượng trưng cho tội lỗi, trang 2 màu đỏ tượng trưng máu Chúa Kitô, trang 3 màu trắng chỉ lương tâm trong sạch, trang 4 màu vàng chỉ vinh quang Nước Trời.

Sau khi nhập đạo ít lâu, người đó lâm cơn hấp hối. Bà vợ là người theo đạo Hồi khuyên ông kêu cầu đức Mahomet, nhưng ông không chịu, bảo Chúa của ông là đức Kitô. Bà vợ nói : “Vậy ông hãy lấy cuốn sách nhà truyền giáo cho, mở trang 3, hi vọng Chúa sẽ cho ông sạch tội mà vào thiên đàng.” Ông đáp : “Không, hãy mở trang 2 cho tôi.” Và ông chết trong lúc tựa đầu vào trang sách tượng trưng máu Chúa Kitô.

388. BỊNH PHONG

Người công an đưa một người đàn ông vào bệnh viện, xin bác sĩ Fish khám xem có bị bệnh phong không. Nếu ông không bị bệnh thì được tự do, còn nếu bị bệnh sẽ bị đem bắn. Nhìn người đó, bác sĩ biết ngay là bị bệnh. Nhưng với lòng thương người, bác sĩ nói : “Người này đúng là bị bệnh phong, nhưng không đáng phải chết.” Rồi tận tình chữa trị cho ông.

Cũng thế, các tội nhân không đáng phải chết, vì ”Con Người đã đến...đem cho họ sự sống đời đời.”

389. ÔNG ĐÃ LÀM GÌ ?

Người đàn bà Hồi giáo đến hỏi nhà truyền giáo :

“Ông đã làm gì con tôi ?” Con gái bà mới chết ở tuổi 16.”Tôi đâu có làm gì.” - "Nhất định có. Con tôi chết mà miệng vẫn mỉm cười. Ở đây không ai chết như thế cả.”Con gái bà vừa nhập đạo được mấy tháng. Cô không sợ chết mà thay vào đó là niềm hi vọng được tái sinh trong niềm vui vĩnh cửu.

390. KHÔNG SỢ CHẾT

Hai vợ chồng đi truyền giáo ở Trung Hoa. Đêm nọ, khi người chồng đi vắng thì một tên cướp đột nhập vào nhà họ, thò cổ và định giết bà vợ. Lúc đó, chính bà cũng ngạc nhiên là mình chẳng sợ chết tí nào và cũng chẳng căm ghét gì tên cướp. Bà bình tĩnh nhìn vào mắt tên cướp, mỉm cười, tháo chiếc nhẫn và đưa cho y. Tên cướp bỗng chùn tay, quay lưng và đi khỏi. Sau đó, nhà truyền giáo làm bài thơ "Tên cướp của tôi" trong đó bà nói mình mắc nợ tên cướp, chẳng những vì y không làm gì hại bà, mà còn giúp bà không còn sợ chết.

391. HAM SỐNG LÂU

Nhà truyền giáo Moody kể : Ở làng tôi, bên New England, có một truyền thuyết rằng hễ ai giặt được bao nhiêu tiếng chuông thì sống bấy nhiêu tuổi. Khi tôi giặt được 70 hay 80 tiếng chuông, tôi sung sướng nghĩ rằng mình sẽ sống đến tuổi đó. Nhưng mấy năm sau tôi vẫn mơ hồ sợ chết. Sự chết và phán xét ám ảnh tôi rất lâu, mãi cho tới khi tôi biết phó thác đời mình trong tay đức Giêsu-Kitô, như một người con của Chúa.

392. KHI TA QUÊN

Tôi từng theo học nhiều năm ở chủng viện, nhưng chưa lần nào được trực tiếp chứng kiến cái chết của một tu sĩ. Nhưng vừa ra xứ được một tuần, thì có người đến báo : “Thưa Cha, cha Junskin sắp chết, ngài muốn gặp cha.” Cha Junskin đã 87 tuổi và là nhân vật nổi bật về sự thánh thiện. Vừa đi tôi vừa lo, không biết phải làm gì cho ngài. Tôi xin Chúa soi sáng để biết cách ăn nói với vị thánh nhân đó. Vừa bước vào phòng, ngài nói : “Ồ cha, tôi sắp chết. Tôi đã từng dậy về lời hứa của Chúa, vậy mà sáng nay khi thức dậy, tôi chẳng còn nhớ lời nào cả. Tôi phải làm gì bây giờ ? ” Với ơn Chúa soi sáng, tôi gọi lại công lao của ngài suốt 40 năm phục vụ rồi nói : “Thưa cha Junskin, sao cha lại nghĩ rằng Chúa quên lời Ngài hứa ? ” Không bao giờ tôi quên được nụ cười ngọt ngào nở trên khuôn mặt già nua khi ngài nhìn tôi và nói : “Tạ ơn Chúa...Chúa thật kì diệu ! Ngài sẽ giữ lời, phải không ? Tôi sẽ an nghỉ trong niềm tin vào Ngài, vào Đấng sẽ giữ những lời cao quý mà Ngài đã hứa ban cho tôi.” Ít giờ sau, cha về Nhà Đấng ban lời hứa. Lời hứa của Chúa thật kì diệu. Nhưng chính Chúa còn kì diệu hơn những lời hứa của Ngài.

393. SỰ HIỆN DIỆN CỦA CHÚA

Người hấp hối than thở với cha sở rằng chẳng cảm nghiệm được sự hiện diện của Chúa. Cha sở lấy một chiếc ghế đặt bên cạnh, rồi bảo ông hãy nghĩ rằng Chúa Kitô đang ngồi đó, hãy đặt tay mình trên tay Ngài trên thành ghế. Người đó làm theo và cảm nghiệm được sự hiện diện

của Chúa. Mấy hôm sau, được tin ông qua đời, cha sở đến thăm và thấy tay ông vẫn còn đặt trên bàn tay vô hình ở thành ghế.

394. Ở VỚI CON

Một bà mẹ kể : tối đó, khi tôi đang dọn giường cho đứa con nhỏ, nó thở thê : “Mẹ ơi, mẹ ở với con khi con ngủ nhé !” Nghĩ đến bao việc nhà chưa làm sau một ngày ở sở, tôi đã tính ra ngoài để nó ngủ một mình. Chợt một ý tưởng nảy ra trong trí, tôi đến nằm bên con, đặt tay con trong tay mình. Và trong lúc đứa con chìm vào giấc mộng, ý tưởng đó biến thành lời nguyện : “Lạy Chúa, xin giúp son sống thế nào để khi bước vào hoàng hôn cuộc đời, con có thể âu yếm nói với Cha trên trời : “Cha ơi, Cha ở với con khi con ngủ nhé !”

395. CĂN NHÀ SẮP ĐỔ

Một nhà truyền giáo John Quincy Adams 80 tuổi, một người bạn đến thăm hỏi đùa :

- Thế nào, cụ Adams, còn khỏe không ?
- Cảm ơn anh, Adams vẫn rất khỏe. Chỉ có điều là căn nhà hắt ở đang lung lay, sắp đổ rồi. Thời gian và công việc đã tàn phá nó, chẳng thể ở được nữa. Adams sắp phải bỏ nó mà đi, nhưng Adams vẫn rất khỏe. Cảm ơn bạn.

396. HẾT SỢ

Suốt đời tôi, tôi rất sợ chết, cho đến ngày một đức

con tôi về với Chúa. Trong lễ nghi an táng cháu, cha sở kể câu chuyện sau : “Một mục tử dẫn bầy chiên đến bờ sông. Nhìn dòng nước chảy xiết, tự nhiên là bầy cừu sợ hãi. Người mục đồng không làm sao hồi thúc chúng qua được. Cuối cùng, ông lựa ra một con cừu non, cùng đi với nó xuống dòng nước và dẫn nó qua bờ bên kia. Khi cừu mẹ thấy con mình ra đi, nó quên cả sợ hãi phóng theo. Và thế là cả bầy cừu nối đuôi nhau theo sự hướng dẫn của người mục tử.

Một mai có phải theo con tôi về với Chúa, tôi chẳng sợ.

397. SATAN SỢ GÌ ?

Người hạnh phúc nhất mà tôi được biết, đó là một người đàn ông ở Dundee, Scotland. Ông bị ngã gãy lưng vào năm 15 tuổi. Suốt 40 năm trên giường bệnh, nỗi đau của ông không thể nào tả xiết. Nhưng ơn Chúa đã giúp ông luôn bình tâm chấp nhận. Tôi nghĩ các thiên thần mà đi qua Dundee, hẳn là phải ghé thăm và tăng sức cho ông. Gặp ông, tôi hỏi có bao giờ ma quỷ cám dỗ ông không, chẳng hạn nó bảo ông rằng Thiên Chúa là quan án nghiêm khắc để ông nghi ngờ tình Ngài. Ông đáp : “Có chứ, nhiều lần lắm. Khi thấy người khác giàu có, Satan bảo : nếu Chúa tốt lành, hẳn Ngài đã cho anh khỏe mạnh giàu sang, chứ đâu để anh khốn khổ như vậy.

- Thế ông làm gì khi Satan cám dỗ ?

- À, con dẫn Satan đến núi Canvê, chỉ cho nó thấy đức Giêsu với các dấu đinh và nói : Ngài không yêu tao đó sao ? Thế là nó rút, để con yên."

398. HẠT ĐẬU CỦA QUI

Rowlan Hill, một nhà giảng thuyết trứ danh, trong một bài giảng đã kể chuyện sau : ngày nọ, tôi xuống phố, thấy một bầy heo chạy theo một người. Tôi thấy lạ nên để ý xem. Lạ hơn nữa là bầy heo theo người đó vào lò sát sinh ! Tôi thắc mắc hỏi người đó làm cách nào mà dụ dỗ bầy heo tài tình như vậy. Ông đáp : “Ngài không thấy đó sao ? Tôi mang theo rô đậu, thỉnh thoảng vãi mấy hạt đậu xuống đường. Thế là bầy heo tham ăn chạy theo.” Rồi ngài giảng tiếp : “Tôi nghĩ ma quỷ cũng áp dụng chiến thuật đó. Nó mang theo rô đậu, rải trên đường trần và đám đông xô nhau chạy theo, đến tận lò sát sinh vĩnh hằng.”

399. MỒ CÔI

Một thanh niên say rượu, đi ngang qua đám đông đang nghe giảng. Anh muốn tỏ ra ”ta đây” và làm cho nhà giảng thuyết mất mặt chơi. ”Chào, này ông ơi, về nhà đi thôi, đừng giảng nữa, ma quỷ chết hết rồi !” Vị giảng thuyết lạnh lùng nhìn anh nói : “Ma quỷ chết rồi à ? Vậy là từ nay anh mồ côi rồi !” Chàng ta xấu hổ cúi mặt, trong khi đám đông được trận cười khoái chí.

400. KHI SATAN ĐẾN GẦN

Đây là nội dung cuộc nói chuyện giữa hai em bé :

- Nếu Satan đến cám dỗ, bạn làm sao chống trả ?
- Mình biết Satan đến để cám dỗ, nhưng khi nó gõ cửa lòng mình, mình bảo : Có phải đức Giêsu gõ cửa đây

không ạ ? Khi Satan nghe tên Giêsu là nó biến ngay !

Người mạnh nhất cũng không thể một mình chống lại Satan.

401. TÊN CỦA MA QUI

Thánh Kinh gọi ma quỷ là :

1. Thần sứ của vực thẳm (Ap.9,11)
 2. Kẻ tố cáo (Ap 12,10)
 3. Bêlia (2Cor 6,15)
 4. Tên thù địch (1Pe 5,8)
 5. Con thú (Ap 19,19)
 6. Beelzeboot (Mt 12,24)
 7. Con rồng (Ap 12,7)
 8. Tên mê hoặc (Ap 12,9)
 9. Chúa đời này (2Cor 4,11)
 10. Con rắn (Ap12,9)
 11. Tên sát nhân (Jn 8,44)
 12. Tên tố cáo (1Thes 3,5)
- và còn nhiều nữa...

402. MÁNH CỦA QUI

Trên bức tranh rất đẹp có tên "Mánh của quỷ" vẽ một thanh niên ngồi chơi cờ với Quỷ. Quỷ có vẻ thắng vì nó tráo bài. Một cao thủ nhìn bức tranh, nói : "Tôi có thể giúp người thanh niên thắng Quỷ". Rồi anh giải thích cách tráo bài của Quỷ như thế nào. Một nhà giảng thuyết dựa vào chuyện đó bảo : "Đức Kitô cũng làm như thế đó : Ngài dùng cái chết để đánh bại thần Chết."

403. KHÔNG SỢ QUI

Một bé trai hỏi bố :

- Quí lớn hơn con không ?
- Lớn hơn.
- Quí lớn hơn bố không ?
- Lớn hơn.
- Quí lớn hơn Chúa Giêsu không ?
- Không con ạ. Chúa Giêsu lớn hơn quí.

Chú bé thỉnh lặng, rồi mỉm cười : “Vậy con không sợ quí.”

404. ĐỢI THỜI

Câu Tin Mừng Luca 4,13 : “Và sau khi chấm dứt mọi cám dỗ, quí bỏ đi chờ đợi thời cơ” phải hiểu cho đúng. Câu đó không có nghĩa là sau khi ma quí cám dỗ, nó để cho ta yên một thời gian. Cũng không phải là nó để ta có giờ nghỉ ngơi hầu lấy lại sức mạnh cho cuộc chiến sau. Cũng không phải Chúa ngăn cản, không để quí cám dỗ ta trong một thời gian. Dịch cho đúng câu đó có nghĩa là : quí tạm lánh vào bóng tối, khi có thời cơ thuận tiện sẽ quay lại và tiếp tục tấn công. Nên khi quí thôi cám dỗ ta, chính là lúc nó đang tìm cách để đánh úp ta.

405. KHÍCH LỆ

Khi còn bé, Walter Scott rất tồi tệ. Trong lớp ông thường bị xếp vào loại kém. Một chiều kia, khi ông khoảng

13, 14 tuổi, tình cờ ông vào một phòng triển lãm, có nhiều văn nhân trong đó có ngài Robert Burman cũng đang ở đó. R. Burman ngắm một bức tranh, trên đó có ghi một khổ thơ. Ông hỏi những người đứng đó xem có ai biết tác giả khổ thơ đó. Không ai biết. Một chú bé rụt rè bước ra, thề thào nói tên tác giả và đọc luôn trọn cả bài thơ. R. Burman kinh ngạc và vui sướng. Rồi đặt tay lên đầu chú, ngài nói : “Một mai con sẽ là một vĩ nhân của đất nước Scotland này.”

Từ ngày đó, W. Scott thay đổi hẳn : một đại quan mà còn tin rằng mình sẽ là vĩ nhân cơ mà !

406. GƯƠNG SÁNG

Cha S. Hodden thấy một đại úy đến xin học đạo. Khi ngài hỏi lí do, ông trả lời như sau : “Trong đại đội tôi, có một binh nhì là Kitô-hữu. Đêm nọ, anh đi gác về, mình mẩy ướt nhẹp, nhưng trước khi ngủ, anh còn quì gối đọc kinh. Ngứa mắt, tôi đá cho anh một cú vào đầu, ngã lăn ra. Nhưng anh ngồi dậy, không nói gì và tiếp tục cầu nguyện.. Sáng hôm sau, tôi thấy đôi giày mà tôi qua tôi đá anh được đánh bóng láng và xếp ngay ngắn bên giường ngủ. Điều đó làm tôi sửng sò, hổ thẹn và vì thế tôi quyết tâm học đạo.”

407. HUÂN CHƯƠNG

Trong thế chiến vừa qua, một sĩ quan Anh thấy một sĩ quan Đức bị trọng thương, đang quần quai bên hàng rào kẽm gai. Bom đạn âm ầm, khói lửa ngút trời, nên không thể đưa người thương binh vào chỗ an toàn. Cuối cùng, người sĩ quan Anh tự nhủ : “Mình không đành lòng nhìn

một người đau đớn khôn khổ như vậy !”Thế là anh phóng ra giữa lửa đạn, vác người thương binh trên vai và đưa sang phần đất mà quân Đức chiếm đóng. Khi trận chiến tạm dừng, một sĩ quan Đức bước ra khỏi chiến hào, tháo chiếc thánh giá bạc đeo trước ngực và gắn cho người sĩ quan Anh.

408. BÀI HỌC CỦA CON CHÓ.

Ngày nọ, W. Scott ném hòn đá vào một con chó lạc để đuổi nó đi. Nhưng ông hơi mạnh tay, nên con chó bị gãy chân. Thay vì chạy đi, con chó khập khiễng chạy lại bên ông và liếm lên bàn tay vừa ném nó. W. Scott bảo rằng ông không bao giờ quên chuyện đó, vì nó nhắc ông nhớ đến Bài giảng Trên núi.

409. GƯƠNG VỊ GIÁM MỤC

Ngày nọ, Đức giám mục John Selwyn thấy một cậu con trai người bản địa cư xử thô bạo với các trẻ khác, ngài gọi cậu lại khiển trách. Chẳng những không chịu nghe, cậu ta còn vung tay đánh vào mặt vị giám mục. Mọi người thấy vậy đứng chết trân. Nhưng vị giám mục không cho họ làm gì. Rồi ngài quay lưng và lặng lẽ bỏ đi.

Nhiều năm sau, một nhà truyền giáo được mời đến với một bệnh nhân. Ông sắp chết và xin được Rửa tội. Khi nhà truyền giáo hỏi anh muốn lấy tên thánh là gì. Anh đáp : “Xin đặt là John Selwyn, vì chính ngài đã dạy cho tôi biết đức Kitô là ai khi tôi đánh ngài.”

410. THÀNH CÔNG CỦA KITÔ-HỮU

Khi R. Weaver còn làm công nhân hầm mỏ, có lần anh vô tình chọc giận một công nhân khác. Anh này gầm lên : “Chắc tao phải cho mày mấy bạt tai quá !”. “Nếu anh thấy cần thì cứ làm !”

Người ấy tát Weaver một cái. Anh đưa má kia, tát nữa. Tát cả là 5 lần. Đến lần thứ 6, người kia hậm hực bỏ đi. Weaver còn nói theo : “Chúa tha thứ cho anh. Tôi cũng thế. Xin Chúa cứu anh.”

Sáng hôm sau khi xuống mỏ, người đầu tiên mà Weaver gặp là người tát mình. Anh mỉm cười lại gần. Người ấy chợt bật khóc : “Ôi anh Richard. anh thực sự tha thứ cho tôi chứ ?”

Cả hai ôm chầm lấy nhau. Rồi người ấy nhập đạo.

411. KHÔNG TIN ĐIỀU NÀO ?

Viên đại úy luôn tỏ ra nghi ngờ những chuyện thiêng liêng. Cha tuyên úy đến nói chuyện với ông rồi thách đố : “Anh cứ đọc Thánh Kinh. Chỗ nào anh không tin, lấy bút đỏ đánh dấu vào rồi ta cùng trao đổi. Bắt đầu từ Tin Mừng thánh Gioan nhé !” Với ánh mắt tinh nghịch, viên đại úy chấp nhận thách đố. Từ đó, mỗi khi đi ngang qua phòng - vì anh đau phải nằm - ngài lại hỏi : “Sao đại úy, có dấu đỏ nào chưa ?” Viên đại úy già chỉ toét miệng cười không đáp. Ít ngày sau, cha bước vào phòng thì thấy anh chết trên giường. Cuốn Thánh Kinh mở ngỏ, cha tìm đọc Tin Mừng thánh Gioan xem có dấu đỏ nào không. Hết chương 1, không có. Hết chương 2 cũng không thấy gì. Đến chương 3, câu 16 có dấu đỏ và bên cạnh là dòng chữ cũng được

viết bằng mực đỏ : “Con đã bỏ neo vào bên an toàn. Xin cảm ơn Chúa.”

412. SIÊU VIỆT CON NGƯỜI

D. Webster, lúc trên đỉnh vinh quang, được mời dự một buổi sinh hoạt của các văn nhân. Trong bữa ăn, câu chuyện lan man chuyển sang đề tài tôn giáo. Webster thành thật nhìn nhận là ông tin vào thần tính của đức Kitô cũng như sự lệ thuộc của ông vào công trình cứu chuộc của Ngài. Một người hỏi : “Thưa ngài, ngài hiểu thế nào về chuyện đức Kitô vừa là Chúa vừa là người ?” Webster mau mắn trả lời : “Thưa ông, tôi không hiểu. Nếu tôi hiểu Ngài thì Ngài đâu có gì cao cả hơn tôi. Tôi cảm thấy mình cần có một Thiên Chúa siêu việt con người.”

413. ĐỨC TIN LỚN LAO

Có một bà nổi tiếng đạo đức, nhân hậu và luôn bình tâm trước mọi thử thách. Một bà khác ở cách xa ít dặm, nghe nói thì tìm đến, hi vọng học được bí quyết để sống bình tâm và hạnh phúc. Bà hỏi :

- Thưa bà, có phải bà có một đức tin lớn lao ?
- Ồ không, tôi không phải là người có đức tin lớn lao, mà chỉ là người có đức tin bé nhỏ đặt vào một Thiên Chúa lớn lao.

414. TIN NGƯỜI ĐÁNG TIN

Một bà già đứng ở ngã tư có nhiều chuyến tàu đi

qua. Vì ít khi ra ngoài, nên bà chẳng biết tàu nào về đâu. Sợ đi lạc, bà giờ vé ra hỏi một người đứng kế bên :

- Tôi định đi Bay City, có phải đi tàu này không ?
- Phải đó bà.

Nhưng bà chưa an tâm. Biết đâu người ấy cũng không rành. Bà gặp người khác, cũng hỏi :

- Tôi định đi Bay City, có phải đi tàu này không ?
- Phải đó bà.

Nhưng bà vẫn chưa hết áy náy. Rồi bà gặp một người đeo phù hiệu nhân viên hỏa xa, bà hỏi :

- Tôi định đi Bay City, có phải đi tàu này không ?
- Phải, thưa bà.

Thế là bà an tâm bước lên tàu. Bà đã tin người đáng tin. Đức tin là thế !

415. KHÔNG PHẢI KHÁCH

Một bé gái 5 tuổi. Sau khi làm dầu ăn cơm, được mẹ dạy nên em thường nói : “Lạy Chúa Giêsu, xin dùng cơm với gia đình chúng con !” Lần đó, em đột ngột ngỏ mẹ, nói :

- Mẹ ơi, con không muốn Chúa là khách nhà mình.
- Sao vậy con ?
- Vì khách thỉnh thoảng mới đến. Con muốn Chúa ở luôn đây cơ !

416. BẠN LẮM !

Một thiếu niên phải ra trước vành móng ngựa vì tội làm bạc giả. Vị thẩm phán biết rõ gia đình em. Bố em là một luật gia nổi tiếng, từng viết nhiều bài báo nói về ”Sự

thật". Ông bảo em :

- Cháu có nhớ bố mình không ? Người bố mà cháu đã bơi nhọ thanh danh của ông.

- Có, cháu nhớ ông ấy rất rõ. Nhưng mỗi khi cháu muốn lại gần xin bố chỉ dạy, bố cháu thường mắng : “Nhóc con, cút đi, tao bận lắm !” Bố cháu thường dành hết thời giờ cho công việc, ít quan tâm đến cháu, nên giờ cháu mới ra thế này.

Vị luật gia thường viết về sự thật, nhưng lại quên mất sự thật lớn lao nhất là con mình. Thật là sai lầm.

417. THIÊN CHÚA KHÔNG NGỦ

Người mẹ và đứa con gái 4 tuổi chuẩn bị đi ngủ. Em bé sợ bóng tối làm cho mẹ cũng sợ lây. Chợt một ánh trắng lọt vào phòng, em hỏi :

- Mẹ ơi, có phải mặt trăng là ánh sáng của Chúa không ?

- Phải đấy con ạ. Ánh sáng của Chúa luôn chiếu soi trần gian,

- Vậy Chúa có ra khỏi ánh sáng để đi ngủ không ?

- Không đâu con, Chúa không bao giờ ngủ.

- Vậy bao lâu Chúa còn thức, con không sợ.

Lời con gái làm bà mẹ cũng hết sợ.

418. SAU 490, LÀ GÌ ?

Dick và Dorothy là hai chú bé luôn bị một chú nọ to con bắt nạt. Hai chú tức mà không làm gì được. Ngày nọ, hai chú đọc đoạn Tin Mừng kể chuyện Phêrô hỏi Chúa : “Khi anh em xúc phạm đến con, thì con phải tha bao nhiêu

lần ? có phải 7 lần không ?"- "... Không phải 7 lần, mà là 70 lần 7." Dick làm tính nhẩm : "VẬY là Chúa bảo tha 490 lần." Hai đứa thỉnh lặng một lúc, rồi Dorothy nói : "Ta hãy mua một cuốn vở, mỗi khi tha cho hă, mình ghi vào." Và Dick reo lên : "Sau lần thứ 490, tui mình sẽ cho hă biết tay !" "

419. CHA CON

Nhà truyền giáo T.R. Stevenson ở Thượng hải kể : một thương gia giàu có ở Quảng đông có hai con trai, người con lớn thường kết bè tụ đảng với bọn bất lương phá phách làng xóm. Một lần, quá túng, hă dẫn cả một băng về cướp ngay tại nhà mình. Khi tội hă bị lộ, người cha cho người đến nói với hă : nếu biết đường cải tà qui chánh thì sẽ được tha. Người nhă còn bảo đây là lần gia ân cuối cùng của ông chủ. Hă chầm chậm đứng lên và quay về nhà cha. Một bữa tiệc đón tiếp xem ra cũng vui vẻ, nhưng trong đĩa thức ăn của hă có bỏ thuốc độc. Hă chết ngay đêm đó, nhưng người cha không bị ra toà vì theo luật Trung hoa, cha có quyền giết con. Từ câu chuyện này, các nhà truyền giáo thường đem đối chiếu với đoạn 15 Tin Mừng thánh Luca.

420. THẬP GIÁ HÀNG NGÀY

Những khổ sở mà đời chúng ta phải chịu cũng giống như một bó củi rất to và rất nặng. Chắc chắn chúng ta vác không nổi. Nhưng Thiên Chúa đã thương tháo dây bó củi đó ra, rồi chia nó ra để mỗi ngày chỉ chất lên vai ta một khúc thôi. Hôm sau một khúc nữa, và hôm sau tiếp tục...

Cuối cùng ta cũng vác xong hết bó củi. Nhiều người lại không làm như thế : chẳng những họ chất lên vai khúc củi của hôm nay mà còn thêm vào đó khúc củi của hôm qua và khúc củi của ngày mai. Lại gì họ không vác nổi !” (John Newton).

421. QUÀ TẶNG BA

Cô bé nói với anh trai : nhân ngày sinh nhật ba, em sẽ tặng ba đôi dép. Người anh nói : “Nhưng em lấy tiền đâu mà mua ?” Cô bé tròn mắt nhìn anh nói : “Ba cho em tiền mà !” Người anh lặng thinh nghĩ : ba cậu muốn có quà tặng trong ngày sinh nhật. Và vì yêu con gái, ông muốn nhận quà tặng từ tay đứa con yêu quý.

Chúng ta cũng chẳng có gì là của riêng mình để dâng cho Chúa.

422. NHỮNG THỨ TIỀN KHÔNG MUA ĐƯỢC

George Horace Lorimer, chủ bút tờ Saturday Evening Post trong nhiều năm, có lần viết : “Có tiền và có những cái mua bằng tiền là tốt. Nhưng biết dùng tiền và dùng để mất những thứ tiền không mua được còn tốt hơn.”

Có thể kể những thứ sau đây tiền không mua được :

Tiền không mua được tình bạn chân thực.

Tiền không mua được lương tâm trong sạch.

Tiền không mua được niềm vui mạnh khỏe.

423. ĐỒNG TIỀN VÔ DỤNG

Cô bé nắm chặt đồng xu bước vào tiệm bánh. Cô đảo một vòng lựa chọn. Cuối cùng, đặt đồng tiền lên bàn, cô nói :

- Bán cho em chiếc bánh này.
- Chắc không được đâu em ạ, nó giá những 2 xu cơ !
 Cô chọn chiếc khác :
- Bán cho em chiếc này vậy.
- Chiếc này giá cũng 2 xu.
 Cô bé tiu nghỉu bỏ đi.
- Đợi chút, bé ơi ! Tiền của em còn đây này.
- Em chẳng cần nó nữa, tiền đó chẳng mua được gì.

Câu chuyện làm ta liên tưởng đến thứ tiền vô dụng đối với Nước Trời.

424. CÁI XẺNG TO HƠN

Một người ở Philadelphia được hỏi : sao ông cho đi đã nhiều mà vẫn còn nhiều thế ! Ông đáp : “Khi tôi xúc ra thì Chúa lại xúc vào. Chúa có cái xẻng to hơn của tôi.”

425. ĐỔI TIỀN

Đến nước khác, việc đầu tiên mà du khách phải làm là đổi tiền của mình thành tiền đang lưu hành tại nước đó. Tiền của ta trên trái đất chẳng có giá trị gì trên trời, nếu nó không đổi thành việc lành. Đó là ý nghĩa Lời Chúa nói với chàng thanh niên giàu có : cho đi gia sản của anh để mua Nước Trời.

426. HÊN XUI

Một người đàn ông, sau nhiều ngày ăn không ngủ rồi, vốn liếng còn đúng 50 xu. Sáng Chúa nhật đi lễ, người lác rỏ đi tới, ông bỏ hết vào rổ tiền nhà thờ. Tan lễ, ông được tin tỉnh bên đang tuyển công nhân. Đi xe lửa tới đó mất 1 đô. Ông nghĩ bụng : giá mình để tiền lại thì cũng đi được nửa đường, quãng còn lại đi nhờ hay đi bộ. Nghĩ thế thôi chứ ông cũng chẳng tiếc xót gì. Nhưng Chúa đâu để ông thiệt. Không tiền, ông đi bộ tới xí nghiệp gần đó. Trong 30 phút, ông tìm ngay được việc làm, công còn cao hơn. Cuối tuần, ông lãnh được số tiền gấp 10 lần 50 xu cho đi. Người đàn ông đó sau là chủ xí nghiệp giày da, tên là W.L. Douglas.

427. KHÔNG MÁCH LÈO

Một bà già tốt lành, hơn 40 năm sinh sống bằng nghề giặt ủi tầm thường, nhưng lại được mọi người quý mến, tín nhiệm. Khi được hỏi bí quyết, bà đáp : “Tôi có một qui luật sống là không mách leo chuyện nhà này cho nhà khác nghe.”

428. TIN HẲNG NGÀY

Ở tỉnh kia, có chị đàn bà hay ngồi lê đôi mách. Ngày nọ, chị đến toà soạn báo ”Tin hằng ngày”, vô tình chị dựa lưng vào bức tường dán nhiều bích chương quảng cáo có tên tờ báo. Áo chị trắng, nên chữ ”Tin hằng ngày” in rõ trên lưng áo mà chị chẳng hay. Khi xuống phố, chị để ý

thấy ra như chẳng ai muốn gần chị. Về nhà, chị hỏi chồng xem mình có gì đặc biệt mà mọi người xa lánh. Nhìn thấy chữ trên áo vợ, anh chồng lẫn ra cười và nói : “Không mẹ mày ạ, chữ đó không có gì, nhưng cái đằng sau chữ đó mới góm ghiếc !”

429. ĐỨC TIN

Một đức tin nhỏ sẽ đưa linh hồn bạn vào thiên đàng ; một đức tin lớn sẽ đưa thiên đàng vào linh hồn bạn (H. Spurgeon).

430. THẤY TRỌN VẸN

Một chú bé có tật từ bẩm sinh, sống trong một chung cư ở New York. Chú biết rất ít về thế giới bên ngoài, có rất ít bạn và thiếu mọi tiện nghi đời sống. Ngày nọ, mấy bà thiện chí đưa chú đi tắm biển lần đầu tiên trong đời. Đứng trước biển, chú đứng chết trân, đôi mắt long lanh. Họ hỏi : “Con nghĩ gì vậy ?”

- Thừa con đang nghĩ rằng thấy một cái gì trọn vẹn thật thú vị biết bao !

431. SỰ SỐNG MỚI

Một bà đạo đức áy náy vì một vài tật xấu bà đã cố gắng hết sức mà vẫn không chữa được. Bà đến than thở với cha linh hướng. Ngài nói : “Con có để ý thấy không, vào mùa đông, lá sồi rụng nhiều, nhưng vẫn còn vài chiếc. Gió đông thổi mạnh cũng không làm chúng rụng xuống.

Nhưng khi mùa xuân đến, chúng tự động rụng nhường chỗ cho lá non mảy lộc. Vậy cái gì làm cho chúng rơi rụng ? Thừa đó là sự sống mới lưu chuyển trong thân cây. Với chúng ta cũng vậy, khi sự sống mới của đức Kitô nảy nở trong đời sống, ta sẽ mau thăng tiến trên đường đạo đức."

432. GỐC NHO HÉO

Trong vườn, một gốc nho héo úa giữa bao cây xanh tươi mơn mớn. Tuổi bao nhiêu phân cũng chẳng thấy khác hơn. Cuối cùng, người chủ đào gốc lên xem, thì thấy có miếng gỗ nằm chắn ngang gốc nho.

Có lẽ đời ta cũng vậy. Nếu không đâm rễ sâu vào lòng đất là Lời Chúa, đời ta cũng sẽ tàn úa.

433. CẮM NEO

Người nọ đang đi dạo trên boong tàu. Nhìn xa xa, ông thấy một chiếc thuyền với những cánh buồm căng gió mà xem ra không di chuyển. Ông hỏi một thủy thủ lí do, thì được trả lời : "Vì nó đã cắm neo."

Nhiều khi ta được hưởng rất nhiều ơn huệ Chúa ban mà vẫn không tiến bộ : vì ta bám víu quá chắc vào một cái gì đó của trần gian.

434. LOẠI TIỀN CHO ĐI

Một người kia suốt đời chỉ lo thu gom tiền bạc, cho nên rất giàu. Khi chết, ông còn ôm túi vàng theo mình đi sang cuộc sống bên kia. Đi một hồi ông thấy đói. Bỗng ông

thấy một quán ăn bên đường, liền ghé vào. Vì hà tiện, ông hỏi người chủ quán :

- Tô com nhỏ này giá bao nhiêu ?
- Chỉ một đồng thôi.
- Còn tô lớn kia ?
- Cũng chỉ một đồng thôi.

Thấy rẻ, ông gọi luôn hai tô lớn. Nhưng người chủ quán bảo :

- Ở đây chỉ xài loại tiền-cho-đi thôi. Ông có không ?

Người hà tiện chỉ vào túi vàng của mình. Nhưng chủ quán nói :

- Đó chỉ là thứ tiền-lấy-vào. Ở đây không xài được.
- Thế tiền-cho-đi là tiền gì ?
- Khi còn sống, mỗi lần ông cho ai bao nhiêu đồng thì ông được ban lại bấy nhiêu đồng loại tiền-cho-đi.

Ông nhà giàu lục lợi khắp nơi trong mình nhưng chẳng có đồng nào thuộc loại tiền-cho-đi cả. Thế là ông phải nhịn đói.

Bao nhiêu đồng tiền cho đi là bấy nhiêu đồng tiền để dành cho đời sau vậy.

435. NGƯỜI CHIM

Một hướng dẫn viên đi trong sa mạc Ả rập được ca tụng là không bao giờ lạc đường. Anh luôn ôm theo một con chim bồ câu khôn lanh, dưới chân buộc sợi dây nhỏ. Mỗi khi nghi ngờ hướng đi, anh thả chim ra và nó sẽ mau mắn chỉ đường cho anh. Nên anh được mệnh danh là "người chim".

Thánh Linh cũng là một Bồ câu thần thiêng chỉ

đường cho ta nếu ta bước theo Ngài.

436. MỞ MÀN CHE

Chú bé bị mù từ bẩm sinh. Nhờ cuộc giải phẫu, mắt chú dần dần sáng ra. Ngày nọ, mẹ chú dẫn chú ra đường và mở màn che, chú say sưa ngắm nhìn trời đất. Chú kêu lên : “Mẹ ơi, sao bao lâu nay mẹ không nói cho con hay đất trời đẹp thế !” Bà mẹ bật khóc nói : “Con ạ, mẹ đã cố gắng nói cho con hay đầy chữ, nhưng lúc đó con làm sao hiểu được !”

Nếu Thánh Linh không gỡ màn che, mở con mắt tâm linh cho ta, thì ta cũng chẳng thấy sự hiện diện của Chúa.

437. “VỀ” “CHA”

Người cha rất đau khổ vì đứa con trai theo bạn bè phung phá hết tiền của. Cùng đường, chàng ta viết thư thống thiết xin lỗi cha và ngỏ ý xin cha thương xót. Người cha gửi cho cậu bức điện tín, chỉ có một chữ “Về” và kí tên cũng chỉ một chữ “Cha”

Tin Mừng của Chúa cũng là bức điện tín gửi cho thế giới tội lỗi này, với một chữ viết “Về” và một chữ kí “Cha”.

438. Ở VỚI CÁC CON

Một Kitô-hữu già cả sắp chết. Một người đến nói :
- Con đọc cho cụ nghe một câu Thánh Kinh ngọt ngào nhất nhé !

- Vâng.
- "Trong nhà Cha có nhiều chỗ... Ta đi dọn chỗ cho các con
 - Không, đó không phải là câu ngọt ngào nhất. Đọc tiếp đi
 - "...Ta sẽ trở lại để Ta ở đâu các con cũng ở đó với Ta"
 - Đó mới là câu ngọt ngào nhất. Điều tôi cần, không phải là một chỗ, mà là chính Chúa.

439. MẶT TRƯỚC

Một đêm, cô bé đi bên cha dưới bầu trời đầy sao. Nhìn lên, em nói với cha : “Ba ơi, con đang nghĩ rằng nếu như mặt sau của thiên đàng mà còn đẹp thế kia, thì mặt trước phải đẹp biết chừng nào !”

440. ĐƯỜNG VỀ

Một tù trưởng đã khéo léo lãnh đạo bộ lạc trong nhiều năm. Cuối cùng, ông chuẩn bị cái chết của mình cách rất bình thản. Người ta hỏi : “Sao ông bình thản vậy ? Đau khổ và cái chết có gì vui đâu ?” Ông đáp :

"Con cá sinh ra trong con lạch nhỏ này, rồi xuôi dòng Missisipi, nhưng mùa xuân về, nó lại về đây như là về dòng sông quê hương. Con chim làm tổ trên kia, mùa ông nó vỗ cánh bay cả ngàn dặm về phương nam, nhưng khi xuân đến, nó lại tìm về tổ ấm ngày xưa

Làm sao các con vật đó biết đường quay về, trong khi chẳng có bản đồ, không người hướng dẫn ? Vì Thánh Linh đã đặt vào lòng chúng con đường trở về. Và Ngài

cũng không quên đặt vào lòng mỗi người chúng ta con đường cuộc sống và con đường trở về. Tôi đang chuẩn bị cho đường về của tôi. Vậy làm sao tôi lại không vui chứ ?"

441. HOẢ NGỤC Ở ĐÂU ?

Một thanh niên vừa nhập đạo, muốn làm một việc gì cho Chúa. Anh đến một làng nọ đem theo một sổ sách đạo.

Gặp số bạn quen, anh tặng họ sổ sách đó. Họ đọc rồi hỏi anh về Chúa Giêsu. Bỗng một người thắc mắc : “Này anh nói cho tôi hay hoả ngục ở đâu ?” Ngập ngừng giây lát, anh nói : “Hoả ngục ở cuối cuộc đời không có đức Kitô.”

442. KHÔNG PHẢI HOẢ NGỤC

Sau cuộc oanh kích, cả một làng nọ bị tàn phá khủng khiếp. Một nhà truyền giáo và một người vô tín ngưỡng cùng đến thăm. Người kia kêu lên : “Ồi, thật đúng là hoả ngục !” Nhưng nhà truyền giáo nói : “Không, đây chưa phải hoả ngục đâu. Để tôi giải thích cho anh nghe. Thứ nhất, tôi là người có đức Kitô trong lòng, mà ở hoả ngục không có đức Kitô. Thứ hai, còn có một nhà cứu tế ở làng kia, mà ở hoả ngục không có nhà cứu tế. Thứ ba, tôi sắp rao giảng Lời Chúa, mà ở hoả ngục không có Lời Chúa.”

Sau 4 tuần nghe nhà truyền giáo giảng, người đầu tiên nhập đạo chính là người vô tín ngưỡng trên.

443. TRÁCH NHIỆM

Một ngôi trường bị nổ. Cả trăm học sinh và giáo viên thiệt mạng. Nhiều gia đình chết 2 hay 3 em. Chính quyền địa phương bí mật sai người đến điều tra nguyên nhân vụ nổ. Trong một cuộc dò hỏi, vợ một công nhân xây dựng ngôi trường đó nói : trước khi thảm kịch xảy ra, chồng bà đã biết là việc xây đường ống dẫn khí đốt ở đó có vấn đề.

- Cái gì ? Chồng bà biết rõ việc đặt đường ống dẫn khí có vấn đề ?

- Đúng vậy.

- Thế chồng bà có báo cho ai biết việc đó không ?

- Không.

- Vậy chồng bà phải chịu trách nhiệm về sự cố đó, chồng bà cũng là một tội phạm.

Là Kitô-hữu, ta tin có hoả ngục và những ai không được đức Kitô cứu độ sẽ phải vào đó. Liệu ta có phải chịu trách nhiệm về việc đó nếu biết mà không nói với họ ?

444. DỊCH VỤ DU LỊCH

Muốn đi du lịch nước ngoài, có hai cách. Một là ta tự lo liệu mọi việc. Ta phải đi mua vé, phải biết được mang theo bao nhiêu hành lí và phải mang theo những gì, phải thuê ít là ba người thợ bốc vác, và nếu không rành sinh ngữ, có khi ta còn gặp rắc rối với nhân viên hải quan. Hai là ta phó thác công việc đó cho Công ty Dịch vụ Du lịch. Họ sẽ mua vé cho ta, sẽ thông báo những chi tiết cần biết và tiên liệu những khó khăn bước đầu để ta chuẩn bị.

Để du lịch vào nước thiên đàng, ta có Công ty Dịch vụ Du lịch là Chúa Thánh thần.

445. BỒ CÂU THẦN THIÊNG

Khi Nansen lần đầu tiên thám hiểm Bắc cực, ông đem theo một con chim bồ câu khóa mạnh, có đôi cánh dài. Sau hai năm làm việc giữa băng tuyết, ông viết một lá thư, buộc vào chân chim và thả nó ra. Con chim chao liệng mấy vòng rồi bay thẳng về phương nam, vượt hàng ngàn dặm giữa đại dương và cuối cùng đến bên đầu giường vợ nhà thám hiểm. Nhờ đó, bà biết được chồng mình vẫn bình an.

Thánh Linh cũng là chim bồ câu, một loại Bồ câu thần thiêng báo cho ta biết Chúa Kitô vẫn đang sống và hành động giữa thế giới này.

446. NÓI DỐI

Tại một lớp đang học về việc nói dối, cô gái hỏi thầy giáo : “Thưa thầy, mẹ con là người cổ hủ, cho rằng đi khiêu vũ là việc xấu xa, tội lỗi. Vậy khi con muốn đi khiêu vũ, con nói với mẹ là đến chơi với một người bạn, như thế có phải là con nói dối không ?” Thầy giáo đáp : “Không, nếu bà ấy là người cổ lỗ đến thế, thì được phép nói như vậy.” Các em khác đem chuyện đó về nói với cha mẹ mình. Hôm sau, nhiều bậc phụ huynh đến xin chuyển trường cho con.

447. TRUNG CHÍNH

Tại cửa hàng một thị trấn nhỏ, một thanh niên cao lớn, nhanh nhẹn đứng bán hàng. Ngày nọ, có bà già nhà quê vào mua hàng. Cậu trao cho bà món hàng và lấy tiền.

Tối hôm đó, khi kiểm tiền, cậu thấy dư ra vài xu. Cậu nhả lại những người mua ngày hôm đó, và thấy số tiền dư đúng là của bà già nọ. Cậu đặt mấy xu đó vào túi, lấy mũ, đóng cửa và đi bộ tới nhà bà già cách đó 3 dặm. Cậu thiếu niên đó chính là Abraham Lincoln, sau làm Tổng thống Hoa kì.

448. GIỮ LỜI

Tổng thống A. Lincoln nổi tiếng là người chẳng những cư xử chính trực, mà còn biết tôn trọng lời hứa. Ngày nọ, một ông lớn có tật nói mà không giữ lời, đến thăm Tổng thống. Để dụ khi đưa con nhỏ của Tổng thống đến ngồi vào lòng, ông hứa là sẽ cho nó chiếc vòng tay. Chú bé nghe thấy thế liền đến ngồi vào lòng ông ta. Cuối cùng, khi người ấy chuẩn bị ra về, Tổng thống hỏi :

- Anh đã thực hiện lời hứa với con tôi chưa ?
- Hứa gì ?
- Tôi nghe anh hứa là sẽ cho nó chiếc vòng mà !
- Ồ đâu được, chiếc vòng này là đồ gia bảo của tôi mà.

Tổng thống nghiêm nghị nói :

- Anh hãy cho nó đi. Tôi không muốn con tôi nghĩ rằng bố nó giao du với hạng người không biết giữ lời hứa.

Ông nọ đỏ mặt, đau khổ tháo chiếc vòng, trao cho chú bé và tiu nghỉu ra về với bài học đắt giá mà chắc suốt đời không thể nào quên.

449. TRUNG TÍN TRONG VIỆC NHỎ

Một ủy ban của ngân hàng gồm một trưởng ban có

tuổi và bốn nhân viên còn trẻ. Trong lần cải tổ, Ban giám đốc quyết định thăng chức cho người trưởng ban và đề bạt một trong bốn nhân viên trẻ lên làm trưởng ban. Công việc bàn giao dự định tiến hành vào 4 giờ chiều.

Nhưng trưa hôm đó, người vừa được đề bạt vào tiệm cơm. Một người trong Ban Giám đốc cũng vào ăn tại đó, nhưng mặc quần áo khác, nên chàng không nhận ra. Người này thấy chàng lấy đĩa chọn thức ăn. Trong lúc nhân viên nhà hàng không để ý, chàng lấy một cục bơ bỏ vào đĩa mình, rồi lấy mấy lá rau che đi. Khi tính tiền, chàng không phải trả tiền cục bơ.

Sau đó, chàng được thông báo là Ban giám đốc thôi không đề bạt cậu nữa, vì thấy việc làm của cậu trong bữa ăn trưa. Với việc nhỏ mà chàng còn gian dối, làm sao ai dám tin tưởng trao cho chàng việc lớn ?

450. KHIÊM TỐN

Khi có người hỏi thánh Phanxicô Assidi là làm sao mà ngài có thể làm được nhiều việc lớn lao thế, ngài đáp : “Để tôi nói cho anh nghe. Ngày nọ, Chúa từ trời nhìn xuống trần gian mong tìm một người yếu đuối nhất, nhỏ bé nhất để có thể đảm đương công việc của Ngài. Ngài nhìn thấy tôi và nói : “A, Ta đã thấy hấn và Ta sẽ làm việc qua con người tầm thường của hấn, để hấn sẽ biết rằng Thiên Chúa dùng hấn chỉ vì tình trạng nhỏ bé và dốt nát của hấn mà thôi.”

451. HAI TIẾNG”CÁM ƠN”

Hai tiếng ”Cám ơn” giúp ích rất nhiều chẳng những

cho ta mà còn cho người được nghe nó nữa :

- Khi ta cảm ơn ai, người đó sẽ hài lòng, và lần sau họ sẽ sẵn sàng giúp ta nữa.

- Nghe ta nói cảm ơn, lòng người ta vui, mặt người ta sáng, người ta sẽ làm việc vui vẻ hơn.

Hai tiếng ”cảm ơn” khi được thốt ra bởi những người lớn hơn thì càng sinh hiệu quả nhiều hơn. Chẳng hạn cha mẹ cảm ơn con cái, thầy cô cảm ơn học trò, chủ cảm ơn tớ...

Nhưng tại sao người ta thường cảm ơn ”người dung” hơn là cảm ơn” người nhà” ? (Frank Mihalic).

452. GIẢ HÌNH

Aesop kể câu chuyện ngụ ngôn : ngày xưa, các động vật trên đất và loài chim trên trời giao chiến với nhau. Một con dơi bần tiện có óc cơ hội. Khi loài chim thắng, nó bay tới gần bảo mình thuộc giống chim. Khi động vật trên đất thắng, nó cũng chạy đến nói mình thuộc giống chạy trên đất. Nhưng khi thói giả hình của hấn bị phanh phui, cả hai loài sinh vật đều ghét và xua đuổi hấn. Con dơi phải trốn chui trốn nhủi, đến nỗi chỉ ban đêm mới dám mò ra kiếm ăn.

453. NHỜ SUÝT CHẾT

Elena Frings là một thiếu nữ mới 20 tuổi nhưng đau tim nặng. Các bác sĩ cho biết cô chỉ còn sống được 6 tháng. Cô bỏ việc làm ở sở để đi làm việc xã hội trong một

tổ chức thiện nguyện ở Nam Mỹ. Cô làm việc rất đặc lực và có hiệu quả đến nỗi cô được mời đến New York để thuyết trình. Tại New York cô may mắn gặp một bác sĩ giỏi. Ông này giải phẫu cho cô và chữa cô khỏi bệnh tim. Sau khi khỏi bệnh, cô không quay lại sở làm nhưng quay lại Nam Mỹ với những công việc hàng ngày phục vụ những người khốn khổ, bởi vì điều đã ban cho đời cô có ý nghĩa và đã định hướng cho đời cô không phải là cuộc giải phẫu mà là cảm nghiệm về cái chết gần kề (Christopher Notes).

454. BẮT CHƯỐC THÀY

Truyện kể đã lâu. Có một hoạ sĩ tài ba. Bạn bè khuyên anh nên mở một xưởng vẽ độc lập của riêng mình, và như thế sẽ mau thành công, giàu có và nổi tiếng. Nhưng hoạ sĩ nói : “Không, tôi đã tìm được một bậc thầy trong hội hoạ là Raphael. Tôi cố học cho được phương pháp của ông, cố nắm bắt đường hướng và lắng nghe lời dạy của ông. Tôi không có tham vọng nào khác hơn là càng ngày càng nên giống Raphael.”

Lí tưởng của người Kitô-hữu cũng vậy : càng ngày càng nên giống vị Tôn sư của mình, đến để phục vụ chứ không phải để được phục vụ.

455. ĐI GIẢNG

Ngày kia, thánh Phanxicô Assadi nói với một thầy dòng : “Nào chúng ta cùng đi phố và giảng đạo.” Hai người ra đi, hết con đường trước mặt, quẹo sang đường khác rồi về nhà. Thầy dòng thắc mắc hỏi : “Con nghe ngài

nói là mình đi phố và giảng đạo cơ mà !" Thánh Phanxicô đáp : "Chúng ta đã giảng đạo rồi đó ! Khi chúng ta đi đường. Mọi người nhìn ta, thấy phong cách của ta, nghĩ về đời sống của ta và rồi họ sẽ thắc mắc về nguồn sống nơi linh hồn của họ. Như thế chẳng phải là ta đã giảng đạo cho họ rồi sao ?"

Câu nói của thánh nhân quả là khôn ngoan. Người Kitô-hữu không có cách truyền giáo nào hay hơn là chính đời sống chứng tá của họ.

456. MẸ ĐỨC GIÊSU

Nhà truyền giáo Henri Burnett được mời dùng cơm tại một gia đình. Khi vào bàn ăn, thấy con gái nhỏ của chủ nhà hôm trước có dự lớp học hỏi Lời Chúa, ngài hỏi :

- Thế hôm rồi con làm những gì nào ?
- Thưa chúng con hát thánh ca tại một phòng lớn rồi vào một phòng nhỏ nghe một bà nói chuyện.
- Bà ấy tên là gì con ?
- Thưa con không nhớ tên, nhưng chắc bà ấy phải là mẹ Chúa Giêsu, vì lúc nào bà cũng nói về Chúa Giêsu."

Lời cô bé quả là một gợi ý sâu sắc cho chúng ta. Tên cô giáo không đáng kể hay không là gì đối với em, nhưng ấn tượng về việc trình bày đức Giêsu cho em thấy sự gắn bó chặt chẽ giữa người dạy và con người đức Giêsu.

457. KHÔNG THẤY CHÚA

Một người Phật giáo rất tha thiết đi tìm sự sống và sự sáng cho đời mình. Nhưng cuối cùng người ấy phải thở dài than rằng : "Tôi rất muốn tin nơi đức Kitô, nhưng

chẳng bao giờ tôi tìm được Ngài nơi những con người tự xưng là bước theo Ngài."

Đó phải chăng là lời kết án đời sống người Kitô-hữu ?

458. MẶT TRỜI VÀ ĐOÁ HOA

Thi sĩ Lord Tennyson và một người bạn đang đi dạo trong vườn hoa và cùng nhau trao đổi về những chủ đề thời thượng của quần chúng. Là một Kitô-hữu, người bạn muốn biết thái độ của thi sĩ đối với đức Kitô. Sau mấy giây thỉnh lặng, người bạn hỏi : "Anh có khi nào nghĩ về đức Kitô không ?" Tennyson đưa tay ngắt một bông hoa rực rỡ toả hương bên đường, nói : "Như mặt trời đối với đoá hoa thế nào, thì đức Kitô đối với tôi cũng vậy."

459. ĐỨC KITÔ VÀ THIÊN CHÚA

Nhà truyền giáo Alexander Mc Kenzie kể : mới đây, tại chủng viện Andover, tôi đã thử đổi mới cách dạy về giáo thuyết của đức Kitô. Tôi nói với sinh viên lấy giấy rồi chia làm 3 cột : cột 1 trích dẫn lời dạy của Chúa Giêsu với tư cách là Thiên Chúa-Người ; cột 2 là những lời dạy của Ngài với tư cách là Thiên Chúa ; cột 3 là những lời dạy với tư cách là con người thuần túy. Khi góp bài, tôi thấy cột 1 và 2 đầy đặc, trong khi cột 3 không có một chữ !

460. CHÚA GIÊSU LÀ NGƯỜI ?

Khi các nhà truyền giáo lần đầu tiên đến Nhật bản,

có một thanh niên đến để xin học tiếng Anh. Sau thời gian vỡ lòng, các ngài đưa cho anh cuốn Tin Mừng, bảo tập dịch sang tiếng bản quốc. Sau một thời gian, các ngài thấy anh thay đổi hẳn. Một vị hỏi : “Đức Giêsu mà anh đang đọc đó, anh thấy Ngài là người thế nào ?” Nghe hỏi vậy, anh xúng xỏ cái : “Đức Giêsu mà ngài dám gọi là một người à ? Ngài là một vị Thiên Chúa.”

461. CHA SỞ GIẢNG SAI

Sáng đó, cha sở giảng rằng Chúa Giêsu là người Do thái, nói tiếng Aram. Một bà lão Thụy Điển nghe vậy vội đến gặp cha sở, bức bối nói rằng sáng nay cha đã giảng sai. Theo bà, Chúa Giêsu là người Thụy Điển, nói tiếng Thụy Điển. Cha hỏi : “Thế bà dựa vào đâu mà bảo Chúa là người Thụy Điển ?” Bà rút ngay ra cuốn Thánh Kinh bằng tiếng Thụy Điển, mở ra và nói : “Cha không thấy Chúa nói bằng tiếng Thụy Điển đấy sao ?”

Phải chỉ mỗi Kitô-hữu đều thành thực nghĩ Đức Giêsu như là một người của quê hương mình, nói tiếng của dân tộc mình !

462. CHÂN DUNG CHÚA

Sau khi vẽ xong bức họa ”Bữa Tiệc li”, nhà danh học Leonard Da Vinci mời một người bạn đến xem và góp ý. Người bạn nhận xét : “Cái nổi bật nhất trên bức họa là chiếc li.” Nhà danh học liền xóa ngay chiếc li đó và nói : “Không có cái gì trên bức tranh của tôi được nổi bật hơn chân dung Chúa Giêsu.”

463. VIẾT THƯ CHO CHÚA

Beppo Sala là một cậu bé 8 tuổi. Cha mẹ cậu rất nghèo mà phải nuôi tới 6 đứa con. Mẹ cậu lại sắp sinh thêm đứa thứ 7. Tuy còn nhỏ nhưng Beppo cũng biết khi đứa bé sinh ra thì nó phải thiếu thốn như thế nào. Cậu muốn làm một việc gì đó để giúp cha mẹ. Cậu nhìn ăn quà, dùng tiền mua một chiếc bong bóng bay. Cậu viết một bức thư ngắn cột vào bong bóng rồi thả cho bay lên trời. Bức thư viết "Chúa ơi, trong vài tuần nữa mẹ con sẽ sinh em bé. Nhưng gia đình chúng con nghèo quá. Xin Chúa giúp chúng con tìm được một chiếc chăn và vài bộ quần áo cho nó. Đồ cũ thôi cũng được. Con là Beppo Sala, nhà ở Arcorle". Beppo về nhà hồi hộp chờ đợi. Chờ đã 3 ngày mà chẳng thấy gì cả. Đến ngày thứ tư, một nhân viên bưu điện mang tới nhà Beppo một thùng giấy lớn có ghi rõ "Người nhận : Beppo Sala, Arcorle. Người gửi : Rovingo". Trong nhà chẳng ai có quen người nào tên Rovingo cả nên bảo nhân viên bưu điện trả về người gửi. Nhưng không có địa chỉ người gửi nên cậu bé đành mở thùng ra coi. Trong thùng toàn là quần áo trẻ con rất sạch và đẹp. Có cả một chiếc chăn nhỏ nữa. Thì ra một người nào đó tên Rovingo đã tình cờ nhặt được chiếc bong bóng và bức thư của cậu bé nên đã thay Chúa gửi quà cho em của cậu.

Nhiều khi Thiên Chúa đáp lời cầu nguyện của chúng ta bằng một cách thức và vào một thời điểm mà chúng ta không ngờ. (Pastor Paterno).

464. AI SINH RA CHÚA ?

Một chú bé 6 tuổi hỏi mẹ : “Ai làm ra Chúa ?” Bà mẹ quát : “Hỏi vợ vắn. Thôi đi chỗ khác chơi.” Cũng trong chung cư đó, một chú bé khác hỏi mẹ : “Ai làm ra Chúa ?” Bà mẹ đang làm việc, ngưng lại một lúc rồi lấy chiếc nhẫn cưới đang đeo ở tay mình hỏi : “Thế con xem chiếc nhẫn này, chỗ nào là đầu và chỗ nào là cuối ?” Chú bé nhìn rồi nói : “Chiếc nhẫn không có đầu, không có cuối, mẹ ạ !” Bà mẹ nói : “Thiên Chúa cũng thế, Ngài không có khởi đầu mà cũng không có kết thúc. Ngài luôn sống và luôn ở với chúng ta.”

465. NHÌN BỀ NGOÀI

Mozart lấy vợ. Sau một thời gian, bà vợ này ham muốn những thứ khác trên đời, ân hận về sự chọn lựa của mình, nên quyết định li dị với ông. Sau ông nổi tiếng khắp thế giới, bà nói : “Lúc trước tôi chẳng thấy ông ta có gì nổi bật. Tôi chỉ thấy đó là một người nhỏ con.”

Với Chúa Giêsu cũng vậy. Nhiều người chẳng thấy nơi Ngài có gì là xinh đẹp, đáng mến, nên họ thất vọng và loại trừ Ngài.

466. ĐĂNG TRUNG GIAN

Một nhà truyền giáo kể : khi tôi 11 tuổi, Moody đến thăm gia đình tôi. Đang ngồi nói chuyện, ông chợt nhớ bỏ quên chiếc dù ở nhà ông Mc Cormick, cách đó khoảng một dặm. Ông bảo tôi có thể đi lấy cho ông được không. Tôi vui vẻ ra đi. Trên đường về, tôi lấy dù quảy chiếc cặp. Bất ngờ tôi vấp ngã, thế là chiếc dù gãy cán. Tôi sợ hết hồn và

không biết phải làm thế nào. Cuối cùng tôi tự nhủ : “Thôi mình về thú thật với mẹ, mẹ nói với ba và ba sẽ nói cho ngài Moody rõ.” Nghĩ rồi tôi làm ngay. Khi biết chuyện, Moody gọi tôi lại gần làm tôi càng lo sợ hơn. Nhưng ngài ôn tồn nói : “Khi chiếc dù gãy, con sợ lắm phải không ? Và con đã nghĩ đến việc tìm người trung gian để xin lỗi. Con nghĩ phải lắm và đó cũng là đường lối của tất cả chúng ta. Chúng ta là tội nhân, nên chúng ta sợ Chúa. Nhưng Chúa đã ban cho chúng ta một Đấng Trung gian là đức Giêsu. Ngài đã chết cho chúng ta và đây là đường lối của Chúa. Chúng ta phải đến với Chúa qua đức Giêsu. Ta vui mừng vì chuyện xảy ra đã giúp ta cảm nhận được vai trò Trung gian của đức Giêsu. Chiều nay ta sẽ nói cho tín hữu về điều này.” Rồi ngài ra đi.

467. SINH RA ĐỒNG TRINH

Hai thiếu niên, một có đạo một không, cãi nhau về việc Chúa sinh ra đồng trinh :

- Nếu tôi nói rằng một đứa trẻ sinh ra trong thành phố này mà không có bố, bạn có tin không ?
- Tin, nếu nó sống như Chúa Giêsu đã sống.

468. CẢM ƠN.

Ngày nọ, một thiếu phụ đang đi loanh quanh ở nhà ga, thì gặp một người đàn ông không hề quen biết đến nói :

- Xin lỗi bà, xin bà cho tôi được ngỏ lời cảm ơn bà.
- Cảm ơn tôi ?
- Vâng, thưa bà. Tôi là người bán vé ở đây. Mỗi khi bà đến mua vé, bà đều ban cho tôi nụ cười tươi và lời chào

êm ái. Điều đó làm tôi thắc mắc : “Không biết bà này có bí quyết gì mà lúc nào cũng vui tươi, khả ái như vậy ? Chắc trong lòng bà ta có niềm vui lớn lắm.” Rồi một ngày kia, tôi thấy bà cầm cuốn Thánh Kinh. Tôi nghĩ bà tìm được bí quyết trong đó, nên tôi cũng đi mua một cuốn. Tôi đã đọc, đã tìm thấy đức Kitô và giờ đây trong lòng tôi cũng ấp ủ một niềm vui lớn. Vì thế, tôi xin cảm ơn bà.

469. TIẾNG CƯỜI-TẶNG PHẨM

Sau mấy ngày hội thảo đầy căng thẳng, hai nhà truyền giáo Theodore Cuyler và Charles Spurgeon đi ra ngoài xả hơi. Họ chạy nhảy giữa cánh đồng như thể các học sinh được nghỉ học, vui chơi thỏa chí. Cuyler kể một câu chuyện vui làm Spurgeon bật cười sảng khoái. Rồi thình lình ngài nói :

- Nay bạn Theodore, chúng ta hãy quì gối cảm ơn Chúa đã ban cho chúng ta tiếng cười vui vẻ vừa rồi.

Và rồi cả hai nhà truyền giáo vĩ đại đó thân nhiên quì trên bãi cỏ xanh tươi cảm ơn Chúa trước quà tặng là tiếng cười đó.

Đâu có gì mâu thuẫn giữa cầu nguyện và cười vui ? Vì một đàn ông là biểu hiện của sức khỏe tâm linh, một đàn ông là của sức khỏe thể xác.

470. ĐỨC GIÊSU, VỊ THẨM PHÁN

Một phạm nhân bị đưa ra toà. Lúc đầu hắn lo sợ, nhưng rồi hắn khắp khởi mừng vì thấy vị luật sư trước đây đã có lần biện hộ cho hắn cũng có mặt trong toà. Nhưng niềm vui chưa kịp biểu lộ thì hắn nghe vị đó nói : “Trước

đây tôi đã biện hộ cho anh, nhưng hôm nay tôi không còn phải là luật sư nữa mà là thẩm phán. Tôi sẽ xem xét kỹ lưỡng hồ sơ của anh và sẽ có những hình phạt thích đáng."

Đức Giêsu đã một lần đến thế gian làm Đấng Cứu thế. Giờ đây, Ngài đang ngự bên hữu Chúa Cha để cầu bầu cho ta. Nhưng rồi sẽ có ngày Ngài trở lại trong cương vị một Thẩm phán để phán xét ta.

471. ĐĂNG TRÍ

Một học giả kia rất thông thái nhưng cũng rất đăng trí. Một hôm ông cỡi lừa đi thăm một người bạn. Dù đang cỡi lừa, ông vẫn cứ dán mắt vào quyển sách, tay buông lỏng dây cương. Do đó con lừa sau khi đi một đoạn đường đã quay trở lại chính ngôi nhà của ông. Ông tưởng đó là ngôi nhà của người bạn. Ông nhìn ngôi nhà từ trên xuống dưới, từ trước tới sau, và kết luận : "Ông bạn của ta cầu thả quá, nhà hư gần sập tới nơi mà không sửa sang gì cả." Vợ ông bước ra tiếp lời : "Ông nhận xét đúng đây. Nhưng đây là ngôi nhà của chính ông". Nhiều người rất sáng về chuyện người khác, nhưng rất mù về những khuyết điểm của chính mình. (Ernst Wilhelm Nusslein).

472. BÀI HỌC CHO THỦ TƯỚNG

Một Thủ tướng Pháp được đưa vào bệnh viện của một bác sĩ trứ danh để giải phẫu. Thủ tướng nói : "Hắn là ông sẽ chữa cho tôi không giống như cho những tên cùng đinh mạt rệp kia !" Bác sĩ đáp : "Thưa ngài, mọi người

vào đây, kể cả những kẻ cùng đinh mặt rệp như ngài gọi, tôi đều coi họ là thủ tướng."

473. NHỮNG TAY HỌ KHÁC

Cha Ira Gillett, nhà truyền giáo ở miền Tây Phi châu, kể rằng những người dân bản địa thường đi bộ những đoạn đường dài, qua bệnh viện nhà nước để đến bệnh viện của các nhà truyền giáo chữa trị. Khi được hỏi tại sao mà phải vất vả như thế, trong khi ở bệnh viện nhà nước cũng có những y sĩ giỏi, họ đáp : "Các y sĩ có thể tài năng như nhau, nhưng bàn tay khác nhau !"

474. LY SỮA

Bác sĩ Howard Kelly là nhà vật lí, bác sĩ, sinh vật học nổi tiếng và cũng là một Kitô-hữu. Lần kia, sau một cuộc nghiên cứu, ông dừng lại nhà một nông dân xin nước uống. Một cô bé xuất hiện và khi biết ông muốn xin bát nước, em chạy vào nhà rồi đưa ra cho ông một ly sữa tươi mát. Ông ân cần cảm ơn và nói nếu người nhà có ai đau cứ việc đến bệnh viện của bác sĩ Kelly. Cô bé cũng cảm kích trước lòng tốt của ông. Ít lâu sau, mẹ cô đau và cô đưa tới bệnh viện của bác sĩ Kelly. Một sự đón tiếp đặc biệt dành cho hai mẹ con. Và khi mẹ cô khỏi bệnh ra về, bác sĩ còn gửi cho cô một số tiền lớn để bồi dưỡng cho mẹ cùng với lời ghi chú : "Để trả ơn một ly sữa."

475. LÒNG TỐT

Đêm đó, một người da đen đi bộ từ khách sạn về đường 42, New York, một tay xách một túi nặng và tay kia ôm một vali to. Đột nhiên, một bàn tay đặt trên vali, một bộ mặt vui tươi nhìn vào người da đen nói : “Nặng lắm hả anh bạn ? Đưa tôi xách dùm cho một chiếc, tôi đi cùng đường với anh mà !” Người da đen định chối từ, nhưng người kia đã kịp xách chiếc vali rồi. Qua mấy dãy phố, họ vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. ”Và đó là lần đầu tiên tôi được gần gũi với Tổng thống T. Roosevelt.” Người da đen sung sướng nói thế.

476. ĐỦ SÁNG

Chú bé cùng với bố đang đi trên con đường mòn trong đêm dày đặc, trên tay chỉ có cây đèn nhỏ. Bóng đêm trước mặt gây cho chú cảm giác sợ hãi mơ hồ. Chú nói với bố : “Bố ơi, chiếc đèn này chỉ chiếu sáng có chút xí trên đường, con sợ quá !” Bố đáp : “Con ạ, ánh sáng này đúng là hơi yếu, nhưng nó cũng đủ soi cho con đi tới cuối đường.”

Đời sống Kitô-hữu cũng là một con đường đầy tăm tối, nhưng Chúa luôn ban đủ ánh sáng cho mỗi bước đi. Và ta cũng chỉ cần bấy nhiêu. Nhưng ta chắc chắn một điều : ánh sáng đó không bao giờ tắt. Nếu ta lên đường, ánh sáng đó đủ soi cho ta đến cuối đường đời.

477. ĂN CÁP CỦA CHÚA

Khi giảng về việc giữ ngày Chúa nhật, một linh mục Trung hoa đã minh họa bằng câu chuyện sau : “Một người ra chợ mang theo chiếc túi có 7 quan tiền. Thấy người ăn

mày tội nghiệp, ông đã quảng đại cho y 6 quan, chỉ giữ lại 1 quan. Người ăn mày thay vì cảm ơn, lại đi theo rình mò và ăn cắp nốt quan tiền cuối cùng. Đúng là quân mặt rệp đáng khinh ! Nhưng thử hỏi, Chúa cho ta 6 ngày làm việc, thế mà còn một ngày thứ bảy để ta nhớ đến Chúa mà nhiều khi ta cũng tiếc xót, thế thì ta là gì ?"

478. GIÁ TRỊ CỦA VIỆC THỜ PHƯỢNG

Cả bạn lẫn thù của Giáo hội đều thấy giá trị của việc thờ phượng. Emerson nói : “Việc thờ phượng trong tôn giáo là một chức năng quan trọng nhất đối với bất kì dân tộc nào.” Voltaire viết : “Khi tìm cách hủy diệt tôn giáo, tôi thực sự thất vọng khi mà cả triệu người họp nhau làm việc thờ phượng trong các ngày đầu tuần.”

"Giáo hội và ngày Chúa nhật là nhu cầu sống còn của đời sống tôn giáo. Không có những thực thể đó, cộng đoàn rất mau biến thành tà đạo, mất hết sự sống thiêng liêng và đi tới duy vật. Sự thịnh vượng và đời sống chẳng còn gì đảm bảo nếu ngày Chúa nhật và Giáo hội bị hủy tiêu. Không có gì đem lại nguồn lực cho sự thăng tiến bằng việc thờ phượng." Charles L. Goodell nói thế.

479. NHẢY VÀO TÂM TỐI

Người ta kể rằng Voltaire, người thù ghét chân lí của ánh sáng thần linh, khi nhìn vào viễn ảnh cái chết của mình, đã than : “Bây giờ là lúc thực hiện bước nhảy đầy sợ hãi vào tâm tối."

480. LÒNG HÀO HIỆP

Một người thợ mỏ phải làm một công việc khá nặng nhọc để kiếm sống. Ngày kia, viên quản lí nói với anh : “Anh Thomas, tôi sẽ phân công anh làm việc khác đỡ vất vả hơn, anh đồng ý chứ ?” Trước đặc ân đó, ai mà không mừng ? Nhưng Thomas nói với người quản lí : “Ông ạ, ở đây có anh Tregony thân hình gầy gò mà phải làm việc quá nặng, tôi sợ rằng tình trạng này kéo dài thì anh ta sẽ không thọ, và rồi gia đình nghèo khổ của anh ấy biết sống làm sao ? Hay ông cho anh ta làm công việc nhẹ ấy đi, còn tôi cứ tiếp tục thế này cũng được.”

481. LUÔN ĐỂ MẮT TỚI

Khi đức giám mục Watts còn nhỏ, ngày nọ chạy sang nhà một bà già hàng xóm. Bà nhờ ngài đọc cho bà nghe một đoạn Thánh Kinh rồi nói : “Khi con lớn chút nữa, người ta sẽ bảo con rằng Thiên Chúa luôn nhìn xem khi nào con phạm lỗi để trừng phạt. Nhưng ta không muốn con nghĩ như thế, mà ta muốn con chăm đọc Thánh Kinh để luôn nhớ rằng Thiên Chúa luôn thương yêu con, Ngài luôn để mắt nhìn đến con.”

482. CHÚA CŨNG YÊU ANH NHƯ THẾ

Một người vô thần ngày nọ đứng giữa công trường, ngửa mặt thách Chúa trong 5 phút, xem có dám giết ông không. 5 phút trôi qua, chẳng có chuyện gì xảy ra. Anh ngạo nghễ ăn nói xúc phạm đến Chúa. Chợt một bà già

hỏi :

- Này ông, ông có đứa con nào không ?
- Ồ, sao bà lại hỏi thế ?
- Nếu một đứa con anh cầm con dao đưa cho anh bảo anh giết nó, anh có làm không ?
- Không, tôi thương chúng lắm.
- Chúa cũng vậy, Ngài thương anh lắm, đâu nỡ giết anh.

483. CHÚA YÊU BAO NHIÊU ?

Khi con nhỏ hỏi : “Bố mẹ thương con bao nhiêu ?”, thường thì bố mẹ chỉ đáp lại bằng cái hôn hay nựng nịu con. Nếu bạn hỏi Cha trên trời câu đó, câu trả lời Ngài là : thánh giá.. Chúng ta chỉ thoáng cảm nhận được những đau khổ của đức Kitô trong Vườn Cây dầu và trên núi Can vê. Nào ai thấu suốt được nỗi khổ của Cha trên trời trong giờ phút bị thảm đó ?

484. SỰ TRỪNG PHẠT CỦA VUA

Vua Richard III đi kiểm soát vào lúc trời sắp rạng đông, thấy một người lính ngủ gật ở ngoài tiền đồn. Nhà vua liền đâm một nhát giữa tim, dán trên ngực anh tờ giấy có chữ : “Nhà vua thấy hán ngủ gật và đã trừng phạt thế đấy !”

Thật trái ngược với lòng kiên nhân và dịu dàng của Chúa đối với các môn đệ - và cũng là với tất cả chúng ta - ngủ gật trong vườn Dầu !

485. TẠI SAO CẦN CHÚA ?

Một nhà lãnh đạo Trung hoa theo Kitô-giáo đến thăm Hoa kì. Sau khi nghe ông nói chuyện tại một buổi hội họp, một sinh viên hỏi : “Tại sao nước ông đã có Không tử mà còn muốn có Kitô-giáo ?” Ông đáp : “Có ba lí do. Thứ nhất, Không tử là một vị tôn sư, còn Chúa Kitô là Đấng Cứu thế, chúng tôi cần Đấng Cứu thế hơn là cần vị tôn sư. Thứ hai, Không tử đã chết, đức Kitô vẫn đang sống, chúng tôi cần một Đấng Cứu thế đang sống. Thứ ba, Không tử cũng có ngày chịu phán xét, chúng tôi cần biết đức Kitô là Đấng Cứu thế trước khi là vị thẩm phán.

486. KHÔNG NGON

Một nhà truyền giáo rơi vào tay một bộ lạc ăn thịt người. Ngài hỏi : “Chắc các người muốn ăn thịt tôi ?” Tên tù trưởng gừ gừ trong miệng. Ngài nói tiếp : “Đừng làm thế. thịt tôi anh không thích đâu.” Rồi ngài lấy con dao, xẻo một miếng thịt bắp chân mình đưa cho hắn. Tên tù trưởng cắn một miếng và bị nghẹn. Nhà truyền giáo hoạt động ở đó 50 năm với cái chân cà thọt.

487. KHÔNG THÍCH TRUYỀN GIÁO

Nghe cô cháu than : “Cháu không ham làm việc truyền giáo”, bà dì liền bảo : “Này cháu, rồi cháu sẽ ham đấy. Việc đó cũng giống như đến ngân hàng : mới đầu cháu gửi một ít tiền, rồi tiền lời, tiền gửi thêm... và càng ngày cháu càng ham đến ngân hàng. Nhưng cháu phải bỏ

một chút gì vào đó mới được, nếu không cháu sẽ chẳng bao giờ thích đâu."

488. Ở NHÀ CÒN HƠN

Một du khách mới đi Trung hoa về báo cáo rằng giới trí thức Trung hoa tuyên bố : "Không, việc truyền giáo của quý vị không bám rễ vào đất nước chúng tôi được đâu, vì các nhà truyền giáo của quý vị mới đến chưa hiểu gì đã tuyên bố là đạo của chúng tôi là sai lạc." Và một người Á đông khác cũng nói : "Các ông muốn chúng tôi bỏ những gì mà chúng tôi tin và chấp nhận những gì mà các ông tin" Đi truyền giáo mà có định kiến thì thà ở nhà còn hơn.

489. TRONG LÒNG CHA MẸ

Một cô bé đang ngồi trên gối mẹ, chợt hỏi : "Mẹ, con có thể nhìn thấy lòng mẹ không ?" Bà mẹ đáp : "Mẹ không biết, nhưng con có thể nhìn vào mắt mẹ xem có thấy gì không ?" Cô bé nhướn mắt nhìn chăm chú vào mắt mẹ rồi sung sướng kêu lên : "Mẹ ơi, con nhìn thấy lòng mẹ rồi, ở đó có một cô bé tí xiu, là con đó mẹ ạ !"

490. CÔNG TRÌNH CỦA CHA

Khi nhà thiên văn Bonnell được hỏi việc thăm dò khoảng không gian vô tận có đem lại cho ông cảm giác hoang sơ và vô nghĩa không, ông đáp : "Không, không có gì là vô nghĩa đối với con người. Mỗi khi quay ống kính

thiên văn là tôi có thể nhận ra công trình của Cha trên trời"

491. MÙA VỌNG

Tôi đưa một người bạn mùa ra sân bay. Khi đến nơi, tôi bảo người đó "Tôi đi lo chút việc. Anh đứng đây chờ tôi nhé. Đừng đi đâu cả". Rồi tôi đi mua vé, gởi một lá thư và đọc thông báo về các chuyến bay. Khi tôi quay lại, tôi thấy người bạn mùa vẫn đứng đấy. Người ta chen lấn chung quanh anh, một người phu khuân vác đẩy xe trước mặt anh, một đứa bé ngạc nhiên nhìn anh chăm chăm, một người bán báo rao inh ỏi trước mặt anh... Nhưng anh vẫn đứng yên, nét mặt bình thản, không chút nghi ngờ, không hề sợ sệt. Anh tin chắc tôi sẽ trở lại đón anh.

Cảnh một người mùa nhắm mắt đứng yên chờ tôi trở lại khiến tôi liên tưởng tới thái độ người tín hữu phải có trong Mùa Vọng để đón chờ Chúa đến. (Willi Hoffsuemmer).

492. LƯƠNG TÂM

Người da đỏ giải thích lương tâm như sau : Đó là một khối 3 góc ở trong tim ta. Khi ta làm gì tốt thì nó nằm yên. Khi ta làm gì xấu, nó quay và đâm các góc nhọn vào ta. Nếu ta cứ làm điều xấu, các góc nhọn của nó mòn dần và không làm ta cảm thấy gì nữa cả. (Weapons and Workers).

493. THỜI GIỜ

Thời giờ là một cái gì đó

- rất chậm đối với kẻ đang chờ
- rất nhanh đối với kẻ đang sợ
- rất dài đối với kẻ đang buồn
- rất ngắn đối với kẻ đang vui
- nhưng đối với kẻ đang yêu thì thời giờ không hiện hữu (Van Dyck)

494. ĐÓ BIẾT TÔI LÀ AI ?

Tôi rất nhỏ bé nhưng rất có ý nghĩa
Tôi giúp mọi người
Tôi mở khóa các cánh cửa, tôi mở rộng lòng người,
tôi xóa đi những thành kiến.
Tôi kiến tạo tình bạn và thiện chí.
Tôi khuyến khích sự tôn trọng và ngưỡng mộ.
Tôi không phạm luật
Tôi không tốn tiền
Nhiều người khen ngợi tôi, chẳng ai lên án tôi.
Tôi làm vui lòng người địa vị cao cũng như kẻ địa vị
thấp
Lúc nào tôi cũng hữu dụng.
Tôi chính là Nhã Nhặn. (Bruno Hagspiel)

495. TỘI LỖI

Một mục sư loan báo rằng ông đã liệt kê được tất cả 726 thứ tội. Liên sau đó ông hầu như chết ngộp trong đống thư từ các nơi gửi tới xin ông bản liệt kê ấy. Hầu hết những người gửi thư xin đều là những kẻ nghĩ rằng họ đang thiếu một thứ gì đó. (Gloria Pitzer).

496. ÔNG NHÀ GIÀU VÀ NGƯỜI THỢ GIÀY

Có một người thợ giày suốt ngày vui vẻ ca hát. Lúc nào trẻ con trong xóm cũng xúm quanh nghe ông hát.

Đôi diện nhà anh là một ông nhà giàu suốt đêm lo đêm tiền, đến sáng mới đi ngủ nhưng cũng không ngủ được vì tiếng hát của anh thợ giày. Một hôm ông nghĩ ra một cách buộc người thợ giày im tiếng hát

Ông mời người thợ giày sang nhà ông và tặng anh một túi đầy những đồng tiền vàng. Anh thợ giày trở về nhà ngồi đêm tiền cả ngày. Đám trẻ con nhìn anh, anh sợ chúng biết anh có nhiều tiền nên đuổi chúng đi và đóng cửa lại. Ban đêm anh cứ nhớ tới túi tiền nên không ngủ được, anh ngồi dậy đem túi tiền giấu ở một nơi kín đáo. Sau đó anh nghĩ rằng nơi đó cũng chưa đủ an toàn nên lại ngồi dậy đem giấu nơi khác. Ban ngày lòng anh cũng canh cánh lo sợ. Thế là anh không còn hát ca gì nữa, cũng không đóng được đôi giày nào nữa. Tệ hại nhất là trẻ con không còn tới chơi với anh. Một thời gian sau anh chịu không nổi nữa, đem túi vàng trả lại ông nhà giàu. Thế là từ đó trở đi anh lại vui vẻ, hát ca và trẻ con trở lại chơi với anh. (Willi Hoffsemmer).

497. CHÚA LÀ SỐ MỘT

Trong toán học, chúng ta đã biết tầm quan trọng của vị trí con số "không" trong tương quan với dấu chấm thập phân : số "một" càng bị nhiều số "không" ngăn cách nó xa dấu chấm thập phân thì giá trị của nó càng thấp. Thí dụ.000,000,1.

Tuy nhiên nếu số một đứng đầu thì sau đó càng có nhiều số "không" chừng nào thì giá trị của nó càng cao

chùng nấy. Thí dụ 1,000.000.

Chúa chính là số một. Khi ta đặt Chúa hàng đầu trước những công việc của ta thì ta càng làm nhiều chùng nào, giá trị chùng càng cao chùng nấy. Ngược lại Chúa càng xa tâm trí ta chùng nào thì công việc ta làm càng ít giá trị chùng nấy. (Frank Mihalic).

498. NHỮNG CÁI CỐ ĐỀ LƯỜI BIẾNG

Ông chủ giao cho bảy người thợ cưa mỗi người phải cưa một khúc cây.

- Người thứ nhất nói : Khúc cây của tôi còn tươi quá, e lưỡi cưa sẽ mắc trong đó. Tôi chờ cho tới khi nó khô thì mới cưa. Thế là anh đi nghỉ.

- Người thứ hai : Lưỡi cưa của tôi cùn quá rồi. Tôi chờ ông chủ đổi cho tôi một lưỡi cưa sắc bén hơn rồi mới cưa. Và anh cũng đi nghỉ.

- Người thứ ba : Khúc cây này cong bên này cong bên kia. Tôi chờ ông chủ đổi cho tôi khúc khác thẳng hơn. Anh cũng đi nghỉ.

- Người thứ tư : Khúc cây của tôi quá cứng, cứng gấp hai lần loại cây thường. Tôi chờ có khúc khác mềm hơn. Anh cũng đi nghỉ.

- Người thứ năm : Hôm nay trời nóng quá. Đợi ngày nào mát trời hãy cưa. Và anh cũng nghỉ.

- Người thứ sáu : Hôm nay tôi nhức đầu. Đợi tới khi nào khỏi, tôi mới cưa. Và anh cũng nghỉ.

- Người thứ bảy cũng nhận một khúc cây còn tươi, nó cũng cong bên này cong bên kia, thật cũng rất cứng, lưỡi cưa của anh cũng cùn, trời hôm đó cũng nóng và hôm đó anh cũng nhức đầu. Nhưng anh đi mài lưỡi cưa và bắt tay

vào việc. Nhờ lưỡi cưa đã được mài sắc, khúc cây đã được cưa xong, do trời nóng và do làm việc, anh làm việc đổ mồ hôi ra và hết nhức đầu. Anh sung sướng vì hoàn thành công tác được giao.

Hôm sau anh xin ông chủ cho anh một khúc cây khác để cưa nữa. (A.R. Wells)

499. SẴN SÀNG

Những nhà khảo cổ đã đào bới được thành phố Vesuve xưa kia bị núi lửa chôn vùi cách đột ngột. Người ta thấy nhiều cảnh tượng trái ngược nhau : có người chết đang khi nhậu nhẹt, có những người đang đánh nhau để tranh dành một số tiền. Nhưng đẹp nhất là hình một người lính gác vẫn đứng nghiêm, gươm giáo trong tay.

500. TÍNH CÔNG

Mặc dù đã nghỉ hưu, nhưng nhà bác học Steinmetz một hôm nọ vẫn được Đại tướng Electric mời đến để sửa chữa một cỗ máy của ông bị hỏng. Tất cả các kỹ sư của Đại tướng đều đã bó tay không sửa được. Steinmetz quan sát cỗ máy rất kỹ, sau đó rút trong túi ra một viên phấn, ghi một dấu thập ở một bộ phận cỗ máy rồi bảo các kỹ sư tháo máy ra để sửa chỗ đó. Mọi người đều hết sức ngạc nhiên khi thấy máy bị hư ở chính chỗ nhà bác học đã đánh dấu. Sau khi máy được sửa xong, Đại tướng gởi đến nhà bác học một ngân phiếu lớn. Nhưng Steinmetz chỉ nhận một đồng, kèm theo bản chiết tính tiền công như sau : công đánh dấu chỗ máy hư một xu ; công tìm chỗ hư để đánh dấu 99 xu ! (Clifron Fadiman).

501. NGÃ LÒNG

Một hôm Satan đem bày bán những dụng cụ làm việc của hắn. Có rất nhiều món, được dán nhãn hiệu rõ ràng : nào là giận hờn, ganh ghét, dâm dục, nào là kiêu ngạo, nói dối, tham lam v.v. Và món nào cũng có ghi giá. Nhưng có một món được để riêng một bên, không dán nhãn nhưng giá lại cao nhất. Một người hỏi :

- Đó là cái gì mà cao giá dữ vậy ?

- Đó là sự ngã lòng.

- Tại sao nó cao giá thế ?

- Vì nó hữu hiệu hơn tất cả những dụng cụ khác : khi tôi không thể dùng những dụng cụ kia để đến gần người ta thì tôi dùng nó để xâm nhập tận cõi lòng người ta. Một khi tôi đã đặt nó vào lòng người ta rồi thì tôi có thể xúi người ta làm bất cứ điều gì tôi muốn. Mà đặt nó vào lòng ta rất dễ, bởi vì ít ai biết dụng cụ đó là của tôi”. (Gospel Herald)

502. KINH LẠY CHA

Người con gái của Karl Marx có lần tâm sự với một người bạn : “Tôi lớn lên mà không hề biết đến bất cứ tôn giáo nào. Tôi cũng không tin tưởng Thiên Chúa. Thế rồi tình cờ tôi đọc được một quyển sách trong đó có lời kinh khác lạ. Tôi đọc hết lời kinh ấy và tự nhủ : nếu quả thật Thiên Chúa của lời kinh đó hiện hữu, tôi nghĩ rằng tôi có thể tin Ngài được”. Người bạn hỏi cho biết đó là lời kinh nào. Người con gái của Karl Marx mới từ từ đọc lại Kinh Lạy Cha (...) Tình cha con và tình anh em được Chúa Giêsu mặc khải qua kinh Lạy Cha. Sống với Cha trong tình

phó thác, với anh em trong tình bác ái.

503. TRẺ THƠ CẦU NGUYỆN

Một đứa bé nọ có thói quen đọc kinh trước khi đi ngủ. Ngày kia bị bệnh nặng phải vào nhà thương. Các bác sĩ cho biết em phải qua một cuộc phẫu thuật. Trước khi cho thuốc mê, các bác sĩ cho em biết em sẽ ngủ một giấc dài. Nghe đến ngủ, em bé đã xin quỳ gối cầu nguyện và kết thúc bằng lời "Xin Chúa cho con chóng lành bệnh". Sau đó em nằm xuống và xin bác sĩ tiến hành giải phẫu.. Hôm sau thức dậy câu hỏi đầu tiên của em là "Thưa bác sĩ, cháu có lành bệnh không ?" Bác sĩ nhìn em bé cảm động nói "Cháu hãy để cho Chúa liệu.... Điều bác tin chắc là lời cầu nguyện của cháu có hiệu nghiệm : cháu đã cứu được một người là chính bác. Từ lâu bác không còn đến nhà thờ, không nhớ đến Chúa. Nhưng hôm qua khi cháu cầu nguyện sốt sắng, Chúa đã đánh động bác. Sáng nay bác đã đến nhà thờ xưng tội, rước lễ...

504. GANH TỊ

Có một con đại bàng ganh tị với một con đại bàng khác vì con này bay cao hơn nó. Một hôm con đại bàng ganh tị gặp một xạ thủ. Nó xúi anh bắn hạ đối thủ của nó. Chàng xạ thủ đáp : "Được. Nhưng tôi không có tên". Con đại bàng nhờ một cộng lông cánh đưa cho chàng xạ thủ làm tên. Nhưng chàng bắn hụt. Vì quyết tâm hại đối thủ của mình, con đại bàng ganh tị lại nhờ thêm một cộng nữa, rồi một cộng nữa... cho tới khi hai cánh nhỏ trụi nhẵn. Nó không bay được nữa. Chàng xạ thủ không bắn được con

kia nên bắt lấy con đại bàng trụ cánh về làm thịt. Nếu bạn ganh tị muốn hại ai thì rốt cuộc bạn chỉ tổ hại chính bản thân mình (D.L. Moody).

505. BA CÁCH ĐỌC LỜI CHÚA

Có 3 cách đọc Lời Chúa :

- Cõi Lời Chúa như dầu gió : Khi bạn nhức đầu nóng lạnh, bạn xức dầu vì biết nó tốt cho sức khỏe của bạn.
- Cõi Lời Chúa như chiếc bánh bông lan : tuy khô khan khó nuốt nhưng cũng ngon và bổ.
- Cõi Lời Chúa như quả đào, vừa mát vừa ngọt vừa bổ dưỡng.

506. LỜI CHÚA LÀ MỘT BỨC THƯ TÌNH

Một bà kia rất thường đọc Sách Thánh và đọc rất sốt sắng. Khi được hỏi tại sao thì bà dùng một thí dụ để giải thích :

Hôm qua tôi nhận được một bức thư của một người tôi rất quý mến. Tôi đã đọc rất chăm chú và đọc đi đọc lại tới 5 lần. Không phải vì tôi không hiểu lời lẽ trong thư vốn đã quá rõ, nhưng vì tôi biết đó là những lời của một người rất thương tôi và tôi cũng rất thương người đó (United Presbyterian).

507. DẤU CHỈ

Câu đố : Một người đang chạy xe gắn máy trên đại lộ bỗng dừng lại, vì phía trước có dấu chỉ đèn đỏ. Một người bước vào một ngôi nhà thấy một dấu chỉ nên vội dụi tắt

điều thuộc của mình. Dấu đó thế nào ? là hình một điều thuộc bị gạch chéo... Trên đây là những dấu chỉ ”nhân tạo”. Ngoài ra còn những dấu chỉ ”thiên nhiên tạo” nữa, thí dụ đám mây đen bỗng dưng kéo đến là dấu báo trời sắp mưa. Loại thứ ba là những dấu chỉ nhắc ta nhớ đến Chúa. Loại thứ tư là những dấu chỉ Chúa muốn ta làm để nhắc người khác nhớ đến Chúa. Đố bạn nghĩ ra một số dấu chỉ thuộc loại thứ ba và thứ tư...

508. NGÔN NGỮ CỦA NGƯỜI CÂM

Người câm không nói được nhưng có cách làm cho người khác hiểu được họ, đó là dùng những dấu hiệu bằng tay, bằng nét mặt, có khi bằng cả thân thể. Tuy nhiên, muốn hiểu được người câm thì ta phải rất chú ý từng động tác nhỏ của họ. Rất nhiều khi Thiên Chúa nói với ta bằng ngôn ngữ của người câm. Ta cần chú ý lắm mới hiểu được ý Chúa.

509. TRÁI TIM CHÚA GIÊSU

Nhìn tượng Trái tim Chúa Giêsu, một người nói : “Có lẽ Chúa Giêsu là người duy nhất dám đưa trái tim bên trong của mình ra ngoài cho người ta thấy”. Người thứ hai góp ý : “Ngài là người độc nhất trong lịch sử không cần che dấu gì về mình cả”. (Onward)

510. ÔNG VUA Ở TRƯỜNG

Một ông vua kia rất ham mặc áo quần đẹp. Hai tên lưu manh đến gạ gẫm : “Chúng tôi có thể dệt và may cho

bộ hạ một bộ áo rất đặc biệt từ xưa tới nay chưa ai từng thấy. Nhưng áo này phải dệt bằng vàng”. Vì quá ham bộ áo đặc biệt ấy, nhà vua đưa cho hai tên ấy hết túi vàng này tới túi vàng khác. Thực ra chúng chẳng may gì cả. Rồi một hôm hai tên lưu manh cho biết áo đã may xong, mời nhà vua mặc thử. Chúng chỉ làm cử điệu tay chân như đang mặc áo cho nhà vua. Khi chúng cho biết đã mặc xong, nhà vua hỏi các quan chung quanh ”Áo ta có đẹp không ?” Ai nấy trầm trồ khen nức nở. Quá phấn khởi, nhà vua bảo quân hầu kiệu ngài ra các đường phố để khoe áo đẹp. Dân chúng hai bên đường cũng nức nở khen. Nhà vua rất sung sướng. Bỗng nhiên một đứa trẻ hô lớn : “Ông vua ở trường ! Ông vua ở trường !”. Nhà vua nhìn lại mình và mới biết mình đang ở trường thật.

511. XIN ĐỪNG TRÁCH TÔI

Thomas K. Beecher không chịu nổi sự lừa dối dưới bất cứ hình thức nào. Khi thấy chiếc đồng hồ trong nhà thờ cứ khi thì chạy sớm khi thì chạy trễ, ông treo một tấm bảng phía trên chiếc đồng hồ ấy, với hàng chữ : “Xin đừng trách mắng đôi cánh tay tôi. Cái đáng trách nằm sâu hơn thế nhiều”. Beecher muốn nói hai điều. Điều thứ nhất : đừng trách hai chiếc kim đồng hồ mà hãy trách những bánh xe bên trong đồng hồ. Điều thứ hai : có khi tay ta cử động sai, chân ta bước không đúng, môi miệng ta nói không chính... nhưng quan trọng hơn chính là tội lỗi nằm sâu ngay trong tâm hồn của ta (Christian Witness).

512. TIỀN GIẢ

Có khi nào người ta dám quăng bỏ những tờ giấy bạc không ? Thưa có, khi đó là tiền giả. Nhiều người đã quăng bỏ Kitô giáo vì thấy những kitô hữu giả hình (W.E. Biederwolf).

513. KIẾN TẠO BÌNH AN

Vài câu châm ngôn về việc kiến tạo bình an :

a/ Người Trung Hoa có câu : “Nếu bạn nói lời dịu dàng, bạn sẽ không cần dùng đến roi”.

b/ Sách Châm ngôn viết : “Lời đáp dịu dàng làm nguôi cơn giận, lời nói tổn thương khêu thêm giận dữ” (Cn 15,1)

514. TIẾNG CHÚA

Thiên Chúa nói thì thầm trong cơn vui sướng của chúng ta ; Ngài nói đủ nghe trong lương tâm của chúng ta ; nhưng Ngài la lớn trong những cơn đau của chúng ta (C.S. Lewis).

515. NƯỚC CHÚA

Vào thời Nga hoàng, một thanh niên vì chịu ảnh hưởng sâu đậm tư tưởng của đại văn hào Tolstoi và nhất là giáo huấn của Chúa Giêsu, nên đã từ chối thi hành nghĩa vụ quân sự. Ra trước tòa, anh đã trình bày niềm xác tín là anh không thể cầm khí giới giết người. Sau khi nghe người thanh niên biện hộ, quan tòa mới phát biểu như sau : “Tốt lắm, tôi đã hiểu được lý tưởng của anh. Nhưng anh còn phải thực tế. Lý tưởng anh đề ra là lý tưởng của Nước Trời,

mà Nước Trời thì chưa đến”. Nghe thế người thanh niên đồng dạng trả lời : “Thưa ông tôi nhìn nhận là Nước ấy chưa đến cho ông... nhưng Nước ấy đã đến cho tôi. Tôi không thể sống như Nước ấy chưa đến, để tiếp tục chém giết và gieo rắc hận thù.

516. CÁI NHÌN CỦA BẠC THÁNH NHÂN

Một buổi trưa hè nóng bức, Thánh Phanxicô Assisi sau khi đi đường mệt nhọc đã tìm được một chỗ nghỉ chân rất thoải mái. Chỗ đó là dưới một gốc cây có tàng lá che mát, bên dưới là một dòng nước trong lành mát rượi. Thánh nhân rửa tay rửa mặt xong xuôi rồi ngả mình dưới tàng lá. Bỗng dưng người bật khóc. Vì người nghĩ : từ không biết bao đời, Chúa đã biết hôm nay mình đến đây, Chúa biết mình mệt, cho nên Chúa đã đặt sẵn ở đây một bóng mát và một dòng suối để cho mình nghỉ ngơi.

Cái nhìn của bậc thánh nhân đã nhận ra những điều mà người phàm không bao giờ thấy được.

517. ĐI NGHE GIẢNG

Hay tin một Linh mục mới vừa được dời đến để thay cho Cha xứ cũ về hưu, lại được biết Linh mục mới này giảng rất hay, người ta đến nhà thờ dự lễ rất đông. Nhưng lần đầu tiên xuất hiện trước giáo dân trong xứ, vị Linh mục mới có tình ra mắt họ với một bộ mặt rất xấu xí. Bởi đó, khi vừa thấy mặt cha, một số người đã thất vọng lui ra cửa. Vị Linh mục bình thản giơ tay làm dấu bảo im lặng, rồi tuyên bố : “Hôm nay ai đến đây để nhìn mặt Cha xứ mới và để nghe cha xứ mới giảng thì có thể về nhà ; còn ai đến

đây để thờ phượng Chúa thì hãy ở lại.” (Christian Beacon).

518. KINH NGHIỆM CẬN TỬ

Mấy năm gần đây, một số bác sĩ người Đức và Mỹ đã rất chú ý đến hiện tượng mà họ gọi là ”kinh nghiệm cận tử” (near death experience) : nhiều người vì một tai nạn hay một lý do nào đó đã ngất đi trong một thời gian khá dài. Về mặt thể lý, coi như họ đã chết. Nhưng sau đó họ sống lại. Các bác sĩ đã phỏng vấn 1370 người ấy. Trong những điều họ thuật lại, có những điểm mà ai cũng nhất trí, như sau :

- Cuộc sống ở ”cõi bên kia” hạnh phúc hơn cuộc sống ở đời này.

- Sau khi ”chết đi sống lại”, không ai còn sợ chết nữa, không ai ham muốn kiếm tiền bạc danh vọng lạc thú gì nữa. Điều duy nhất mà họ quan tâm là sống yêu thương, quảng đại, phục vụ mọi người (Tóm bài của Willie Hoffsuemmer).

519. ƠN TA ĐỦ CHO CON

“Ơn Ta đủ cho con”(2Cr 12,9)

Thiên Chúa luôn ban cho ta đầy đủ ơn Ngài :

. Khi gánh đời ta nặng hơn, Ngài ban thêm ơn

. Khi công việc ta cực nhọc hơn, Ngài ban thêm sức

. Khi Ngài gọi khổ sầu, Ngài cũng gia tăng lòng thương xót

. Khi Ngài gọi đến thử thách, Ngài cũng gọi đến bình an

. Lúc ta cảm thấy sức mình hầu như cạn kiệt thì đây là lúc ơn Chúa thực sự tràn đầy. (Góp nhặt).

520. NGHĨ TRƯỚC VỀ NGÀY CHẾT

Các nhà văn muốn viết một quyển truyện hay thường nghĩ trước phần kết của câu truyện. Chúng ta muốn viết quyển truyện đời mình cho hay thì cũng phải nghĩ trước về ngày chết của mình, đừng như nhân vật trong chuyện dưới đây :

“Nhà khoa học Huxley đang gấp vì sợ đèn trễ phiên họp trong đó ông phải đọc một bài tham luận. Ông nhảy lên một chiếc xe ngựa và bảo người đánh ngựa ”Hãy chạy hết tốc lực”. Xe chạy một quãng, ông mới giật mình hỏi ”Nhưng mà ta đang chạy đi đâu vậy ?”. Người đánh ngựa đáp : “Tôi cũng chẳng biết, chỉ biết là xe đang chạy hết tốc lực”. (Clifton Gadiman).

521. GIẤY PHÚT HIỆN TẠI

Nhiệm vụ của đồng là mỗi giây phải kêu lên một tiếng tic-tac. Một chiếc đồng hồ trẻ vừa sinh ra từ một hãng chế tạo được đưa về đặt trong phòng khách một gia đình. Cậu bé làm bài toán về những tiếng tic-tac mình phải phát ra : mỗi phút 60 giây, một giờ 60 phút, một ngày 24 giờ, một tháng 30 ngày, một năm 12 tháng. Cậu rùng mình sợ hãi vì không biết mình phải làm nhiệm vụ bao nhiêu năm. Thấy thế, cụ đồng hồ già đứng ở xó nhà lên tiếng an ủi : “Cháu ơi đừng quá lo sợ như thế. Bác đã làm công việc này suốt 3 thế hệ rồi. Kinh nghiệm của bác là chỉ cần để ý mỗi giây phát ra một tiếng thôi”. (Bruno Hagspiel)

522. DẤU CHỈ THỜI ĐẠI

Một nhà thám hiểm Tây phương lạc hướng giữa sa mạc. Nguồn lương thực và nước uống đã khô cạn. Ông lê từng bước mệt mỏi trên cát nóng... Thành linh ông nghe tiếng suối róc rách và thấy trước mặt mình một ốc đảo xanh tươi. Thế nhưng, với lối suy nghĩ khoa học của người phương Tây, ông tự nghĩ : “Đây chỉ là một ảo ảnh... trong thực tế trước mắt ta làm gì có nước và cây cối”. Nghĩ như vậy, ông lại tuyệt vọng lê bước... Không bao lâu sau đó, hai người du mục tình cờ đi qua. Họ bắt gặp một xác người. Một người thốt lên ”Chỉ còn hai bước nữa là người này đã có thể tới ốc đảo và tha hồ uống nước cũng như thưởng thức những trái ngọt cây lành. Tại sao lại có chuyện thế này ?”. Nhưng người bạn lắc đầu giải thích ”Ông ta là một người phương Tây. Thế giới của chúng ta đầy ánh sáng và màu nhiệm, nhưng con người lại dùng bàn tay nhỏ bé của mình để che đậy chúng.

Thảm trạng của con người thời đại : con người có nhiều kiến thức hơn, nhưng lại dùng bàn tay nhỏ bé của mình để che đậy ánh sáng và màu nhiệm... con người không còn biết đọc ra những dấu chỉ của thời đại.” (Trích ”Mỗi ngày một tin vui”)

523. TRUYỀN GIÁO

Khuôn vàng thước ngọc : “Hãy nói về Chúa cho những người quanh bạn nghe ; và hãy nói về những người quanh bạn cho Chúa nghe”.

524. KHIÊM TỐN VÀ NGẢ LÒNG

Nếu bạn cậy vào sức riêng của mình thì chẳng lạ gì bạn sẽ sớm ngã lòng. Kẻ khiêm nhường thực thì không ngã lòng, kẻ ngã lòng không phải là người khiêm nhường thật bởi vì người ấy cậy dựa vào một cái gì đó ngoài Chúa” (J.N.D. ”Scripture Truth”)

525. ĐỪNG SỢ

Trong Thánh Kinh, câu ”Đừng sợ” được nói 365 lần. Tức là đủ để nhắc chúng ta mỗi ngày trong suốt một năm.

526. ĐỊNH MỆNH HAY SỨ MỆNH ?

Nhà kia có ba cậu con trai. Một cậu nổi tiếng là ‘phá gia chi tử’, tiêu xài phung phí, phá của. Cậu khác quanh năm làm ăn quần quật, không dám tiêu xài một xu nào. Cậu thứ ba tuy không phá của nhưng cũng chẳng chịu làm gì hết. Một ngày nọ ba cậu đều hấp hối. Trước khi chết ba cậu lần lượt nói rõ lý do tại sao mình sắp chết. Cậu ‘phá của’ nói rằng nhà này (ý nói cha mẹ cậu) kiếp trước nợ nần tôi nên kiếp này tôi đầu thai vô để đòi nợ. Nay đòi xong, tôi ra đi. Cậu ‘làm quần quật’ nói rằng kiếp trước tôi mắc nợ nhà này, nay đầu thai để trả nợ, đã trả xong nay tôi ra đi. Còn cậu cuối cùng nói rằng tôi chẳng dính dáng nợ nần gì với nhà này. Tôi đầu thai vô đây để làm nhân chứng. Nay chứng kiến hai đứa kia đã đòi xong nợ, đã trả hết nợ, vậy tôi ra đi.

Chúng ta không tin vào quan niệm đầu thai để đi vào một **định mệnh** nghiệt ngã, nhưng chúng ta tin vào một **sứ**

mệnh riêng, có tính cách mời gọi và thôi thúc, mà Chúa gửi gắm cho mỗi người chúng ta.

527. PHẢI BIẾT SỬ DỤNG ƠN CHÚA BAN

Một thanh niên kia có thói quen ngủ rất say, luôn cần có mẹ gọi mới thức dậy được. Sau khi tốt nghiệp, anh đi làm ở một chỗ xa nhà. Mẹ anh mua cho anh một chiếc đồng hồ báo thức. Ngày đầu tiên anh quên vặn đồng hồ trước khi ngủ nên đến sở làm trễ. Ngày thứ hai, anh nhớ vặn đồng hồ, nhưng sáng sớm khi nó reo thì anh đưa tay tắt bỏ, nên lại đi làm trễ. Và anh bị đuổi việc. Khi anh trở về gia đình, mẹ anh hỏi về chiếc đồng hồ. Anh đáp :

- Chiếc đồng hồ đó hoàn toàn vô dụng đối với con.
- Nó vô dụng là vì con không chịu dùng nó. Mẹ anh đáp.

Bao nhiêu ơn Chúa ban cho ta cũng đều vô dụng nếu ta không xử dụng đến.

528. ÁNH SÁNG

Ánh sáng là một tác phẩm quan trọng đến nỗi Chúa đã làm ra nó trước cả trời và đất. Khi đã có ánh sáng thì mọi sự khác xuất hiện theo. Hãy nhìn quanh ta, ta sẽ thấy ánh sáng giúp ta rất nhiều cách : ánh sáng mặt trời làm cho sinh vật lớn lên, sưởi ấm con người và hong khô quần áo. Nhờ có ánh sáng, ta mới thấy được sự vật quanh ta. Ánh sáng còn là thuốc chữa trị nhiều chứng bệnh và tiêu diệt nhiều thứ độc hại ; Hãy nghĩ tới ánh sáng của các ngọn đèn : ta dùng chúng để trang hoàng nhà cửa, nhờ chúng ta

mới thấy đường mà đi trong đêm tối ; Nếu không có ánh sáng, sinh vật không lớn lên được và sẽ chết dần mòn... Bởi thế người ta sợ bóng tối và vui mừng vì ánh sáng (Frank Mihalic).

529. MÀU NHIỆM NHẬP THỂ

Một vị quan lớn mở tiệc mời nhiều người đến dự. Tất cả các người được mời đều ăn mặc sang trọng và dùng xe đi đến. Trong số ấy có một người khách già. Rủi thay vì già yếu nên ông cụ này khi xuống xe đã trượt chân té vào vũng nước bùn. Những khách khác thấy vậy cười nhạo ông. Xấu hổ và cảm thấy mình không xứng đáng, ông quyết định quay về. Gia nhân nài nỉ cách mấy ông cũng không chịu ở lại dự tiệc. Khi đó vị quan chủ tiệc bước ra sân, đi tới chỗ vũng nước đó, rồi cũng cố tình té ngã vào vũng nước. Thế là quần áo của ông quan cũng dơ dáy y như cụ già kia. Mọi người chung quanh chẳng ai dám cười nhạo nữa. Sau đó vị quan lớn cầm tay ông cụ đưa vào phòng tiệc. Ông cụ chẳng còn lý do nào để chối từ nữa. (Góp nhặt)

Việc làm của vị quan lớn ấy thật không ai ngờ, nó giúp ta hiểu được phần nào sự bất ngờ đến kinh ngạc của việc Con Thiên Chúa nhập thể làm người.

530. TIN VÀ YÊU

Một cuộc đối thoại giữa hai người yêu nhau :

- Em có bằng lòng lấy anh không ?
- Bằng lòng.
- Chúng ta chỉ mới quen nhau mấy tháng. Em chỉ nghe

anh nói thôi chứ chưa có dịp ”kiểm tra” lý lịch và quá khứ của anh. Sao em tin anh thế ?

- Vì em yêu anh !

Tình yêu hỗ trợ cho niềm tin.

531. BÓNG TỐI VÀ ÁNH SÁNG

Một đêm kia, trên một đường phố vắng vẻ, Bóng Tối ngồi co ro, buồn bã. Từ một xó nọ loé lên một Tia Sáng, rất nhỏ và rất yếu, nhưng là một tia sáng, phát ra từ một cây nến nhỏ mà ai đó đã cắm ở đấy. Một người khách đi qua nhìn thấy cây nến nhỏ và nói :

- Sao mi lại chiếu sáng trong cái xó kẹt này ? Thiếu gì chỗ khác, mi đến đó mà chiếu sáng thì sẽ hữu ích hơn nhiều.

- Tại sao hử, cây nến trả lời. Tôi chiếu sáng bởi vì tôi là cây nến. Tôi có chiếu sáng thì tôi mới là cây nến. Vả lại tôi chiếu sáng đâu phải chỉ để cho người ta thấy mà còn để cho tôi vui, vui vì được làm Tia sáng, vui vì được chiếu sáng.

Bóng Tối nghe thế rất bức bối. Nó nhào tới phủ lên Tia sáng mong làm cho Tia sáng bị tắt. Nhưng chẳng những Tia sáng không tắt, trái lại Bóng Tối còn bị rách nát ra. (Willi Hoffsuemmer).

532. THA THỨ

Tha thứ giống như cái gì ?

Giống như mùi hương mà bông hoa tỏa ra khi nó bị giẫm nát.

NỘI DUNG

MỤC LỤC PHÂN TÍCH

A

Adam Evà	114
Ảnh ảnh	142
Anh em	41 144 151 158 161
An toàn	319 411
Áo quần	510
Ảnh hưởng	374
Âm thầm	23 4289 161 166 336
Ăn mình	93
Áo tưởng	204 279
Áp lực	127
Ăn	200 272
Ăn mặc	226
Ăn năn	20 58223 312

B

Ba má	297
Bác ái	12 16 19 35 36 67 141 158
407 480 518	
Bánh	160

Bách hại	408						
Bám víu		433					
Bàn tay	473						
Bạn	41	43	225	407			
Bảo thủ	237						
Bảo vệ	322						
Bắt chước	263						
Bận rộn		216	332	416			
Bất ngờ	499						
Bên cạnh	252						
Bệnh nhân	141						
Bì quan	109	171					
Biết	298						
Biết ơn	121	189					
Bình an	278	387	389		413	496	513
395							
Bình tâm	142						
Bỏ	37						
Bố	148						
Bố thí	16						
Bồn phận	23	53	89	159		289	
Buồn	9	64	191				

C

Ca ngợi	99						
Cãi nhau	122						
Cắm đố	13	34	38	142		362	398 399 400

501

	Cám ơn	188	451	468		474			
	Can đảm	292	365						
	Can-vê	397							
	Câm	508							
	Cần	48	55	59	298				
	Cấp tiến		237						
	Cầu nguyện	12	13	18	49	59	61	63	87 88
100		152					283		294
		328	415	502	503				
	Cầu xin	245	463						
	Công bình	447							
	Công kích	6							
	Cổ chấp		266						
	Cổ gắng		90	280					
	Cổng hiến	14							
	Cộng đoàn	19							
	Cộng tác	120	130	527					
	Cương nhu	201							
	Có - Không	119							
	Cơ hội	404							
	Con	30	148		151	159	162		378
526									
	Con cái	327							
	Của cải	222							
	Cung - Cầu	211							
	Cửa	50	145	318	341	364			

[illegible]

Chôn	51				
Chống trời	103				
Chồng	41				
Chu toàn	265				
Chúa ở luôn	415				
Chúa đang sống	333				
Chúa đến	3				
Chúa hiện diện	19	69	393		
Chúa nhựt	477	478			
Chúa quan phòng	21	42	44	45	76 481
Chúa thấy	300				
Chúa thức	417				
Chúa thương	482	483	484		
Chúa trả lời	306				
Chủ quan	5	42			
Chúc tụng	178				
(Lần) chuổi	135				
(Làm) chứng	91	291	292	302	455
Chủ quan	81	163			
Chủ tịch		154			
Chuẩn bị	83	520			
(Cửa) chung	301				

D

Dân	214				
Dâng	56	153	228	331	421 426
Dấu chỉ	69	386	507	508	522

Dối	238	446
Dũng cảm	365	
Duy vật	221	
Dư luận	26	137

Đ

Đá	169					
Đánh	409					
Đạo	10	2574	8182	198	203	259
Đạo đức		15	27309	311		
Đau khổ		10	31	64	76	514
Đếm	320					
Đẹp	197					
Đến với Chúa	341					
Đền bù	191					
Đền thờ		144				
Địa chỉ	253					
Định mệnh	526					
Độc kinh	293					
Độc Lời Chúa	505	506				
Đòi hỏi	31					
Đón nhận	360	381	382			
Đơn giản	143					
Đôi	425					
Đổi thay		361				
Đồng trình	467					
Đủ	368	371				

Đúng sai	115
Đức Mẹ	84 467
Được	40
(Con) Đường	435

F

Fiat	212
------	-----

G

Ganh tị	112 504
Gánh nặng	198
Gia đình	27 2829 3091 100 162 269
415 416	
Giá	299
(Đánh) giá	465
Giá trị	57 252 472
Giả dối	172 510
Giả hình	15 452 512
Giai cấp	324
Giải trí	9 284
Giám mục	136
Giảng	155 517
Giảng sinh	71
Gian lận	220
Giả dị	384
Giáo dục	326 374 416 446 448 456 464
Giáo Hội	303

Giáo lý	339	464					
Giàu	371	496					
Giận	410						
(Thánh) Giuse	96						
Giống Chúa	353						
Giúp đỡ	67	129	141	407	475		
Góp phần	32	5255	189				
(Làm) gương	10	328	334	336	406	409	
410	454	503					

H

Hà tiện	153	160	370				
Hãm mình	200						
Hại	504						
Hạnh phúc	132	183	232	356	357	413	
Hạt giống	261						
Hèn mọn	23	54					
Hèn nhát	149						
Hiện diện	323						
Hiện tại	97	239	521				
Hiếu thảo	188	526					
Hiếu	313	412	508				
Hiếu biết	240						
Hóa bánh...	305						
Hòa bình	205						
Hòa giải	113						
Hòa hợp	350						

Hòa mình	529						
Hòa thuận	122						
Hoán cải	177						
Hoàn hảo	265						
Hỏa ngục	70	95441	442	443			
Học	288	454					
Hối hận	266						
Hôn nhân	27	102	136				
Huân chương	407						
Huyền nhiệm	203						
Hứa	392	448					
Hy sinh	1	4	31	35	110	194	200
212	280	378					
Hy vọng			261	285	389		

I

Ích kỷ	12	149	195	251	262	277
Im lặng	28	336				

K

Keo kiệt		153	160	370		
Kế hoạch	76					
Kết hợp		344				
Kiên trì	145	157	159	167	179	521
Kiêu căng	48	174	175			
Kinh nghiệm	234					
Kinh nguyện	18					

(Đức) Kitô	460	461	462	466	467	485	
Kitô giáo	304	485	512				
Kitô hữu		364	406	410		457	
Khả năng	173	500					
Khám phá	271						
Khát	338						
Khích bác	376						
Khích lệ		405					
500 Khiêm tốn	48	5486	167		209	345	450
524							
Khoa học	182	203					
Khoan dung	374	375					
Khó	169						
Khờ dại		108					
Khô héo		432					
Khôn ngoan	62	64172	255	271			
Không - Có	119	140					
Không hiểu	313	412					
Khô cực		420					
Khô hạnh	118						
Khô đau		8	10	31	64	76	514
Khuyên	28						
Khuyến khích	127						

L

Lạc quan	171						
Làm	60	74101	188	263		282	

Làm việc	53	283	355
Lạm phát	211		
(Kinh) Lạy Cha	502		
Lập trường	26		
Lệnh	165		
Lịch sử	367	494	
Linh hồn	46	150	
Linh mục	72		
Lo	63		
Loan Tin Mừng	91	291	330 377
(Tâm) lòng	473		
Lòng tốt	152		
Lời Chúa	236	377 432	505 506
Lời hứa	448		
Lời nói	24	2629	140 175
Lớn	154	413	
Lỗi	268	375	
(Quy) luật	314	346	
Lười biếng	77	231	498
Lương tâm	267	348	492
Lương thiện	53	147	220
Lương thực	272		
Lý tưởng	454		

M

Má	297
Mách lẻo	135 427

Mạnh	201								
(Con) mắt	489								
(Ăn) mặc	226								
Mẹ	111	136	297		352	456			
Mở (cửa)	50	364							
Mở	434								
Miễn phí	107								
Mới	431								
(Số) một	497								
Mù	130	132	174		268	471			
Mua	422	423							
Mục đích	275								
Mục tử	318	319	320		321	396			
Muối	338								
Muốn	80								
Muru mô		402							
N									
Nam nữ		102	114						
Nét na	226								
Neo	411	433							
Nén	259								
Noel	340								
Nói	24	2629	101		123	188	215	238	
263	286	301	446						
Nói xấu		138	202	427					
Nội tâm	349								

Nước mắt	20				
Nữ	102				
Nữ tu	116				
Ngã lòng	501	524			
Ngay thẳng	447				
Nghe	101				
Nghèo	356	369	496		
Nghi ngờ	411				
Nghĩ (tốt-xấu)	125				
Nhạy cảm	342				
Nhắc nhở	33				
Nhập thể	461				
Nhân từ		104	106		
Nhận	156	168	247		424
Nhập thể	529				
Nhiệm vụ	289	521			
Nhục mạ	146				
Nhìn thấy	489				
Nhịn	200				
Nhịn nhục	146	376			
Nhẹ	201				
Nhỏ	154	281	413		449
Nhu - Cương	201				
Nhỏ bé	86	89	111	192	265 281
Nhường nhịn	209				
Nhịn nhục	28				
Nhìn	233	465	516		

(Cách) nhìn	260	342				
(Con) người	46	47	472			
(Bề) ngoài	233	465	510			
Ngoại giao	185					
Nghe	243	248	517			
Nghề nghiệp	207					
Nghỉ ngơi	284					
Nghĩ đến	383					
Ngu đại		62	108	137	180	184
253						
Nguy hiểm	49					
Nguy biện	218					
Nước Chúa	515					

O

Ở với	438					
Ôn (oán)	25					
(Biết) ơn	121					
527 Ôn Chúa		106	228	362	382	519
Ôn gọi	166					
Ôn cứu độ	381					

P

Phán xét	470					
Phản nản	197	270	286			
Phản ảnh	22					

Phó thác	17	391	525					
Phù hợp		217						
Phúc	408							
Phục vụ		3	129	160	192	212	232	453

518

Q

Quan điểm	258	260	274		342			
Quan tâm	128							
Quan trọng	56							
Quà	1	2	4124	331	421			
Quần áo		510						
Quảng đại	153	160	191		369			
Què	130							
Quên	78	131						
Quên mình	35							
Quý giá	314							
Quỷ	385	398	399		401	402	403	
404								
Quyền lực	256							

R

Rễ	432							
Rửa tội	363							
Rượu	38	41	176	273				

S

Sai	115
Sám hối	20 58223 312
Sáng	52 242 476 528
Sáng tạo	44 45 47
Sao lạ	339
Sẵn sàng	499
Siêu việt	412
Soi	476
Sở hữu	354
Sợ	49 70 186 230 296 391 396 525
Sợ quỷ	403
Sống	8 74 255 357 431
Sống đạo	334 335 361
Sống đẹp	337
Sống lại	51 98
Sống Lời Chúa	335
Suy nghĩ	276
Sửa lỗi	226 526
Sức khỏe	255
Sức mạnh	281
Sướng	64

T

Tái sinh	363
Tài năng	108
Tạo dựng	102 182 193

	Tát	410								
	Tâm thường	249								
	Tận thế	289								
	Tế nhị	226								
	Tên	187	401							
255	Tiền bạc	11	43	51	57	83	133	227	244	250
		282				370				371
		372	373	422	423	425	426	496		
	Tiếng Chúa	514								
	Tiếp đón	67								
	(Trái) tim	36	68	293	352	359	509			
	Tìm	253								
299	Tin	17	60	85	97	193	214	229	254	
		310				360				530
		380	413	414	429	491				
	Tin nhau	264								
	Tin Mừng	437	438	459	460					
	(Loan) Tin Mừng	91	291	330	377					
	Tính xấu	24								
	Tình yêu	1	290							
	Tình yêu TC	21	39	516						
	(Cái) Tôi	350								
	Tối	52	139	242	479	531				
495	Tội	2	20	39	66	78	105	155	206	223
	511									
	Tội nhân	379								
	Tôn giáo	10	2574	8182	198	203	259			
	Tôn trọng	158	366	475						

Tông đồ	120
Tu	166
Tự ái	5
Tự do	196
Tự mãn	13
Tự phụ	15 174
Tương lai	170 189
Tha	2 7 25 32 39 58 104 113 138 223
409	410 418
	419 532
Tha nhân	3 12 35 139
Tham lam	112 204 213 224 227 250 368 371
372 373	
Tham vọng	222
Than phiền	180
Thay đổi	361
Thách đố	411
Thánh	22 325
Thánh Kinh	80 303 305 310 313 314 315 316
317	335 337 411
	468 505 506
Thánh Linh	358 435 436 440 444 445
Thánh lễ	517
Thành đạt	280
Thành kiến	207 287 374 488
Thành thực	78
Thắc mắc	68
Thăm viếng	141

	Thăng tiến	353								
	Thần tượng	373								
385	Thập giá	10	31	75	79	295	379	380	382	383
				386						407
		420	483							
	Thất bại			288						
	(Sự) thật	97	172	181						
	Thấy	171	233	257	430	471	516			
	Theo	164								
	Thờ phượng	478								
	Thi hành	236	527							
	Thiên đàng	90	95	98	101	439	444			
	Thiên nhiên	458	490	516						
	Thiền	142								
	Thiện chí	98	256							
	Thịnh lặng	215	243	343						
	Thính giả	155								
	Thói quen	178								
	Thọ	179								
	Thời cơ	404								
	Thời gian	57	208	238	239	246				
	Thời giờ		98	276	416	493				
	Thông minh	190								
	Thù	5	7	128	146	225	407			
	Thuộc về	329								
	Thử thách	17	85							
	Thực dụng	126								

	Thực tế	126	180	204					
	Trả đũa	220	406						
	Trách móc	103							
	Trách nhiệm	155	159	443	472	473	499		
	Trẻ nhỏ	4	65	71	77	116	129	147	151
162		210				325			330
		332	415	417	423	463	474	503	510
	Trề	347							
	Triệu chứng	309							
	(Bề) trong	233	510	511					
	Trộn vện	430							
	Trở lực	199							
	Trợ lực	199							
	Trộm cắp	147	257						
	Trú ản	319							
	Trung gian	466							
	Trung tín	449							
	Trung thực	197							
488	Truyền giáo	334	336	523	409	455	457	486	487

V

Vàng	213				
Văn minh	366	522			
Vâng lời		94	120	165	196
Vấp ngã		241			
Về	437	440			

Vết nơ	109
Việc lành	43 83
Vinh quang	92
Vị tha	132 134 144 156 251 480
(Mùa) Vọng	491
Võ sĩ	156
Vô lý	184 219
Vô thần	307 308
Vu không	138
Vui	8 191 198 469 496
Vươn lên	241

X

Xác	46
Xấu	197
Xấu hổ	291
Xây dựng	189
Xét đoán	240
Xét mình	29
Xin	87 159 167
Xoay sở	241
Xuyên tạc	274
Xung tội	16 78

Y

Yêu	36 151 530
Yêu người	158 481 482

SÁCH THAM KHẢO

- Frank Mihalic, svd, 1000 stories you can use. Divine word publications. Manila, Philippines. 1989.

- Walter B. Knight, 3000 illustrations for christian service. Berdmans publishing company. Michigan, USA.

- NN, Món quà Giáng Sinh.

- NN, Phúc.

Mùa Giáng Sinh 1996